LAURA NURELDIN

ROVERTS

CÂND EŞTI NEMURITOR,
„NICIODATĂ" ÎNSEAMNĂ FOARTE MULT TIMP

TEEN FICTION
HERG BENET

Cuprins

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
EPILOG

LAURA NURELDIN

REVERTIS

Editura Herg Benet, 2018

Versiune ebook: v1.0, ianuarie 2019

Trupul căzu la pământ cu o bufnitură greoaie.

De data asta, prada fusese un bărbat în vârstă, acru în toate sensurile cuvântului. Victor îl urmărise câteva zile. Mereu îl văzuse posomorât, niciodată schiţând un zâmbet – nici măcar grimasa neutră pe care oamenii o oferă funcţionarului de la bancă sau celui care le face cafeaua. Nimic. Era un bătrân singuratic, rece, răutăcios şi nesuferit; genul de om care, pe vremuri, ar fi devenit personajul principal al poveştilor de groază născocite de copiii din cartier. Dar chiar îi era foame. *Trebuia* să mănânce. În plus, îşi promisese că avea să se hrănească doar de la oameni de care nu i-ar fi fost dor nimănui. Când făcuse această promisiune, aproape că îi venise să râdă; cum putea să mănânce ceva ce detesta? Însă nu avea încotro: era un compromis cu care trebuia să trăiască. Îşi făcuse această promisiune lui însuşi dar, mai cu seamă, *ei.* Trebuia s-o onoreze. Chiar dacă nu reuşise mereu.

Victor se aplecă deasupra trupului: era lipsit de viaţă. Secat. Îl străbătu un val gros de greaţă. Îi era silă de gustul care îi umplea gura, silă de el însuşi, pentru că se coborâse până-ntr-acolo încât să se hrănească din oameni atât de neapetisanţi. Oftă şi îşi şterse cu degetul mare o picătură de sânge care i se scurgea pe buză, apoi îl linse. Chiar şi aşa, scârbit, tot trebuia să-şi potolească foamea. Ţinută în frâu, nu avea să se transforme în sete de sânge neostoită. Nu mai voia să treacă niciodată prin asta. În fond, acela era motivul pentru care şi făcuse promisiunea.

În noaptea în care ea îl găsise aplecat peste trupul fără viaţă al acelei fete nevinovate, imediat după ce îl golise de sânge – privirea ei era ceva care avea să-l bântuie pentru eternitate. Erau în ochii ei repulsie, furie şi *frică.* Cea din urmă era prea mult pentru el. Beatrice – draga şi frumoasa lui Beatrice – trebuia să-l iubească, nu să se teamă de el. Nu să-l deteste. Nu să încerce să-i scape.

Fugise de el direct în braţele morţii, iar asta era ceva ce n-avea să-şi poată ierta niciodată. Or, în cazul lui, „niciodată” însemna foarte mult.

Victor se cutremură în faţa amintirii şi se ridică. Îşi netezi hainele şi se asigură că nu erau pătate de sânge, apoi aruncă o privire discretă dincolo de gangul întunecat; auzea gălăgia înfundată pe care o făceau petrecăreţii de pe partea cealaltă a bulevardului, acolo unde erau barurile. Preţ de o clipă, cântări posibilitatea de a-şi găsi o altă porţie de mâncare, ceva mai gustoasă; renunţă şi, în câteva momente, era deja în celălalt capăt al oraşului şi descuia uşa apartamentului său.

Soarele avea să răsară în curând şi el trebuia să se odihnească. Avea să-şi reia căutările în câteva ore. Nu se putea opri. Nu se oprise în aproape patru sute de ani.

CAPITOLUL 1

Alarma ceasului porni exact la 6:30 dimineaţa.

Femeia se întinse şi lovi tare cu palma butonul de oprire.

— Doamne, Dumnezeule, de ce mama dracului oi fi ales eu să duc o viaţă *normală*?

Se prelinse din pat şi se târî în bucătărie, unde cafeaua era aproape gata. Deşi asistase la naşterea tuturor invenţiilor din ultimele secole, nu înceta s-o uimească felul în care tehnologia înlocuise rapid şi constant armatele de servitori cu care crescuse. Desigur, espressorul nu-i aducea cafeaua la pat, dar era plăcut să se trezească îmbiată de mirosul revigorant. În vreme ce licoarea neagră picura în cana deja pregătită, scoase din sertarul frigiderului o pungă cu sânge şi o aruncă în cuptorul cu microunde. În continuare credea că sângele ambalat era fad, dar, încălzit, măcar îi dădea iluzia prospeţimii.

Nu se atinsese niciodată de un om. În fine, *aproape* niciodată. Prima oară se hrănise din beregata unui grăjdar, deja sfâşiată de creatorul ei. Sângele uman era ultimul pas, obligatoriu pentru desăvârşirea transformării ei. Amintirea o făcu să se strâmbe. Timp de sute de ani, totuşi, se hrănise doar cu sânge de animale. Şi, odată cu progresul medicinei, pungile cu sânge deveniseră hrana ei preferată. O singură dată se mai întâmplase să…

Ţiuitul zgomotos al cuptorului cu microunde o smulse din gânduri; după câteva înghiţituri lungi, punga goală se odihnea în coşul de gunoi, iar ea era sătulă şi pregătită pentru o nouă zi de muncă.

Chiar că micul dejun al campionilor…

Cu cana de cafea într-o mână, îşi luă din mers laptopul şi ieşi pe terasă. Înainte să se pună la masa de lemn, se rezemă de balustradă şi se lăsă îmbibată de priveliştea New York-ului care deja pulsa de viaţă.

Oftă mulţumită, apoi se aşeză şi începu să-şi deschidă emailurile. Găsi vreo douăzeci de mesaje noi adresate lui Lauren B. Callis. Rânji; era numele pe care îl alesese ultima oară când se mutase înapoi în metropolă, şi îi plăcea la nebunie. Şi oraşul îi plăcea la fel de mult; revenea mereu acolo, odată la câteva zeci de ani. Îşi schimba numele, înfăţişarea, actele şi casa.

De data asta, chiar avusese noroc: un tânăr de bani gata scosese la licitaţie podul uriaş al unui bloc de locuinţe, moştenit de la bunica lui. Sigur, băiatul avea să toace banii pe băutură şi droguri, dar asta nu era treaba ei. Cumpărase locul şi îl transformase într-un penthouse extrem de elegant, modern şi comod. Iar terasa… Adora să stea acolo, în grădina ei suspendată, sub cerul liber.

Slavă Domnului că există Piatra Lunii, îşi spuse în timp ce îşi mângâia inelul de pe degetul mic. Înainte să descopere că purtatul unei Pietre a Lunii îi permitea să iasă la lumina zilei, Lauren petrecuse săptămâni întregi ca o creatură a întunericului, aproape baricadându-se în timpul zilei. Văzuse ce le făcuse soarele altora, care zăboviseră în a se adăposti înainte de răsărit; ideea de a izbucni în flăcări o îngrozea.

Însă, după aceea, o întâlnise pe Alice; vrăjitoarea micuţă şi roşcată care o învăţase totul despre ceea ce ajunsese să fie. Alice nu fugise atunci când văzuse fata înspăimântată care se strecura afară din pădure, plină de sângele cerbului de la care tocmai se hrănise.

*

— Uşurel. Ce ţi s-a-ntâmplat?

Lauren se holba la femeia fragilă din faţa ei, ca o fiară încolţită. Aşa şi arăta: rochia îi era sfâşiată şi stropită cu sânge, o dâră stacojie i se scurgea de pe buze, iar irişii ei erau de un roşu întunecat. În lumina slabă a amurgului, cealaltă femeie nu îi

observase de la început ochii; atunci când îi văzu, scoase un mic ţipăt şi făcu un pas în spate.

— O, Doamne! Tu… eşti dintre *ei.*

Femeia o privi mijit, dintr-o parte:

— Eşti dintre ei, dar nu eşti ca ei. Deloc. Urăşti asta, aşa-i? Eşti o fiară de pradă, dar nu o ucigaşă.

Apoi porni încet spre Lauren, fără să-şi dezlipească privirea din ochii ei injectaţi:

— Eu sunt Alice. Şi nu o să-mi faci niciun rău. Simt că eşti un om bun şi că nu ţi-ai dorit nimic din ce ţi s-a întâmplat. Mai mult, toate astea te sperie şi te tulbură. Tocmai de aceea sunt gata să te ajut.

Mai întâi, instinctul îi spusese lui Lauren să fugă înapoi, la adăpostul pădurii. Dar ceva din vocea vrăjitoarei o atrăgea. Ceva care îi aducea alinare. Ceva care îi spunea că poate avea încredere în această fiinţă umană.

De parcă i-ar fi citit gândurile, femeia vorbi mai departe, aşezat şi calm:

— Eu sunt vrăjitoare. Te pot învăţa cum să exişti ca o creatură ne-moartă. Te pot ajuta să-ţi controlezi foamea, să duci o viaţă aproape normală. Ai încredere în mine?

Lauren începu să tremure şi se prăbuşi la pământ. De când fusese transformată – şi părea că au trecut veacuri de atunci – era prima oară când îşi amintea despre vremea când încă era om. Despre vremea când încă *simţea.* Şi se porni să plângă în hohote disperate. Alice se aşeză lângă ea şi o ţinu în braţe până când lacrimile îi secară. O îmbrăţişă, o alină, îi netezi pletele încâlcite, o mângâie. Apoi vrăjitoarea o ajută să se ridice şi, cu blândeţe, conduse nefericita creatură spre coliba ei ascunsă în desiş.

În săptămânile de după aceea, Alice se ţinu de cuvânt; o învăţă pe Lauren cum să-şi sature setea de sânge vânând animale mici şi hrănindu-se câte puţin ca să-şi frâneze pornirile, în loc să dea pe gât

cantităţi uriaşe de sânge care n-ar fi făcut altceva decât să-i sporească pofta.

Cu ajutorul vrăjitoarei, Lauren învăţă şi cum să-şi adapteze noua ascuţime a simţurilor la bombardamentul de stimuli cu care întreaga lume o ataca acum; învăţă cum să ciulească urechile numai când voia să asculte ceva anume, în loc să permită haosului de sunete asurzitoare să-i invadeze creierul. Cum să se bucure de caleidoscopul de culori din jurul ei, iar nu să închidă ochii în faţa împrejurimilor care păreau o aurora boreală.

Mai avea o lecţie de învăţat, dar, pentru asta, Alice trebuia să fie absolut sigură că Lauren nu era periculoasă pentru oameni şi că natura ei de prădător nu avea să iasă la iveală în preajma lor.

Într-o noapte, vrăjitoarea o duse pe Lauren la un pârâu din apropiere. Ştia că pescarii aveau să fie acolo, la treabă, ca să ducă peşte proaspăt în sat dimineaţa. Cele două se strecurară în tăcere prin desiş, până când ajunseră aproape de apă.

— Aşteaptă aici. O să-ţi aduc pe cineva, spuse Alice.

Lauren rămase pe loc. Ştia că sunt oameni în apropiere. Le putea auzi inimile bătând, iar nările i se umpluseră de mirosul sângelui care le curgea prin vene. Ochii începură să i se înroşească.

— Nu! Aminteşte-ţi ce te-am învăţat, bine? Te-ai hrănit nu demult. Nu ai *nevoie* să te hrăneşti iar. Nu acum. E doar poftă; nu-i ceda.

Lauren înghiţi în sec şi încuviinţă din nou. Alice o privi lung şi porni spre bărbaţii care îşi păzeau în tăcere plasele coborâte în apă. Îl alese pe unul care stătea puţin mai departe de ceilalţi şi îi vorbi cu voce înecată de lacrimi şi disperare:

— Iertare, domnule, dar cred că am nevoie de ajutorul dumitale. Vezi dumneata, mi-a fugit un viţel şi l-am găsit prins într-o capcană de urşi. Biata creatură e încă vie şi suferă amarnic. Te implor, ajută-mă fie să-l eliberez, fie să-i curm

suferinţa. Străduania nu-ţi va fi în van, te pot răsplăti.

Bărbatul o măsură cu privirea şi îi cântări vorbele:

— Ştiu şi eu, femeie? Nu pot să-mi las plasa aici şi să vin cu tine.

— Te rog, bunule domn, am bani. Uite, vezi?

Alice se scotoci în buzunarul şorţului, de unde scoase o monedă şi o muşcă, să arate că era adevărată. Ochii pescarului sclipiră, iar omul se ridică.

— Prea bine, hai să vedem ce pot face cu viţelul de care vorbeşti.

— Îţi mulţumesc din suflet, promit că-mi vei fi în toate rugăciunile!

— Femeie, rugăciunile nu pun mâncare pe masă. Să faci bine să-mi dai banu' ăla, auzi?

— Ţi-l dau, numai grăbeşte-te, bunule domn!

Femeia porni spre tufişurile unde se ascundea Lauren, urmată îndeaproape de bărbatul care nu bănuia nimic. Când se îndepărtară destul de ceilalţi pescari, Alice se întoarse spre el şi, cu mâinile ridicate, murmură un singur cuvânt:

— *Immotus!*

Bărbatul încremeni; nu mai putea să vorbească sau să se mişte.

— Ieşi, îşi şopti ea lui Lauren, care porni încet spre vrăjitoare.

Îi era teamă să se apropie prea mult de bărbatul imobilizat prin vrajă. Nu era sigură că se poate stăpâni în preajma altor oameni, în afară de Alice.

— Haide, fato, apropie-te. Arsura pe care o simţi în capul pieptului nu e de neînvins. Golul acela face parte din tine şi nu o să dispară, oricâte trupuri ai secătui. Obişnuieşte-te cu el, nu mai încerca să-l umpli, pentru că niciodată nu vei reuşi pe deplin. Acum voi rupe vraja care îl ţine încremenit pe acest om; când voi fi făcut asta, vreau să te uiţi în mintea lui. Vei reuşi, privindu-l adânc în ochi. Priveşte-i în minte şi spune-i, în

cuvinte, că a venit cu mine în pădure, mi-a găsit viţelul şi l-a eliberat, pentru că rănile nu îi erau de moarte. Apoi, spune-i să se alăture tovarăşilor lui de la pârâu. Fă-o.

Încercând să-şi ignore foamea, Lauren se apropie de bărbat şi îi făcu semn vrăjitoarei că era gata.

— *Revertis!* spuse Alice cu un pocnet din degete, iar bărbatul făcu un pas în faţă, ca şi cum nu s-ar fi oprit deloc din mers. Aproape că se lovi de Lauren.

— Ce dracu' cauţi aici, fato?

Ochii ei injectaţi, care îşi recăpătaseră privirea fixă şi sălbatică, îi sfredeleau pe ai bărbatului, mari şi rătăciţi:

— Nu te teme de mine şi nu striga. Te vei întoarce la pârâu acum. Iată ce îţi vei aminti: ai găsit viţelul; avea doar un picior julit. Ai deschis capcana şi i-ai dat drumul. Ai fost aşa de mulţumit de fapta asta bună, încât ai refuzat plata care ţi-a fost oferită. Ba chiar ceea ce ai făcut pentru bietul dobitoc te va face să te simţi minunat toată ziua. Acum pleacă şi uită că ai fost aici. Uită cum arăt şi cum arată femeia care a venit să te cheme.

Pescarul dădu din cap, cu ochii larg deschişi. Apoi clipi şi porni înapoi spre apă.

Alice rămăsese tăcută cât Lauren îi vorbise omului. Fata avea să afle că această abilitate a vampirilor de a frânge gândirea şi voinţa umană se numea *silire.* Deîndată ce bărbatul se îndepărtă, vrăjitoarea izbucni:

— A fost foarte bine, nu l-ai muşcat şi ai reuşit să-i pătrunzi mintea; dar restul? *Plata?* Nu-ţi spusesem nimic despre asta!

Lauren rânji:

— Ei, am tras cu urechea. M-ai învăţat să *ascult,* nu mai ştii? În plus, la cum am ajuns să te cunosc în săptămânile din urmă, sunt sigură că i-ai fi dat bani doar fiindcă aşa îi promiseseşi. Pentru Dumnezeu, n-a făcut decât o plimbare prin pădure,

or ăsta chiar nu e motiv de plată, adăugă ea, făcând cu ochiul.

În dimineaţa următoare, chiar înainte răsărit, Alice îi dărui lui Lauren un mic inel de argint ornat cu gheare care ţineau o Piatră a Lunii. Ochii creaturii se măriseră de încântare:

— Cât este de frumos! Dar de ce îmi faci daruri? Oare n-ai făcut deja prea multe pentru mine?

— Aceasta, fată dragă, este cheia libertăţii tale. Piatra Lunii le permite creaturilor întunericului, aşa cum eşti tu, să păşească în lumina soarelui.

— Dar ce spui? Nu, cu siguranţă lumina îmi va fi sfârşitul!

— După tot acest timp petrecut împreună, crezi într-adevăr că ţi-aş face rău? Încearcă; dacă soarele te răneşte, vei avea destulă vreme să te adăposteşti în colibă.

Lauren se aşezase în faţa colibei vrăjitoarei, cu inelul pe deget, aşteptând cu înfrigurare ivirea zorilor. Când primele raze sfâşiară cerul, instinctul îi spuse să se grăbească la adăpost. Cu toate acestea, se forţă să nu o facă. Încremenită pe loc, cu pleoapele strânse, lăsă lumina să o atingă. Nu simţi nicio arsură, nicio durere, doar căldură. Atunci deschise ochii şi se scufundă în toate culorile pădurii care se trezea la viaţă sub soarele dimineţii. Zâmbetul îi deveni tot mai larg şi, în cele din urmă, izbucni în râs. Se ridică în picioare, cu braţele larg deschise – era liberă.

Pentru ochii ei, era primul răsărit după multe luni. Primul răsărit de când fusese transformată în vampir.

CAPITOLUL 2

Penthouse-ul se umplea de lumina dimineţii.

Razele filtrate, rozalii care intrau prin peretele de sticlă mângâiară interiorul apartamentului tipic de burlac independent – lemn băiţuit într-o culoare închisă, piele, whiskey bun într-o sticlă de cristal şi câte un tablou discret, dar scump, agăţat ici-colo pe lambriuri.

Aceasta era casa lui Victor de câţiva ani, deja. Fără să iasă în evidenţă, reuşise să rămână acolo timp îndelungat. Priceput la vorbă, dar introvertit, mereu îmbrăcat în costume croite perfect, putea trece cu uşurinţă drept un investitor bogat de pe Wall Street, însă unul care nu ţinea să apară pe coperta Forbes. Din când în când, dispărea pentru câteva luni; însă, de vreme ce toate facturile erau plătite în avans, nimeni nu punea întrebări şi toată lumea – de la portar şi menajeră până la personalul restaurantului său preferat – îşi imagina pur şi simplu că pleacă în lungi călătorii de afaceri sau vacanţe excentrice.

Într-un fel, aveau dreptate: îşi petrecuse ultimele secole căutând-o. Pentru Victor, rostul vieţii lui de apoi era s-o găsească pe Beatrice. La început, o crezuse moartă şi îşi dorise să moară şi el, din nou. Numai că nu putea. Atunci durerea i se transformase în furie. În mânie turbată. În masacru. Cedase naturii sale de prădător şi redevenise fiara ucigaşă care îi fusese menit să fie.

După multe luni şi trupuri secătuite, aflase că Beatrice nu murise, de fapt. Că fusese transformată. Că era ca el.

*

— *Monsieurl*

Valetul – un alt vampir pe care îl transformase personal, pentru că Victor nu avusese niciodată

încredere să lase pe mâna oamenilor chestiunile lui private – dădu buzna în încăperea în care stăpânul lui tocmai se hrănea din vena unei fete nomade care apăruse în acea dimineaţă, să caute resturi de la bucătărie. Fără să-şi dezlipească gura de gâtul ei, Victor îi aruncă lui Renard o privire nemulţumită şi mârâi, agasat de întrerupere.

— *Monsieur,* îmi cer mii de scuze că vă deranjez de la masă, dar am… am veşti despre ea.

La început, Victor nu pricepu ce voia să spună bărbatul. *Servitori proşti, nu sunt în stare să înveţe să vorbească în fraze cu sens.* Apoi, o zvâcnire de înţelegere şi speranţă îi străbătu creierul înecat în sânge:

— Despre… despre Beatrice?

— Da, *monsieur.* Nu e moartă!

Victor lăsă fata aproape leşinată să-i alunece din braţe. Îl scuturau fiori. Ce spunea idiotul acela? Desigur că Beatrice era moartă. O văzuse cu ochii lui aruncându-se pe stânci. Sărise imediat după ea, dar curenţii îi purtaseră deja trupul în larg. Oricât de departe şi de adânc înotase, nu reuşise s-o găsească. Beatrice, iubirea lui, îşi luase viaţa pentru că văzuse ce fel de monstru era el.

— Renard, cântăreşte-ţi vorbele cu grijă. Dacă vii la mine cu prostii şi minciuni, am să te trag eu însumi în ţeapă în faţa conacului, o să-ţi iau Piatra Lunii şi-o să te privesc cum arzi la soare.

— Nu, *monsieur.* Vă spun adevărul. M-am întâlnit întâmplător cu vizitiul familiei De Monteuil, care mi-a spus că stăpânii lui tocmai s-au întors de la Paris. Ei spun că au văzut-o acolo.

Într-o fracţiune de secundă, Victor ajunse lângă Renard şi începu să-l scuture violent de umeri:

— Unde? Cum era? Ce făcea? Era bine? Era singură?

— Mi-a spus doar că a văzut-o coborând dintr-o caleaşcă scumpă, la braţul unui gentilom. Tocmai intrau la Luvru, iar gărzile nu au încercat să-i oprească. Poate că sunt membri ai anturajului. Sau

măcar erau aşteptaţi acolo. Oricum ar fi, păreau obişnuiţi ai Curţii.

— Dar netotul acela e sigur că era ea?

— Mi-a zis că a văzut-o bine, la fel şi stăpânii lui. Şi ei mergeau tot spre Luvru. Majestatea Sa Regele Ludovic al XIV-lea organiza un bal, sau aşa ceva. Când au dat ochii cu ea, a părut să-i recunoască şi aproape că s-a speriat; apoi s-a întors cu spatele şi a mers mai departe ca şi cum n-ar fi ştiut cine sunt.

— Dar cum de se poate una ca asta? Doar am văzut cu ochii mei ce s-a întâmplat… Renard, spune-mi: arăta bine, sănătoasă?

Servitorul lăsă capul în jos şi ezită; Victor îl zgâlţâi din nou:

— Răspunde-mi, fir-ar al dracului!

— Păi, *monsieur,* adevăru' e că mi-a zis…

Se opri din nou.

— Spune odată, până nu-ţi înfig eu însumi un ţăruş în inimă!

— Era cam palidă, bolnăvicioasă… Ochii, ochii îi erau cam roşii – aşa mi-a zis Jacques – ca şi cum ar fi avut febră.

Întâi, Victor îngheţă; apoi se trânti într-un fotoliu şi îşi repezi palmele peste faţă.

— Nu. Nu se poate. E imposibil!

— Îmi… îmi pare rău, *monsieur.*

Când servitorul îi spusese că cineva a văzut-o pe Beatrice, Victor sperase că fata era vie şi sănătoasă. Nu aşa. Nu ca el. Nu un monstru.

Îl lăsă pe Renard să bea sângele ce mai rămăsese în venele fetei din care se hrănise el şi începu să măsoare cu pasul încăperea. Bun, deci Beatrice era vampir acum. Partea bună era că nu pierise, aşa cum credea el. Dar, cu siguranţă, starea ei actuală o făcea să fie profund nefericită. Ea *ura* vampirii, îl iubea pe el, dar ura ceea ce el era. Cum ar putea Beatrice să existe aşa? Cine o transformase? Şi de ce? Oare o găsise vreun vampir la poalele stâncilor, după ce se aruncase, şi

îi dăduse sângele lui ca s-o vindece? În regulă, asta putea pricepe. Dar, apoi, ar fi trebuit ca fata să moară înaintea următorului răsărit pentru a începe transformarea. Iar după asta… trebuia să facă acel lucru de neconceput – pentru ea – pentru ca procesul să se încheie: să bea sânge de om. Să fi convins-o cineva să facă asta?

Toate aceste întrebări cereau răspunsuri. Iar el trebuia să le găsească. Trebuia s-o găsească pe *ea.*

— Renard!

— *Monsieur*?

— Apucă-te să faci bagajele. Plecăm la Paris.

CAPITOLUL 3

— Neaţa, Jen. Ia zi, ai ceva pentru mine?

Lauren intră în firmă ca de obicei, zâmbind şi nu cu mâna goală: avea cafea pentru ea şi asistenta ei – mereu aducea prima cafea din ziua respectivă – şi, de data asta, chiar şi ştrudele. Jen, asistenta, se ridică de la masă şi îşi urmă şefa în biroul acesteia, spaţios şi inundat de soare, cu braţele pline de hârtii şi cu un zâmbet larg pe faţă. Mereu o uimea faptul că Lauren emana energie prin toţi porii; niciodată nu era obosită, niciodată bolnavă, niciodată încercănată. Mereu părea să fi coborât direct din paginile unei reviste de modă. Şi toate astea fără vreun efort. Jen simţi o mică împunsătură de invidie când o privi din spate şi remarcă felul în care pantalonii negri, largi, îi îmbrăţişau silueta suplă exact acolo unde trebuia şi căzeau peste pantofii stiletto decupaţi, iar topul asimetric îi aluneca doar puţin de pe umăr, cât să dea un aer *cool* ţinutei office.

Lauren se aşeză la birou şi îşi strânse părul negru-albăstrui într-o coadă înaltă.

— Deci? Ce-avem azi?

Jen îşi împinse ochelarii mai sus pe nas şi se aşeză în faţa ei. Nici ea nu arăta rău. Chiar deloc: avea ochi frumoşi, verzi, smaralde strălucitoare pe faţa ca de păpuşă, încadrată de bucle castanii cu sclipiri roşiatice, un corp micuţ, dar bine proporţionat şi apetisant, mereu pus în evidenţă de rochii office fără mâneci şi pantofi cu toc. Îşi iubea şefa, dar uneori o bloca pur şi simplu perfecţiunea ei nenaturală.

Parcă nici nu zici că-i om. Hm.

— Hei. Pământul către Jenny. Mai eşti aici?

— Da, scuze. Mă uitam… arăţi senzaţional azi. Ca de obicei, de fapt. Şi nu, nu încerc să te perii, în fine, fii atentă: avem un nou client corporate. Aşteaptă, aşteaptă…

Făcu o pauză şi zâmbi larg, cu toţi dinţii:

— Royalston Enterprises. CEO-ul lor se pensionează şi vor să-i facă o petrecere *wow* cu ocazia asta. Mi-au dat emailul cu câteva minute înainte să vii, nici n-am apucat să ţi-l trimit.

— Ha? *Acei* Royalston?

— Dap. Chiar ei.

Jen strălucea de încântare. Royalston era una dintre cele mai mari companii de investiţii din piaţă; băga bani în afaceri la care nimeni nu s-ar fi uitat şi le transforma în adevărate mine de aur. Lauren zâmbi în colţul gurii: firmei Callis Events i-ar prinde bine un contract atât de mare.

— S-auzim. Când vor s-o facă, la ce s-au gândit?

— Ai toate datele aici, ţi le-am printat, spuse Jen şi îi întinse hârtiile pe care le ţinuse în braţe.

Lauren le luă şi, când ochii îi picară pe cuvintele „buget nelimitat", zâmbetul i se transformă în ditamai rânjetul: o, da, avea să fie o treabă al naibii de bună. Termenul era în septembrie, aşa că avea la dispoziţie vreo două luni în care să se ocupe de asta. Dar, mai întâi, trebuia să se vadă cu clientul. Faptul că era vampir o ajuta enorm în discuţiile de afaceri: simţurile ei ascuţite detectau mereu ruperile de ritm în bătăile inimii, micile schimbări din privire sau cele mai discrete suspine. Era un fel de *profiler* supranatural şi i se dusese vestea că e imposibil de păcălit la negocieri. Toate astea o ajutau şi să anticipeze dorinţele clienţilor şi, în felul acesta, devenise un organizator de evenimente extrem de căutat.

— Bun, aş zice că anul ăsta Moş Crăciun a venit mai devreme la noi, aşa-i, Jen?

— Ce pot să spun? Om fi făcut şi noi ceva bun.

— OK. Păi, stabileşte o întâlnire cu ei, da? Mâine la 10?

— Ă, da, n-ai citit tot mailul, nu?

Lauren îşi aruncă ochii la finalul ultimei pagini, apoi o privi din nou pe Jen:

— Doar chestiile esenţiale, de ce? Scrie undeva că tre' să le dăm vreun rinichi?

— Nu, dar vor să mergi tu la ei.

— Ah.

Lauren îşi făcuse o regulă din a se întâlni cu clienţii doar pe terenul propriu. Indiferent că era biroul ei sau un local ales de ea. Simţea că în felul ăsta are un avantaj şi îl făcea pe celălalt să înţeleagă că nu putea fi chemată la ordine. Angajată. Îşi oferea serviciile pentru suma corectă, dar numai ca partener. Niciodată ca un simplu salariat. Nu mai voia asta. Însă, acum… Cuvintele „buget nelimitat" i se tot învârteau prin minte. Avea bani destui, dar succesul era drogul ei secret. Şi perspectiva de a pune o companie ca Royalston în vitrina cu trofee parcă merita efortul de a se deplasa la sediul lor.

— Fii atentă. *Vreau* să lucrez cu ei, asta e clar. Şi, de dragul lor, s-ar putea să-mi încalc propria regulă. Deocamdată, am nevoie de nişte *latte* ca să pot gândi ca lumea. Vorbim după aia şi stabilim o întâlnire. Bine?

— Aşa facem, Lauren, zâmbi asistenta şi porni spre uşă. Ai grijă totuşi ca juriul să dea un verdict înainte de întâlnirea de la 12.

— Clar.

Uşa se închise în urma lui Jen, iar Lauren luă o înghiţitură din băutura fierbinte. Pentru unii, regula ei de aur părea doar o toană de puştoaică răsfăţată care dăduse lovitura în afaceri şi o făcea pe diva; pentru Lauren, era o promisiune pe care şi-o făcuse sieşi. Una pe care se străduise s-o respecte în ultimele secole.

*

Alice o ajutase enorm. Iar Piatra Lunii… era cel mai frumos cadou, la care nici nu îndrăznise vreodată să viseze. În sfârşit, era liberă. Nu mai era condamnată să se ascundă în întuneric şi se putea

bucura din nou de soare. Reversul medaliei era că, acum, oamenii o puteau vedea la lumina zilei. Aşa că era necesar să „dispară”. Să devină invizibilă. Cea mai bună cale de a face asta era să părăsească ţinutul şi s-o ia de la zero în altă parte. De preferat, ca slujnică. Nimeni nu-i băga de seamă pe servitori. Ea aproape că nici nu-i observa pe cei de la *château*-ul tatălui ei.

La câteva săptămâni după ce-şi redobândise abilitatea de a păşi sub soare, Lauren plecase de la Alice. Nu credea că avea să-i fie atât de greu să se despartă de micuţa vrăjitoare, dar fusese aproape la fel ca atunci când îşi părăsise familia. Ca şi cum ar fi fost ieri, îşi amintea figurile lor, aşezaţi în jurul unui sicriu gol şi pregătindu-se să îngroape amintirea ei, în absenţa unui trup. Imaginea durerii şi deznădejdii pe care o văzuse atunci prin fereastră, când pândea din umbră, avea s-o bântuie pentru foarte multă vreme.

— Draga mea, nu trebuie să fii tristă. La urma urmei, sunt vrăjitoare. Dacă vreodată vei avea nevoie de mine, tot ce trebuie să faci este să-mi scrii numele pe o bucată de hârtie, să-i dai foc şi să sufli cenuşa în vânt. În vreme ce faci asta, gândeşte-te la mine cât poţi tu de tare. Cu siguranţă te voi auzi şi te voi găsi.

Cele două se despărţiseră cu o îmbrăţişare, iar Lauren pornise pe drumul care avea să o ducă spre noua ei viaţă. Faptul că putea fugi mai repede decât zburau păsările o ajută să ajungă departe într-o clipită, fără să trebuiască să oprească vreo trăsură şi, astfel, să se expună riscului de a fi recunoscută de oameni care o ştiau.

Mişcându-se rapid prin păduri şi hrănindu-se cu sângele câte unui cerb sau iepure, ajunse la Paris. Spera ca marele oraş să şteargă orice urmă a lui Beatrice de Boisville. Aşa se şi întâmplă.

Capitala era copleşitoare chiar şi pentru un om obişnuit, darămite pentru un vampir care îi percepea imaginile şi sunetele de nenumărate ori

mai intens. Încercă să-şi amintească învăţăturile lui Alice; aşadar merse pe străzile aglomerate cărându-şi mica bocceluţă, în vreme ce încerca să cearnă sunetele, atentă la orice frântură de informaţie utilă. În felul acesta ajunse să tragă cu urechea la discuţia dintre două lăptărese şi află că o anumită doamnă era în căutarea unei slujnice.

A doua zi, îmbrăcată cu o rochie curată şi cu părul prins ordonat, se prezentă la uşa doamnei respective.

Valetul care îi deschise o măsură dispreţuitor cu privirea înainte de a-şi despărţi buzele ca să scuipe un singur cuvânt:

— Da?

— Vă salut, bunule domn. Am auzit că stăpâna dumitale caută o slujnică. Am… am venit să muncesc, dacă mă primeşte, spuse timid, privind în jos.

Bărbatul pufni.

— Şi cine te recomandă?

Atunci ridică ochii şi îi pironi într-ai lui:

— O să-mi dai drumul în casă şi o să-ţi chemi stăpâna. Eşti capul servitorilor, iar în calitatea asta o să-ţi dai acordul pentru ca eu să fiu tocmită. Mă placi, crezi că sunt cea mai potrivită pentru această slujbă şi îi vei spune asta stăpânei tale.

Cu atitudinea vizibil schimbată, bărbatul zâmbi şi îi făcu semn să intre:

— Vino şi aşteaptă aici. O voi anunţa pe Madame de Chattel.

Ea făcu o reverenţă şi intră în casă. Un alt lucru pe care-l învăţase de la Alice era acela că, în absenţa unei invitaţii venită de la unul dintre locuitorii de drept ai unui cămin, nu putea păşi peste prag. Zâmbi: până acum, toate bune.

Valetul reveni, cu un zâmbet prietenos:

— *Madame* te poate primi acum. Pe mine mă cheamă Etienne, să ştii.

Îl urmă într-un salon aranjat cu gust desăvârşit, unde o femeie elegantă şi voluptuoasă bea ceai.

Cu privirea aţintită în jos, la degetele-i împletite, Lauren făcu din nou o reverenţă şi aşteptă ca femeia să-i vorbească.

— Ziua bună… Ăăă… Cum te numeşti?

Lauren o privi în ochi şi începu:

— Eu sunt Carine Bouviers şi voi deveni slujnica dumitale. Mă vei tocmi chiar azi, fără să-mi pui vreo întrebare.

Femeia făcu ochii mari şi, spre groaza lui Lauren, începu să râdă.

— Serios? Încerci să mă *sileşti*? Pe mine?

Nu se aşteptase la asta. Cum de fusese atât de nechibzuită? Inima acestei femei nu bătea. Abia acum reuşea să audă liniştea asurzitoare din corpul ei. Dar fusese atât de atentă să nu greşească nimic, încât făcuse cea mai gravă eroare.

Madame de Chattel se ridică şi porni spre ea, oprindu-se la câţiva centimetri de faţa fetei.

— Eşti nouă, aşa-i?

— Eu… Da, oftă Lauren, învinsă.

— Ei, haide, nu trebuie să te simţi prost: o să începi să te pricepi la asta. Ia loc lângă mine, spuse, invitând-o pe Lauren cu un gest. Cred că nu Carine de Bouviers este numele tău adevărat; greşesc?

— Nu.

— Mă gândeam eu. Acum, spune-mi: eşti sigură că vrei să fii slujnică?

— Ce altceva aş putea face? Vreau să trăiesc o viaţă cât mai normală şi am nevoie să o iau de la capăt drept cu totul altă persoană. M-am gândit că asta este cea mai bună şansă.

— E adevărat. Dar… mai sunt variante, spuse de Chattel cu un zâmbet agăţat în colţul gurii.

Se ridică şi merse la masă, de unde luă două pahare mici de cristal pe care le umplu cu coniac. Pe unul i-l oferi lui Lauren:

— Nu trebuie să fii slujnică dacă nu vrei. Eu, de pildă, sunt curtezană. Ba chiar una dintre cele mai căutate, dacă-mi este îngăduit s-o spun.

Lauren o privi pieziş şi nu spuse nimic. Cealaltă femeie îşi dădu ochii peste cap:

— Ei, nu te uita aşa la mine. Nu voi îmbătrâni niciodată, nu iau nicio boală şi nu am cum să rămân însărcinată. Ce altceva şi-ar mai putea dori un domn de la o *femme légère*? Cu toţii îmi aduc daruri, îmi acoperă cheltuielile şi mă duc la cele mai minunate baluri. Nu sună tentant? Scuză-mă că spun, dar tocmai încurajez concurenţa: pari mai tânără decât mine şi eşti foarte frumuşică. Îmi aduci aminte de mine, aşa cum eram demult.

O târfă? Asta îi propunea această femeie să devină?

— Nu. Mulţumesc pentru sfaturile binevoitoare, dar nu cred că aş putea face asta. Nici nu-mi trece prin minte să vă judec, însă pur şi simplu simt că n-aş fi potrivită pentru aşa ceva. Iertare pentru că v-am făcut să vă pierdeţi vremea, dar voi pleca.

Într-o fracţiune de secundă era la uşă, dar de Chattel o ajunsese deja din urmă şi o prinse de braţ:

— Aşteaptă. Nu am spus că eşti obligată s-o faci. Nu făceam decât să-ţi prezint calea mai simplă, mai… distractivă. Dar dacă tu vrei să fii slujnică, atunci aşa să rămână. Vei fi slujnica mea. Presupun că l-ai silit deja pe Etienne, aşa că n-ar trebui să-ţi creeze probleme.

Femeia zâmbi; Lauren se relaxă puţin şi îi zâmbi, la rândul ei.

— Ca să spun drept, da. Altfel n-aş fi putut intra în casă.

— Ba ai fi putut, pentru că eu sunt proprietara şi nu sunt o fiinţă umană. Firește, nu aveai de unde să ştii asta. Dar e bine că îţi exersezi abilităţile de silire. Acum, să vorbim despre mâncare: regula casei este că nu ne hrănim cu domnii care vin în vizită şi nici cu servitorimea. În rest, oraşul îţi e bufet.

Lauren făcu o pauză şi îşi drese glasul înainte să vorbească:

— Eu… nu beau sânge de om.

De Chattel păru gata să se sufoce, apoi izbucni în râs:

— Şi ce bei, mă rog? Ambrozie?

— Mă hrănesc cu animale. O singură dată am băut sânge de om, atunci când am fost transformată, iar asta s-a întâmplat cu multe luni în urmă.

— Fată dragă, nu ştii ce pierzi. Dar eşti liberă să te pedepseşti cât vrei. S-ar putea să te răzgândeşti la un moment dat, totuşi.

— Madame, asta nu se va întâmpla niciodată.

Femeia pufni uşor şi îi cuprinse obrazul lui Lauren într-un gest aproape matern:

— Of, draga mea… în lumea noastră, „niciodată” înseamnă al naibii de mult timp.

CAPITOLUL 4

Victor se îndrepta spre restaurantul lui preferat. Un local mic şi discret, ascuns între două clădiri înalte de birouri, H_2O era unul dintre acele locuri unde trebuia să suni cu câteva luni înainte pentru o rezervare. Cu toate astea, el avea propria masă, disponibilă oricând. Se împrietenise cu proprietarii de ceva vreme – îi ajutase atunci când trecuseră printr-o perioadă mai grea după ce piaţa se prăbuşise, iar ei nu uitaseră asta. Împreună încă din facultate şi căsătoriţi de curând, Henry şi Oliver Mathis erau doi bărbaţi la vreo patruzeci de ani, care făceau cu rândul pe barmanul şi şeful de sală. H_2O era mai mult decât un restaurant: era visul lor din copilărie. Absolvenţi de Harvard, cei doi abandonaseră lumea dreptului corporatist şi hotărâseră să investească banii câştigaţi de pe urma contractelor grase cu rechinii pieţelor financiare într-o „crâşmă", cum le plăcea lor să numească restaurantul exclusivist pe care îl conduceau ca pe o mică afacere de familie. Când criza lovise Wall Street-ul, îşi pierduseră cele mai multe investiţii şi erau în pragul falimentului. Un obişnuit al casei, Victor Stark le împrumutase o sumă consistentă care îi ajutase să se repună pe picioare.

Când intră în restaurant, Victor fu întâmpinat de ochii verzi şi zâmbitori ai lui Oliver:

— Salut, te aşteptam ceva mai târziu, la prânz.

— Nu-mi spune că mi-ai dat masa, îl ameninţă Victor în glumă.

— Faci mişto de mine? Nu i-aş da-o nici Reginei Angliei, ce-ai! Ce să-ţi aduc? Cafea şi…?

— Doar cafea, deocamdată. Merci, Ollie.

Victor se aşeză şi îşi deschise laptopul. Instalase o aplicaţie de recunoaştere facială, „mai bună decât aia pe care o folosesc gaborii federali", aşa îi spusese programatorul de la care o cumpărase.

Voia s-o folosească pentru a o găsi pe Beatrice. Avea o poză veche de-a ei, de prin anii ’20. Sigur că femeia îşi schimbase înfăţişarea de atunci, dar ochii şi forma feţei rămâneau la fel, oricâte tunsori, vopsele şi lentile de contact ar fi încercat.

Slavă Domnului că există tehnologia modernă, se gândi el şi oftă, pornind computerul. Să găseşti pe cineva, pe oricine, trebuia să fie mult mai uşor acum decât atunci când începuse s-o caute pe Beatrice.

*

Ajunsese la Paris bazându-se doar pe cuvintele unui vizitiu, reproduse de propriul valet. Nu era mare lucru. Tot ce ştia era că, la un moment dat, cuiva i se păruse că a zărit-o pe Beatrice de Boisville intrând la Luvru cu un bărbat străin. Simţi un gol în stomac, deopotrivă la gândul că, poate, se apropia de ea şi la revelaţia că o însoţea un altul.

Dar nu conta. Mai întâi trebuia s-o găsească. Apoi avea tot timpul din lume s-o recucerească. Nu putea să ignore muşcătura geloziei, totuşi. Cum de putuse să-i permită unui alt bărbat s-o atingă? El fusese primul. În fond, aşa îşi şi trădase faţă de ea adevărata lui natură. Mirosul de sânge – sângele ei – îi făcuse ochii să se înroşească şi colţii să iasă la iveală. Reuşise să nu o muşte, dar tot fusese nevoit să explice de ce sărise atât de neelegant din pat.

Beatrice fusese îngrozită. Nu voise să creadă, îi spusese că e nebun, că inventează totul, că nu există vampiri. Atunci, el îşi sfâşiase încheietura mâinii ca să-i arate. Pielea se vindecase în câteva secunde, sub privirea ei uluită:

— O să mă omori? îl întrebase, aproape în şoaptă.

El se încruntase, nedumerit:

— Ce spui? Nu, cum aş putea? Te iubesc, Beatrice. Aş fi incapabil să-ţi fac fie şi cel mai mic rău.

— Dar tu omori oameni, aşa-i?

— Mă tem că sunt nevoit să o fac. Vezi tu, eu nu sunt ca alţii de felul meu. Am fost transformat cu sângele şi pumnalul unei vrăjitoare-vampir. Am puteri şi abilităţi la care alţii pot doar să viseze; însă un astfel de dar cere cantităţi copioase de sânge, pe care le pot obţine doar secătuind un om.

Fata se prăbuşise pe podea şi îşi acoperise urechile cu palmele.

— Taci! Nu mai vreau să aud nicio vorbă despre asta! Eu… Nu te poţi hrăni cu altceva? Cu vite, de exemplu?

El răsese amar:

— Mă tem că nu, iubirea mea. *Trebuie* să fie sânge de om şi trebuie să fie din belşug.

Ea plânsese în hohote. În acea noapte, Beatrice se simţi sfâşiată între iubirea pentru Victor şi oroarea de a şti că bărbatul pe care îl iubea e un ucigaş. Un vampir. Un monstru. Refuzase să-l vadă zile întregi şi când, în fine, se lăsase înduplecată de propriile sentimente, găsi un compromis:

— Victor, m-am gândit îndelung şi apăsat la asta: nu pot sta fără tine. Eşti ceea ce eşti şi nu putem schimba realitatea. Dar poţi să-mi promiţi măcar un lucru?

— Sigur că da, iubirea mea.

— În natură, prădătorii se hrănesc cu fiinţele slăbite, suferinde. Promite-mi că îţi vei alege prada din rândul oamenilor care… care nu mai au prea multă viaţă rămasă în ei. Aşa cum lupii atacă animalele bolnave, muribunde. Poate că sună teribil de crud, dar gândul că nu vei mai curma vieţile unor oameni buni, fericiţi şi sănătoşi îmi aduce o mică alinare.

*

Victor nu se gândise niciodată la vieţile pe care le lua. Nici măcar o dată. Nici atunci când, copil de pripas crescut de războinici să fie gladiator, ştia doar că trebuie să ucidă ca să nu fie ucis. În fond, aşa o întâlnise pe vrăjitoarea care îl transformase. Rănit sever, fusese cruţat de împărat pentru că publicul îl adora. Fusese prima oară când coborâse garda; nu o mai făcuse nicicând până atunci, din ziua în care păşise în Colosseum pentru întâia dată. În vreme ce zăcea pe laviţă în cămăruţa din spatele arenei, cu ochii închişi şi aşteptând să sângereze de moarte, auzise o voce. Vocea unei femei.

— De vreme ce o aud pe Morta, sfârşitul trebuie să-mi fie aproape. Zeiţă, fii blândă cu umilul tău sclav, spuse.

— Nu sunt zeiţa morţii, biet suflet chinuit. Dimpotrivă: sunt aici ca să-ţi ofer viaţa veşnică. Tinereţea nepieritoare.

— Cum poţi face aşa ceva, dacă nu eşti zeiţă?

— Sunt fără de moarte; pe lângă asta, sunt vrăjitoare. Îţi voi da sângele meu ca să-ţi vindec rănile. Apoi, va trebui să-ţi ucid trupul de muritor.

— Dar, dacă mă ucizi, cum voi primi viaţa veşnică? Pe Câmpiile Elizee?

Femeia răsese; un râs sinistru în care se ghicea, ciudat, o urmă de duioşie.

— Nu, biată creatură netoată. Taci şi nu te mişca; trebuie să mă grăbesc, altfel vei muri înainte să termin ce este de făcut. Când te trezeşti, îţi voi spune totul.

Femeia – o vrăjitoare pe nume Aleppa – îşi tăie încheietura şi i-o apropie de buze, lăsându-şi sângele să curgă printre ele. Apoi, îl înjunghie în inimă cu un pumnal din lemn, încrustat cu Pietre ale Lunii. Când se trezi, bărbatul constată că rănile îi dispăruseră, dar era mistuit de o foame teribilă, cum nu mai simţise niciodată. Aleppa îi puse la gură o mică ploscă şi îl forţă să bea tot lichidul din ea. Era sânge de om.

— De-acum, eşti vampir. Unul care nu poate fi distrus. Nimic nu te poate ucide. Spre deosebire de alţii de felul tău, pe tine nu te răneşte nici lemnul, nici soarele. Vei fi cel mai puternic gladiator care a păşit vreodată pe nisipul unei arene. Nimeni nu te va înfrânge. Dar ţine minte că, pentru a supravieţui, îţi trebuie râuri întregi de sânge de om. Altfel, nu vei muri, dar te vei usca pe picioare. După fiecare luptă, îţi vei secătui adversarul. Setea ta de sânge nu va fi niciodată pe deplin potolită.

— Dar de ce? De ce să-mi oferi acest dar?

Aleppa râsese iar:

— Am vrut doar să echilibrez lupta; vampirii au existat aproape de când există omenirea. Eu am fost prima şi, într-un fel, ei toţi – *voi* toţi sunteţi copiii mei. Născuţi să fiţi prădători, prea adesea deveniţi la rându-vă pradă pentru aceşti nevolnici, pentru… *oameni.* Un ţăruş în inimă sau o rază de soare care atinge un vampir fără Piatră sunt de-ajuns să răpună astfel de creaturi minunate. Dar tu… tu eşti giuvaerul din coroana mea. Îmi eşti creaţia perfectă. Nu poţi fi rănit sau ucis. Însă vei descoperi că asta e deopotrivă binecuvântare şi blestem. Ne vom mai întâlni.

Nedumerit, avea nenumărate întrebări să-i pună, însă femeia dispăruse deja în văzduh.

A doua zi, în luptă, rănile făcute de adversar i se vindecară pe loc. Câştigă şi, atunci când celălalt căzu la pământ, Victor îşi înfipse colţii cei noi în gâtul acestuia şi-l goli de sânge într-o clipă.

Mulţimea izbucni în urale şi acela fu momentul în care Invictus – Gladiatorul Fără Inimă – se născu.

*

Peste veacuri, bărbatul care luptase pentru amuzamentul împăraţilor Romei vâna fără speranţă o fată care preferase moartea, în locul lui.

De ce lucruri suntem capabili în numele iubirii, gândi Victor în vreme ce îi făcea semn lui Renard să aducă bagajele din trăsură în faţa hanului.

CAPITOLUL 5

Lauren reuşea cu greu să-l asculte pe bărbatul din faţa ei, care părea de neoprit; îi povestea, repezit şi entuziasmat, cum voia să se desfăşoare inaugurarea „mall-ului său dedicat frumuseţii”, astfel încât să fie evenimentul anului.

Frate, eşti nebun, e un nenorocit de coafor! Pe bune, cum de te suporţi?

Înţelesese exact ce voia omul încă de la primele lui cuvinte, dar ştia că fiecare client trebuia încurajat să se simtă important, aşa că îl lăsă şi pe acesta să bată câmpii despre conceptul lui „vizionar”.

Gândurile lui Lauren fugeau la contractul Royalston, deşi de fapt se hotărâse deja în privinţa lui încă de când citise emailul din partea companiei. Acum nici nu mai ştia dacă ceea ce o ţinea în loc era un joc cu ea însăşi sau teama de-şi depăşi zona de confort. În orice caz, era hotărâtă să accepte. Uneori, un salt în necunoscut îţi poate schimba viaţa, oricât de înspăimântător ar putea părea la început. O ştia dureros de bine.

*

Se aruncă din vârful stâncii, bucuroasă să se abandoneze morţii, mai degrabă decât să trăiască şi să iubească o creatură despre care ştia de-acum că nu-şi poate ţine în frâu adevărata natură. Faţa lui… faţa bărbatului pe care îl iubea, schimonosită de setea de sânge, roşeaţa care îi păta gura, prelingându-i-se de pe colţi, ochii injectaţi ce o priveau ca pe următoarea pradă… Singurul lucru la care se mai gândea era cum să scape. De el, de ceea simţea pentru el, de toate. Aşa că sări.

Când ateriză pe bolovanii de la poalele crestei, o durea fiecare părticică din trupul ei frânt. Simţea cum alunecă într-un întuneric binevenit.

Apoi, o mână îi înşfăcă maxilarul şi îi deschise gura cu forţa. Oare o găsise? Simţi cum un şuvoi cu gust metalic i se scurge de pe limbă în gât. Ar fi vrut să tuşească, să scuipe, să ţipe, dar oasele ei sfărâmate nu o lăsau să se mişte; mâna aceea străină îi închise la loc gura şi o strânse de nări, aşa că nu avu încotro şi înghiţi ceea ce părea a fi… sânge? Un văl întunecat o împresură şi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, durerea dispăruse. Oare era moartă? Temându-se să deschidă ochii, îşi cercetă corpul cu palmele, plimbându-le apăsat pe lungimea lui; da, simţea, dar nu durere. Mâinile pipăiră împrejur: era întinsă pe cearşafuri moi şi avea o pernă sub cap. Extrem de încet, întredeschise pleoapele: privirea ei întâlni o pereche de ochi roşii care o fixau. Se trezi brusc din acea plutire dulce:

— Victor!

Bărbatul se lăsă pe spătarul scaunului pe care stătea aşezat lângă pat şi oftă. Îşi verifică manichiura perfectă la lumina lumânării şi îşi întoarse privirea către ea:

— Nu, draga mea. Nu sunt Victor. Numele meu este Jérôme de Villiers.

— Dar… dar şi tu eşti…

— …Vampir, da.

— Ce vrei de la mine? Să mă omori?

Bărbatul râse încet şi dădu din cap:

— E ciudat că te îngrozeşte această posibilitate, având în vedere că acum câteva ore păreai hotărâtă să-ţi pui capăt zilelor, nu crezi?

Cu greu, fata se ridică în capul oaselor şi se privi: era îmbrăcată într-o rochie nouă, curată şi elegantă. În mod bizar, nu avea nicio vânătaie, nicio rană, nimic care să-i amintească de săritură.

— Cum de se poate una ca asta?

— Păi, aproape că mi-ai căzut în poală. M-ai ratat cu puţin. Şi ai fi fost o cină tare gustoasă, doar că nu e deloc amuzant să goleşti de sânge un

om aproape mort, ştii? Aşa că ţi-am dat sângele meu ca să te vindec. Însă erai atât de grav rănită, încât ai murit, chiar şi-aşa. Ce era să fac? Te-am adus acasă şi am aşteptat să te trezeşti.

În viaţa ei nu fusese atât de confuză. Murise? Atunci cum de s-a trezit? Şi ce spunea monstrul asta, că i-a dat sângele lui?

Bărbatul îşi înclină capul şi o privi amuzat:

— Habar n-ai despre ce vorbesc, aşa-i? Acest *Victor* nu te-a învăţat nimic despre noi?

— Nu am vrut să aflu. Tot ce ştiu este că e vampir şi se hrăneşte cu sânge de om. Iar când l-am văzut cu colţii înfipţi în… în gâtul prietenei mele, am… vocea i se stinse şi începu să plângă în hohote.

Agasat de izbucnirea ei, bărbatul îşi dădu ochii peste cap:

— Haide, încetează. Ştiu că toate emoţiile umane vin acum peste tine ca un puhoi, dar trebuie să ţi le stăpâneşti. Avem chestiuni urgente de rezolvat.

Fata îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii şi îl privi întrebător.

— Trebuie să te hrăneşti înainte de venirea zorilor. Altfel, vei muri de tot.

— Nu pricep, spuse ea, trăgându-şi nasul.

Bărbatul oftă din nou:

— Doamne Dumnezeule, nou-născuţii sunt aşa o bătaie de cap… Aveai sângele meu în corp când ai murit. Acesta este primul pas spre a deveni vampir. Pentru ca procesul să se încheie, trebuie să bei sânge de om. Atunci, fata mea dragă, vei trăi pentru totdeauna.

Gura ei se deschise într-un ţipăt mut; era şocată şi nu-i venea să creadă. Să devină vampir? Dar încercase să-şi ia viaţa – şi se pare că reuşise – tocmai ca să scape de unul dintre ei. Nu, nu avea să facă asta. Niciodată.

— Aşadar? Nu avem o eternitate la dispoziţie. Cel puţin, *tu* nu ai. Nu încă.

— Nu!

El se aplecă înainte şi îşi întinse o ureche spre ea, ca şi cum n-ar fi auzit bine:

— Iertare, ce ai spus?

— Nu voi face una ca asta. Prefer să mor.

— Asta ţi s-a întâmplat deja.

— Atunci… atunci prefer să rămân moartă, se bâlbâi ea şi îşi încrucişă braţele la piept.

Bărbatul pufni, apoi se ridică şi porni spre uşă:

— Cum doreşti. Sper să nu te deranjeze faptul că iau o gustare cât îţi ţin de urât în ultimele tale clipe.

Reveni imediat, urmat de un bărbat cu privirea pierdută. După haine, era un servitor. După bătăile inimii – cum *de i le pot auzi?* –, fata realiză că era om.

— Asta îţi este „gustarea”? îl întrebă, scârbită.

— Ei bine, da. Ce credeai că voi mânca? Fructe?

Ea pufni nervoasă şi întoarse capul. Vampirul ridică din umeri şi îşi înfipse colţii în gâtul bărbatului. Bietul om, hipnotizat, nici nu tresări. Dar ea se cutremură. Mirosul… Mirosul de sânge proaspăt care ţâşnea din vena sfârtecată o înnebunea. Iar Jérôme ştia asta prea bine. O privi cu coada ochiului şi rânji, fără să-şi dezlipească gura de gâtul servitorului. Fata avea să cedeze. N-avea încotro. Nimic nu era mai rău decât foamea pe care o simte un vampir chiar înainte de a fi transformat complet. El ştia că fata simţea cum arde pe dinăuntru, că gâtlejul îi era aspru şi uscat şi că stomacul îi devenise o gaură fără fund.

Ochii ei se înroşiră şi o durere cumplită îi cuprinse gingiile.

— Ce mi se întâmplă? strigă ea.

Cu un plescăit, vampirul îşi desprinse buzele de pielea victimei sale:

— Îţi este foame. Iar trupul tău se adaptează în aşa fel încât să potolească acea foame. Îţi ies dinţii, draga mea. Colţii, mai precis.

Fata îşi trecu vârful limbii peste dantură: simţi pumnale ascuţite acolo unde nu demult îi erau caninii de om. Iar focul din stomac creştea. Nu mai putea să suporte: ca prin vis, se aruncă asupra servitorului aproape mort şi îşi înfipse colţii în gâtul lui, în partea opusă muşcăturii lui Jérôme. Când sângele începu să îi curgă în gură, suferinţa i se domoli şi se simţi mai puternică decât fusese vreodată.

Apoi, totul se schimbă. Lumânările păreau mai strălucitoare decât soarele amiezii; auzea paşii mici ai unui şoarece în spatele zidului, ba chiar şi bâzâitul unei gângănii undeva, în depărtare. Îşi smulse colţii din beregata omului şi se dădu în spate, cu ochii strânşi şi cu mâinile peste urechi:

— Ce-i asta?

— Asta, fată dragă, înseamnă că ai devenit vampir pe de-a-ntregul. Simţurile şi emoţiile îţi sunt amplificate. Poţi vedea, auzi şi simţi lucruri la care oamenii doar visează. Partea bună este că sentimentele pot fi blocate oricând. Să nu mai simţi durere, vinovăţie sau regret. Ceea ce e de-ajutor, când te gândeşti că te aşteaptă o eternitate de crime.

Când înţelese în fine sensul cuvintelor lui, fata începu să scuture din cap, ca şi cum simplul gest ar fi putut şterge ce se întâmplase în ultimele ore. Ca şi cum ar fi putut anula faptul că ea băuse sângele unui om. Ca şi cum ar fi putut-o duce înapoi în timp – înainte să-l fi văzut pe Victor cum o muşca pe Mathilde, înainte să fi aflat ce anume era el, înainte să-l fi cunoscut.

— Nu, nu, nu! Asta nu poate fi adevărat. Trebuie să scap de aici, să scap de tine!

Jérôme aruncă pe podea trupul inert, dar încă viu şi îşi şterse liniştit sângele de pe buze cu o batistă brodată:

— Cum doreşti. Trebuie să ai în vedere, însă, faptul că soarele va răsări curând şi te va ucide dacă nu ai…

Fata dispăru brusc, fără să lase în urmă altceva decât un curent de aer.

— …dacă nu ai o Piatră a Lunii la tine, îşi termină el fraza şi se aşeză pe patul unde zăcuse creaţia lui.

CAPITOLUL 6

Degetele lui Victor mângâiau faţa lui Beatrice în fotografia veche, îngălbenită. Cafeaua pe care i-o adusese Oliver se răcise de mult, dar el pur şi simplu nu-şi putea desprinde ochii de pe figura femeii. Nu mai semăna deloc cu fata pe care o cunoscuse în anii 1600. Buclele ei lungi şi aurii fuseseră retezate scurt şi îmblânzite într-o coafură uşor ondulată, sub o bandă cu paiete, după moda *anilor nebuni.* Era machiată strident şi, între degetele înmănuşate, stătea cuibărit un portţigaret lung. Singurul lucru care îi mai amintea de fata pe care o iubea erau ochii ei albaştri, strălucitori – acum cu o umbră roşie pe margine – şi zâmbetul. Doamne, zâmbetul! Ori de câte ori colţurile gurii ei se ridicau, lumea devenea un loc mai bun. Fotografia fusese făcuta la o petrecere sau ceva asemănător; arăta fericită şi chiar părea să se distreze. De-a lungul anilor, Victor ajunsese să înveţe pe dinafară fiecare centimetru din această imagine. Însă mereu îl făcea să se încrunte apropierea bărbatului care ţinea, relaxat, braţul pe după umerii lui Beatrice. Îi era cunoscută faţa lui. Era acelaşi bărbat pe care îl văzuse la Paris, când ajunsese acolo pe urmele ei.

*

— Beatrice!

Femeia se întoarse speriată. Îl privea cu ochi căprui, măriţi de frică. Încurcat, Victor îi cercetă faţa şi îi eliberă braţul.

— Îmi… îmi cer scuze, *mademoiselle.* Am crezut că sunteţi altcineva.

Redobândindu-şi siguranţa, femeia îi răspunse:

— *Monsieur,* sper din suflet că vă veţi comporta mai elegant atunci când veţi întâlni persoana cu care m-aţi confundat.

— Încă o dată, vă rog să acceptaţi scuzele mele cele mai sincere, *mademoiselle.* Am crezut că sunteţi o prietenă dragă, pe care nu am întâlnit-o de ceva vreme; probabil că bucuria revederii m-a copleşit.

Femeia pufni şi îi aruncă o privire plină de reproş înainte să-şi continue drumul. Victor rămase pe loc şi o urmări cu privirea. Avea aceleaşi bucle blonde care scăpau de sub pălăria împodobită, aceeaşi înălţime şi siluetă ca Beatrice. O urmărise prin tot oraşul, convins că îşi regăsise iubirea în sfârşit. Nu fusese aşa. Dar nu era nimic, un eşec nu putea să-l descurajeze.

Studie rapid împrejurimile şi alese o tavernă de peste drum.

Dacă am avea nevoie de invitaţie ca să putem intra în cârciumi, vieţile noastre de ne-morţi ar fi tragedii fără sfârşit.

Se trânti pe una din băncile de lemn aşezate cu faţa spre stradă, lângă fereastra generoasă. La fel ca mulţi alţi vampiri îndeajuns de norocoşi încât să aibă o Piatră a Lunii, nu se putea sătura de lumina soarelui. Poate din cauză că lăuntrul lor rece tânjea după căldura vieţii; sau poate pentru că erau meniţi să existe ca simple creaturi ale nopţii, iar bucuria de a se lăsa mângâiaţi de soare le părea o rebeliune împotriva sorţii. Nu ştia care era explicaţia şi nu-i păsa prea mult; prefera să se bucure, pur şi simplu, de căldură.

— *Monsieur,* ce să fie?

— Adu-mi o carafă din cel mai bun vin pe care-l ai. Nu poşirca pe care sunt sigur că o serveşti de obicei.

— Desigur, *monsieur.* Muşteriii noştri merită tot ce-i mai bun, răspunse cârciumarul, apoi făcu o plecăciune şi se îndepărtă, mormăind încet „de ce nu v-oţi duce voi, fandosiţii ăştia, la Luvru, dacă vreţi băuturi fine, ba? Asta e o nenorocită de tavernă, nu un palat, fătălăilor."

Victor simţi cum colţii îi ies din gingii, dar închise ochii strâns şi, cu greu, îşi domoli furia. Aproape imediat, cârciumarul reveni cu o carafă plină şi un pocal de tinichea. Vampirul se strâmbă când simţi de la distanţă mirosul acru de vin prost:

— Asta e cel mai bun pe care-l ai? Mi-e milă de muşteriii tăi, bunul meu domn. Cât despre Luvru, am de gând să ajung acolo destul de repede, dar mă tem că la palat nu se serveşte băutură la ora asta.

Bărbatul se sufocă şi păru gata să trântească totul pe masă şi să fugă.

— Ce… Dar cum de aţi… Adică, vă rog să mă iertaţi pentru…

Victor i-o reteză cu un gest scurt:

— Nu te osteni. Noi, *fandosiţii,* nu ne supărăm aşa uşor. Acum lasă mizeria asta pe masă şi pleacă, mârâi el, iar celălalt se conformă bucuros.

Vampirul îşi turnă un pahar de vin şi luă o înghiţitură care îl făcu să se scuture de scârbă. Puse pocalul pe masă şi încercă să-şi distragă atenţia de la papilele torturate, privind la trecători. Îi plăcea să facă asta. Pe de o parte, îi amintea de o vreme demult apusă, pe când era om. Îi plăcea să urmărească cioburile de viaţă din oamenii care se grăbeau în sus şi-n jos pe stradă. Era ca o piesă de teatru pentru el, nimic mai mult. O formă de amuzament. Pe de altă parte, asta îl făcea să se simtă fiară la pândă – oricare dintre acele creaturi lipsite de apărare îi putea deveni pradă. Gândul îi adânci golul din stomac; însă ştia că nu e bine să atace un om aşa, la lumina zilei. Poate dacă l-ar fi silit pe unul dintre ei să-l urmeze în vreun gang întunecat…

Momentul de visare îi fu întrerupt de o apariţie neaşteptată: o trăsură oprise chiar în faţa tavernei, înăuntru se zăreau un bărbat şi o femeie. Aceasta din urmă îi atrase atenţia: era o blondă frumoasă, cu ochi albaştri. Inima lui mută se strânse când realiză că femeia era chiar Beatrice; de data asta

era sigur. Ea îi întoarse privirea şi Victor ştiu că, la rândul ei, îl recunoscuse. Se repezi afară cu viteză supraomenească şi apucă să vadă cum un bărbat cobora din trăsura care plecă rapid. Alergă după ea şi o prinse la primul colţ; vizitiul opri din scurt caii când îl văzu pe Victor proţăpit în faţa lor:

— Eşti nebun? Vrei să mori?

Fără o vorbă, vampirul deschise uşa trăsurii goale. Beatrice probabil că sărise afară chiar când el ieşea din tavernă.

— Unde îţi este stăpâna?

— Care stăpână?

— Femeia care era în trăsură în urmă cu câteva clipe.

— *Monsieur,* nu era nimeni în trăsură.

— Ai oprit în faţa tavernei. A coborât un bărbat, iar femeia a rămas înăuntru. Unde e?

— *Monsieur,* îmi pare rău, dar nu era nimeni înăuntru. Aş fi vrut să fie, dar azi e o zi tare slabă, cu foarte puţini clienţi. Poate vrei dumneata să te duc undeva?

L-au silit, îşi spuse Victor.

Înjurând printre dinţi, se întoarse la cârciumă. De-acum, Beatrice putea fi oriunde. La fel şi bărbatul care o însoţea. Dacă siliseră vizitiul să nu-şi amintească, atunci cu siguranţă erau hotărâţi să-şi acopere urmele.

Oare era acelaşi bărbat despre care îi spusese Renard? Cel care o dusese la Luvru?

Indiferent dacă era el sau nu, Victor nu avea să-i uite niciodată figura: ochii sfredelitori care păreau de gheaţă în ciuda culorii lor căprui-mieriu, strălucind pe faţa lui palidă, încadrată de şuviţe lungi, întunecate.

Să fie el cel care a transformat-o pe draga lui Beatrice în vampir?

— *Monsieur,* când v-am văzut fugind afară am crezut că n-o să vă mai întoarceţi.

Pentru o clipă, Victor se gândi dacă merita să scurgă de sânge hangiul atunci, pe loc. Până la

urmă, decise că nu era o idee bună, aşa că îi răspunse cu un zâmbet fermecător:

— Stimatul meu domn, nici n-aş visa să las să se prăpădească aşa o bunătate de vin.

Îşi reluă locul de pe bancă şi îşi turnă încă un pahar dezgustător. Trebuia să se amorţească într-un fel, ca să nu-şi piardă minţile.

Măcar ştia că Beatrice e încă în Paris. Dar pentru câtă vreme, acum când aflase că el o urmărea?

CAPITOLUL 7

— Pfoa!

Lauren se sprijinise de uşa biroului ei, cu limba scoasă, mimând epuizarea provocată de întâlnirea cu ultimul client.

— Aşa de rău a fost? râse Jen.

— Unii au impresia că, dacă plătesc destul, lumea o să înceapă să se învârtă în jurul lor. În fine, am semnat cu el, deci o să-şi capete cele cincisprezece minute de glorie şi şampanie scumpă. Aşa, acum să vorbim despre contractul Royalston… Spune-le că trec pe la ei mâine, la 11.

— Vreo alternativă, în caz că nu pot ei la ora aia?

— Anulăm întâlnirea, asta-i alternativa, pufni Lauren şi intră înapoi.

Jen râse din nou şi dădu din cap: şefa ei se purta uneori ca o… şefă. Însă exact asta apreciau clienţii la Lauren: puterea ei de a rămâne neclintită sub presiune. Nimic nu părea s-o sperie sau s-o intimideze. Absolut nimic.

*

Era îngrozită. Cum de o găsise Victor? Să fi fost cu ajutorul vizitiului care o fixase cu privirea atunci când Jérôme o ducea la bal? Figura lui îi păruse cunoscută; dacă o ştia din Calais? Of, de ce nu fusese mai atentă la servitorii de acasă? Poate că îi cunoştea stăpânii. Dar se întorsese pe călcâie atât de repede şi se grăbise spre porţile palatului la braţul lui Jérôme, încât nu apucase să-i vadă pe ocupaţii trăsurii. Se poate să fi fost prieteni de-ai lui Victor şi chiar ei să-i fi spus unde o putea găsi.

Beatrice rătăcise pe străzile Parisului câteva ore, ocolise şi se plimbase aiurea, ca să se asigure că Victor nu o urmărea. Când, în fine, se simţi în

siguranţă, reveni în casa lui Madame de Chattel şi se aruncă direct în braţele deschise ale lui Jérôme.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Unde ai fost?

— M-a găsit, Jérôme. M-a *găsit.* Nu ştiu cum, dar a reuşit.

Bărbatul îşi îndreptă umerii şi o strânse mai tare:

— Cine, Victor?

— Da, hohoti ea, cu faţa ascunsă la pieptul lui.

— Ai vorbit cu el?

— Nu, m-a văzut în trăsură când ai coborât tu şi atunci am fugit. Nu cred că a reuşit să se ţină după mine; probabil nici n-a realizat că sărisem afară până când n-a fost prea târziu.

— Vezi? Atunci de ce îţi faci griji, iubito?

Jérôme îi şterse lacrimile cu degetul mare şi se grăbi spre masa unde era sticla de coniac. Umplu un pahar şi i-l oferi:

— Uite, bea asta; o să te simţi mai bine. Şi sunt convins că ţi-aş putea găsi o gustare apetisantă care să meargă cu băutura.

— Jérôme, nu mai glumi aşa!

— Ah, da. Iat-o pe mica fată vampir care nu vrea să bea sânge de om, spuse pe un ton relaxat de Chattel, care tocmai intra în cameră. Deci, să înţeleg că trecutul te prinde din urmă?

— Nu şi dacă eu am un cuvânt de spus în privinţa asta, mârâi Jérôme printre dinţi.

— Aveţi grijă, *monsieur*: dacă n-aş şti, aş zice că vă pasă, răspunse femeia din a cărei voce picurau în egală măsură amuzamentul şi sarcasmul.

*

La câteva săptămâni după ce Madame de Chattel o angajase pe Beatrice ca slujnică, într-o dimineaţă, Jérôme de Villiers apăruse în casă, jovial şi zâmbitor, spre oroarea fetei.

— Ce cauţi aici?

— Bună dimineaţa şi dumitale, *mademoiselle.* Te-aş putea întreba acelaşi lucru, de vreme ce

aceasta este casa unei prietene foarte dragi. Aveam de gând să-i fac o surpriză lui Jasmine de Chattel. Iată, însă, că eu sunt cel surprins: aflu că încă faci umbră pământului, după ce ai ţâşnit în lumina zorilor aşa cum ai făcut-o. Chiar, cum de ai supravieţuit, apropo? Erai un vampir nou-născut care nu ştia nimic despre regulile, obiceiurile şi restricţiile celor de felul nostru.

— Am găsit un om bun care m-a ajutat. Asta, după ce m-ai transformat într-un monstru, desigur, răspunse Beatrice, cu glasul încărcat de ură.

Bărbatul râse:

— Ei, nu cerşeam neapărat laude pentru că te-am întors de la moartea-ţi timpurie, dar mărturisesc că nu mă aşteptam să fiu certat.

— Dumneata, *monsieur,* m-ai transformat într-o abominaţie care se hrăneşte cu sânge. De ce ţi-aş mulţumi pentru asta?

— Hm, poate pentru că ai şansa de a sta azi în faţa mea şi de a mă muştrului, în loc să zaci în pământ, drept hrană pentru viermi?

Beatrice ar fi vrut să-i dea o replică tăioasă, dar nu găsi nimic. Nemernicul avea dreptate. Nu era chiar vie, dar nici moartă cu adevărat. Încă putea merge, vedea, simţi, gusta… Adevărat, inima nu-i mai bătea, nu mai avea nevoie să respire, însă toate simţurile îi erau intacte. Ba chiar mai mult de-atât. Dobândise forţă fizică şi viteză de neînchipuit. Devenise o super-creatură. Şi nici măcar nu avea nevoie să ucidă oameni ca să supravieţuiască. Dar nu-i putea mulţumi pentru asta. Nu *voia* să-i mulţumească. Atunci când o transformase, nici măcar nu se deranjase s-o întrebe dacă îşi dorea aşa ceva; apăruse pur şi simplu cu un om căruia îi sfâşiase beregata, pregătind-o pentru gura ei înfometată, îşi drese glasul şi întrebă:

— Cum m-ai găsit, totuşi?

Jérôme de Villiers se îndoi de râs:

— Pentru Dumnezeu, ce te face să crezi că am venit aici să te caut pe dumneata? Aşa cum am

spus deja, am fost convins că ai murit în acea dimineaţă şi nu ţi-am mai acordat niciun gând de atunci. Mă aflu aici ca s-o văd pe Jasmine; dumneata, draga mea, eşti doar o distracţie neaşteptată.

Beatrice deschise gura să-l repeadă, revoltată de cuvintele lui şi de privirea pofticioasă cu care bărbatul o măsură pe-ndelete. Însă, înainte să spună ceva, se auzi vocea lui Madame de Chattel:

— Pe viaţa mea, iată-l pe Jérôme de Villiers, viu şi nevătămat!

Cei doi vampiri mai bătrâni râseră, amuzaţi de jocul de cuvinte, şi se prinseră într-o îmbrăţişare strânsă.

— Jasmine de Chattel! Cât a trecut, oare?

— Cred că am fugit din acest frumos oraş în acea noapte cumplită a Sfântului Bartolomeu şi nu ne-am mai văzut de atunci.

— Aşa este. Străzile erau ca un bufet deschis, atât de îmbietoare… Dar zburau pe lângă noi periculos de multe cozi de halebardă.

Femeia zâmbi şi îi făcu semn să se aşeze.

— Văd că ai cunoscut-o pe Carine, frumoasa mea slujnică.

Bărbatul îi aruncă fetei o privire piezişă:

— *Slujnică*? Serios?

De Chattel oftă şi ridică din umeri:

— Ştiu. E tânără, frumoasă şi, pe deasupra, vampir. Asemenea daruri sunt irosite pe netoţi.

— Draga mea – îi spuse el lui Beatrice – realizezi că, fiind vampir, poţi să faci şi să fii aproape orice ţi-ai dori. Nădăjduiesc că nu ţi-am dat sângele meu doar ca să te condamn la o viaţă de slugă.

— Sângele *tău!*

Jasmine de Chattel era cu adevărat şocată. Jérôme se întoarse spre ea rânjind:

— Ah, să înţeleg că nu ţi-a spus întreaga ei poveste.

— …Şi, dacă nu am făcut-o, a fost pentru că e alegerea mea şi numai a mea dacă s-o împărtăşesc sau nu, interveni Beatrice.

— Haide, draga mea. Eşti copilul minune al vampirismului, e păcat să nu le spunem şi altora, răspunse Jérôme cu un zâmbet ironic agăţat în colţul gurii, apoi reveni la Jasmine. Fata asta a încercat să se omoare. Am prins-o la timp şi am încercat să o vindec înainte de a o seca de sânge – ştii că prefer mâncarea proaspătă. Dar a murit oricum, pentru că reuşise să-şi distrugă totul pe dinăuntru când se aruncase din vârful unei stânci. După ce s-a trezit, s-a hrănit; apoi s-a supărat atât de tare pe mine, încât a zbughit-o afară, în zori. Nici în ziua de azi nu pricep cum de nu a izbucnit în flăcări.

— Aproape că am făcut-o. Dar am găsit un şopron părăsit şi m-am ascuns acolo până la căderea nopţii.

— Dar ce te-a apucat să ieşi la lumina zilei? o întrebă Jasmine, încă uluită.

— Nu ştiam că soarele mă va ucide dacă nu am o Piatră a Lunii.

— Ei, am încercat să te previn, dar tocmai îţi descoperiseşi iuţeala de vampir, aşa că…

Vocea lui Jérôme se stinse. Bărbatul se uită mai bine la fata din faţa lui; minţise când spusese că nu se mai gândise la ea de atunci. Desigur, când trupul frânt al tinerei căzuse pe bolovanii de la poalele promontoriului, se bucurase de perspectiva unei cine obţinute atât de uşor. Apoi îi văzuse faţa. Durerea. Şi nu avea legătură doar cu rănile fizice; durerea ei izvora din suflet. Nu căzuse; *sărise.* Un sentiment pe care îl îngropase de mult, în zecile de ani de când era ceea ce era, începuse să iasă la suprafaţă: ceva alcătuit din compasiune, tandreţe şi grijă. Avea s-o vindece, s-o silească să-l uite şi s-o lase în pace. Să-i permită să revină la viaţa ei de om. Însă ea murise. Aşa că o luase cu el.

Voia s-o transforme şi să aibă grijă de ea. Să o vadă fericită şi în siguranţă. Să-i ofere o eternitate de frumuseţe, bogăţie şi plăceri. Dar fugise.

Acum o avea din nou în faţa ochilor. Jérôme nu ştia exact ce făcuse ca să merite această a doua şansă, dar era recunoscător. De data asta avea să nu o mai piardă.

O *slujnică*? Nu. Carine sau cum s-o numi trebuia să aibă slugi la dispoziţie, nu invers. Era atât de fermecătoare, avea o frumuseţe blândă, solară şi nobilă, era atâta lumină, atâta puritate în ea, încât merita mult mai mult decât să servească o curtezană, fie ea şi una nemuritoare.

Iar el avea să se ocupe de asta.

CAPITOLUL 8

Dacă inima lui Victor ar mai fi fost vie, acesta ar fi fost momentul în care s-ar fi oprit. Vampirul se aplecă în faţă şi aproape că-şi lipi nasul de ecranul laptopului: aplicaţia înfăptuise minunea. Găsise patru femei care semănau izbitor cu Beatrice. Una locuia în Spania, alta în Africa de Sud, a treia în New York şi ultima, în Canada.

New York? Era cu putinţă să fi locuit în acelaşi oraş cu Beatrice în ultimii ani, fără să ştie?

Cum nu voia să se bucure prematur de această descoperire, începu cu cea mai îndepărtată din cele patru. Dădu click pe poza ei, iar aplicaţia afişă informaţiile existente în toate bazele de date pe care le putea accesa: numele ei era Andrea Van Der Meel, se născuse în Capetown şi era o contabilă de 42 de ani. Victor se uită la pozele înşirate sub nume şi hotărî că nu era cea pe care o căuta. E drept, semăna mult cu Beatrice, dar o versiune mai matură a fetei care încremenise pentru totdeauna la vârsta de 19 ani.

Uşor dezamăgit, dădu click pe următoarea figură. Alejandra de Rojos era moştenitoarea de 38 de ani a unei familii spaniole. O brunetă cu pielea măslinie şi ochii negri ca smoala. Desigur, Beatrice putea foarte bine să-şi vopsească părul şi să-şi pună lentile de contact; singura problemă era că pe internet se găseau nenumărate fotografii cu Alejandra, de la naştere până în prezent. Şi ea trebuia tăiată de pe listă.

Rămas cu numai două opţiuni, Victor alese figura femeii din New York. Gura i se întredeschise într-un suspin mut: din poză îi privea Beatrice. Acum avea părul drept şi negru-albăstrui, dar lumina din ochii ei precum cerul de vară era neschimbată. Câştigase ţinută şi încredere; în poză, îşi ţinea braţele încrucişate la piept, iar faţa ei frumoasă şi palidă era luminată de un zâmbet

şmecheresc. Fotografia nu era un portret, ci mai degrabă un instantaneu; femeia nu se uita direct în obiectiv şi, cel mai probabil, nici nu ştia că este fotografiată. Nemuritorii evită, de regulă, să stea în faţa unei camere de filmat sau a unui aparat foto, ca să nu-şi compromită acoperirea. Cu degete tremurânde, atinse imaginea. Află că femeia îşi spunea acum Lauren B. Callis – să fi fost „B. Callis" o trimitere la „Beatrice din Calais"? – şi era o organizatoare de evenimente în vârstă de 28 de ani. Una dintre cele mai scumpe şi eficiente din oraş.

Pe internet, existau numeroase referiri la compania ei – o afacere de succes, Callis Events – dar atât. Nimic despre viaţa personală, nicio fotografie din copilărie, nici măcar un catalog de absolvenţi sau o postare veche de pe Facebook. Nimic. Victor mări imaginea, să studieze fiecare detaliu al noii ei înfăţişări. Era sigur că aceasta e draga lui Beatrice, nu mai era nevoie să verifice şi femeia din Canada. Ochii ei păreau să-l cheme; ciudată senzaţie, dacă se gândea că Beatrice nu făcuse altceva decât să fugă de el în ultimele secole.

*

Victor simţi cum fata pe care o ţinea strâns alunecă, moale, în îmbrăţişarea lui mortală; învăţase că acesta era semnalul pentru a se opri din băut. Îşi scoase colţii din gâtul ei şi îi înfipse în propria încheietură, apoi îi dădu fetei să bea câteva picături din sângele lui. Vampirul aşteptă ca ea să-şi revină şi să i se vindece muşcătura de pe gât, apoi o privi adânc în ochi:

— Nu-ţi vei aminti nimic din toate astea. Vei ajunge cu o întârziere de câteva minute acolo unde aveai treabă, pentru că vizitiul a ocolit ca să-ţi ia mai mulţi bani. Acum pleacă şi uită că m-ai întâlnit.

Ochii albaştri pe care îi sfredeleau irişii lui roşii clipiră, iar pupilele fetei reveniră la normal. Apoi se întoarse şi plecă spre locul către care se îndrepta înainte s-o oprească Victor.

Acesta din urmă reuşise să găsească o modalitate de a supravieţui pierderii – spera el, temporară – a lui Beatrice; ori asta, ori căpătase o obsesie. Poate că şi una, şi alta. Răpea fete care îi semănau, le silea să nu se teamă de el, se hrănea cu sângele lor, le vindeca şi le elibera, imediat după ce le ştergea memoria. Acum, când ştia că femeia pe care o iubea se întorsese din morţi, încă spera că, într-o zi, îl va primi înapoi în viaţa ei. De aceea nu voia s-o dezamăgească mai mult decât o făcuse deja. Voia să onoreze cererea ei, aceea de a nu omorî oameni pe care cineva i-ar fi plâns, de care cuiva i-ar fi fost dor. Faptul că se hrănea cu sângele acestor fete şi apoi le elibera era un compromis.

Totuşi, ele nu-i trezeau nicio altă dorinţă. Era ceva care îl oprea. Toate erau tinere, frumoase şi semănau bine cu Beatrice; în fond, de asta le şi alegea. Dar simţea că, dacă le-ar fi atins în orice alt fel, i-ar fi fost necredincios fetei lui dragi.

Rămânea chestiunea străinului din trăsură, cel care o însoţea; cine era el? Era ca ei? Poate că doar o învăţa ce trebuia să ştie despre noua ei viaţă? Era ceva mai mult de-atât?

Simţi cum în stomac i se aprinde un foc bine-cunoscut; sângele fetei, oricât de delicios fusese, nu-i ajungea nici pe departe ca să-şi potolească foamea. Trebuia să găsească încă un om. Unul pe care să-l secătuiască fără să se simtă vinovat din această pricină.

Pe de o parte, Victor se detesta pentru că se hrănea cu sângele unor fete a căror unică vină era aceea că îi aminteau de *ea;* pe de alta, se ura în egală măsură fiindcă se simţea vinovat că face asta. La urma urmei, era vampir; era în natura lui să bea sânge de om. Dacă asta le aducea sfârşitul,

aşa era să fie. Avea nevoie de sângele lor şi gata. Oare lupul se simte vinovat când devorează o oaie?

Victor mârâi şi ieşi din siguranţa confortabilă a aleii întunecate. Scrută strada şi văzu un cerşetor beat care zăcea în şanţ. Se strâmbă, anticipând gustul infect, dar porni spre bărbat.

— Nu te teme de mine, nu scoate niciun sunet. Urmează-mă. Nu ţipa, nu spune o vorbă.

Cu mintea golită, bărbatul se ridică şi se împletici tăcut în spatele vampirului, spre propria-i moarte. Trupul lui avea să fie găsit mai târziu, plutind pe Sena ca o sticlă goală.

CAPITOLUL 9

Lauren aruncă o privire scurtă la ecranul telefonului: Jérôme îi trimisese 12 mesaje. Oftă şi le deschise.

Oare o să înveţe vreodată că munca e muncă? Mă rog, dacă n-a învăţat în aproape patru sute de ani, probabil că aşteptările mele sunt exagerate.

Femeia se uită rapid la conţinutul sms-urilor; toate spuneau cam acelaşi lucru: Jérôme făcuse planuri pentru acea seară şi voia să-i comunice detaliile. După asta, veneau nenumărate rugăminţi de a primi un răspuns. Oftând din nou, îl sună:

— În sfârşit, draga mea! Ştiu că avem o eternitate la dispoziţie, dar totuşi… spuse vocea caldă de la celălalt capăt.

Dincolo de ironie, Lauren aproape că îl auzi cum răsuflă uşurat.

— *Chéri,* ştiai că sunt într-o întâlnire. De ce insişti?

— Oh, Mon *Dieu,* pentru nimic în lume nu pricep de ce insişti *tu* să te ţii de prostia asta, de… *munca* asta. Nu ai *nevoie* să munceşti.

Lauren îşi dădu ochii peste cap atât de ostentativ, încât se întrebă dacă el nu cumva a auzit-o prin telefon.

— E adevărat, nu am nevoie să muncesc, dar *vreau.* Şi sunt şi al dracului de bună la ce fac, aşa că, ghinion. Ascultă, avem discuţia asta de prin anii ’50, nu vrei s-o lăsăm baltă măcar vreo zece ani?

Jérôme mormăi, învins:

— În regulă. Cu tine n-am cum să câştig.

— Exact. Deci, care era urgenţa?

— Ei, nu era chiar o urgenţă; voiam doar să te anunţ că diseară ieşim. În caz că ai uitat, este aniversarea noastră. Mai exact, cea de-a 363-a aniversare.

Lauren izbucni în râs:

— Wow. Aproape că mă întreb cum naiba am reuşit să te suport atâta amar de vreme.

— Draga mea, aş putea spune acelaşi lucru; tocmai de aceea cred că e cazul să sărbătorim într-un mod memorabil. În plus, cred că am înnebuni de plictiseală dacă nu ne-am călca reciproc pe nervi, spuse el, râzând la rându-i.

Femeia zâmbi. Sigur că avuseseră suişuri şi coborâşuri – trecuseră, în fond, peste trei secole – se despărţiseră de câteva ori, dar, invariabil, ajungeau iar împreună. De fiecare dată când se întâmpla asta, Lauren se întreba dacă e doar legătura de filiaţie care o atrăgea spre el ca un magnet, sau ceva mai mult. Fiecare devenise drogul celuilalt. O dependenţă adesea toxică, dar la care nu puteau renunţa fără să-şi facă şi mai rău.

— Beatrice? Mi-ai închis telefonul?

— Nu, dragul meu, doar mă gândeam cât de norocoasă sunt să te am, spuse ea, cu sarcasm exagerat.

— Ei, haide, nu e cazul să mă iei peste picior. Am făcut rost de o masă la H_2O. Trec să te iau la opt?

— H_2O? Wow, da' ştiu că ai tras ceva sfori, *chéri.*

— Tot ce e mai bun pentru tine, iubirea mea. Tot ce-i mai bun.

— Hm. Acum cine ia peste picior pe cine?

Râseră, îşi făcură declaraţii de iubire şi închiseră. Lauren puse telefonul pe birou şi îşi împleti degetele sub bărbie. Dincolo de glume şi ironii, chiar era norocoasă. La fel şi Jérôme. Cu pauze, e drept, se bucuraseră unul de compania celuilalt în ultimele trei secole şi jumătate şi, chiar şi în ziua de azi, gândul că urma să iasă cu el o emoţiona. Stabiliseră să nu locuiască împreună sub acelaşi acoperiş pentru perioade îndelungate, cu excepţia situaţiilor în care călătoreau, aşa că o întâlnire însemna ca Lauren să se îmbrace elegant şi să fie luată de acasă, oriunde i-ar fi fost casa în

decada respectivă. Îi plăcea acest aranjament. Chiar dacă, la început, când se tot lovea de Jérôme în vila lui de Chattel, nu-şi dorea decât să-i înfigă un ţăruş în inimă ca să-i şteargă rânjetul de pe faţă.

*

— *Mademoiselle…*

— Iarăşi dumneata?

Jérôme zâmbi larg, îi luă mâna lui Beatrice şi o duse uşor la buze.

— Mă tem, *mademoiselle,* că mă vei vedea destul de des pe aici. În plus, cum să simţi repulsie faţă de creatorul tău? Nu s-a mai pomenit aşa ceva printre cei ca noi.

Doar că Beatrice nu simţea deloc repulsie, ci atracţie faţă de acest bărbat arogant, bărbatul care o transformase în ceea ce ea considera a fi un monstru. Fără îndoială, exista o conexiune între ei. Una destul de ciudată. Cumva, îl *simţea* când era în apropiere; ori de câte ori venea în vizită la Madame de Chattel, Beatrice simţea un fior pe şira spinării cu câteva minute înainte ca Jérôme să întindă măcar mâna spre uşă. Pupilele i se dilatau când el o privea în ochi şi pielea i se făcea de găină la fiecare atingere a lui.

Dacă ar fi fost oameni, s-ar spune că începea să se îndrăgostească. Dar ei erau vampiri. Oare vampirii se puteau îndrăgosti? Puteau avea astfel de sentimente umane? Sau era doar un efect secundar al legăturii de filiaţie? Şi cum se putea îndrăgosti de *el*?

În primul rând, singurul bărbat pe care îl iubise vreodată, fie el şi ne-mort, era Victor. Şi-l putea smulge, pur şi simplu, din inimă? Dar îşi luase viaţa fiindcă nu-şi putea ierta iubirea pentru o astfel de creatură. Apoi, fiecare părticică din creierul ei îi spunea că ar trebui să-l urască pe Jérôme: el era motivul pentru care ea însăşi devenise vampir. În loc să-i respecte decizia de a

muri, el o împinsese, cu multă viclenie, în această… Viaţă? Moarte? Existenţă suspendată? Nici ea nu ştia cum s-o numească.

Şi totuşi, de fiecare dată când ochii lui căprui cu sclipiri aurii îi fixau pe ai ei, ea încremenea în acea privire.

— *Mademoiselle*? Te simţi bine? Dacă n-aş şti că nu se poate, aş crede că încerci să mă sileşti, râse Jérôme.

Abia atunci realiză Beatrice că, în vreme ce se gândise la toate acele lucruri, rămăsese cu ochii la el. Îşi smulse mâna dintr-a lui şi se îndepărtă rapid:

— Îmi cer scuze, *monsieur.* Iertare că m-am… holbat aşa; cred că încercam să înţeleg ce Dumnezeu m-a posedat în noaptea aceea de am căzut în capcana dumitale.

Într-o clipă, Jérôme ajunse în faţa fetei şi îşi puse mâinile pe umerii ei; imediat, ochii lui Beatrice se înroşiră şi colţii ieşiră la vedere.

— Beatrice, ascultă-mă: în noaptea aceea nu încercam să-ţi întind o capcană. Când am văzut în ce stare erai, întâi am vrut să-ţi lecuiesc rănile şi să te transform în cină. Apoi am văzut toată durerea cuibărită în tine. Am decis să te vindec şi să-ţi dau drumul. Dar ai murit după ce mi-ai băut sângele. Te-ai fi trezit singură, transformată doar pe jumătate, speriată, fără să înţelegi ce ţi se întâmplă. Cine ştie ce ai fi făcut? Crede-mă, de obicei nu sunt atât de binevoitor; cu siguranţă nu sunt bun la suflet. Dar din tine răzbătea ceva care m-a împiedicat să te abandonez sau să te omor pur şi simplu.

Zâmbetul arogant al lui Jérôme se transformă într-un surâs cald când o privi în ochi. Îi netezi buclele blonde şi îi cuprinse obrajii cu palmele:

— Legătura de filiaţie, cea dintre un vampir şi omul pe care l-a transformat, este una dintre cele mai puternice din lume. Mai puternică decât cea dintre o mamă şi copilul ei. Sângele meu te-a transformat; legătura de sânge este indestructibilă

şi ireversibilă. Nu i te mai împotrivi; opreşte-te. Nu vrei să-mi faci rău pentru că mă *urăşti,* ci mai degrabă pentru că te temi să simţi ceea ce simţi. Înţeleg asta, dar trebuie să înceteze. Acum.

Cu asta, buzele lui Jérôme se aşezară ferm peste ale lui Beatrice, ca şi cum ar fi pecetluit, în sfârşit, un pact de mult restant.

Oricât ar fi vrut, ea nu reuşea să se retragă. Nu pentru că ar fi împiedicat-o el să facă asta, ci pentru că nimic nu i se părea mai potrivit decât să-l sărute pe Jérôme de Villiers. Atunci şi totdeauna. Oricât ar fi însemnat „totdeauna”.

CAPITOLUL 10

Degustând agale whiskey afumat, învechit, Victor sărbătorea în tăcere proaspăta descoperire despre Beatrice. Vampirul nu părăsise restaurantul niciun moment de când ajunsese acolo, puţin înainte de amiază. După un prânz frugal, îşi petrecuse restul zilei periind avid internetul, în căutarea oricărei informaţii despre Lauren B. Callis.

— Ăhăm.

Victor ridică privirea din ecranul laptopului şi întâlni ochii verzi şi întrebători ai lui Oliver.

— Ce e, Ollie?

— Nu vrei şi o cină pe lângă otrava aia? Ai stat aici toată ziua şi n-ai mâncat aproape nimic.

Îşi roti privirea prin încăpere, apoi adăugă printre dinţi:

— Ne faci de râs.

Vampirul râse şi închise laptopul.

— Nu, Ollie, sunt bine. De fapt, ar trebui să plec acasă. Am treabă.

— Eşti sigur că nu vrei ceva de mâncare? Henry a făcut nişte *quiche lorraine* genial şi o *panna cotta* pentru care merită să-ţi vinzi sufletul.

Adevărul fie spus, Victor era lihnit. Dar foamea pe care o simţea el nu putea fi potolită cu un *quiche*: tânjea după sânge. Îi dărui lui Oliver un zâmbet cald şi dădu din cap:

— Sunt convins, dar s-o lăsăm pe altă dată. Păstrează-mi din bunătăţile alea pentru mâine, la micul dejun.

Cuvintele lui îl făcură pe celălalt bărbat să-şi rotească ochii teatral:

— Resturi! Serios, Victor, credeam că în atâţia ani ai învăţat să nu ceri aşa ceva *aici.*

Oftă şi adăugă:

— În regulă. O să-i spun să-ţi facă un *quiche* proaspăt pentru mâine. Să ai o seară frumoasă!

— Îţi mulţumesc. Sigur voi avea, răspunse Victor, zâmbind.

Îşi strânse lucrurile şi, dând pe gât ultimele picături de lichid chihlimbariu din pahar, se ridică. Trebuia să-şi facă rost de o cină săţioasă, şi asta rapid; arsura pe care o simţea în stomac devenea insuportabilă. Poate că avea să scurgă de sânge vreo doi drogaţi; era cazul să caute ceva proaspăt pe aleile dosnice.

Vampirul ieşi din restaurant exact în momentul în care un taxi oprea în faţa localului. Concentrat să nu-şi piardă cumpătul şi nu cedeze foamei care îl tortura, nu aruncă nici măcar o privire spre cei care coborau din maşină.

Erau un bărbat şi o femeie, un cuplu chiar arătos. Bărbatul – un tip înalt, îmbrăcat elegant, cu ochii căprui-aurii şi o coamă bogată de păr castaniu domolit pe după urechi, îi oferi curtenitor mâna partenerei sale, ajutând-o să coboare din taxi. Şi ea era frumoasă: nu prea slabă, dar cu forme perfecte, femeia purta o rochie mov până-n pământ care îi scotea în evidenţă ochii albaştri. Părul negru-albăstrui era ridicat într-un coc „dezordonat”, în fapt atent construit.

După ce coborâră din maşină, femeia îi zâmbi celui care o însoţea şi îl sărută rapid pe buze:

— Îţi mulţumesc, dragul meu. Gentleman, ca de obicei.

— Trăsură sau taxi, unele lucruri ar trebui să rămână neschimbate, iubito.

Chicotind, cei doi intrară în H_2O şi aşteptară să fie conduşi la locul lor; masa rezervată era chiar lângă cea unde, cu doar câteva clipe mai devreme, stătuse Victor. Grăbit să se hrănească, acesta ratase sosirea lui Lauren şi Jérôme.

*

Jérôme coborî din trăsură şi îi oferi mâna lui Beatrice, care o acceptă cu un zâmbet. Bărbatul îşi

îngădui un răgaz să o privească din cap până-n picioare: îi alesese rochia de bal perfectă. Beatrice hotărâse să se bazeze pe gustul şi experienţa lui şi îl lăsase să decidă ţinuta ei pentru dansul la care fuseseră invitaţi să participe, la Luvru.

Tot nu pricepea cum se făcea că, de-a lungul istoriei, vampirii reuşiseră să se infiltreze în straturile superioare ale societăţii. Era vorba doar despre silire şi violenţă, sau era ceva mai mult?

„Din păcate, draga mea, mă tem că asta e tot. Niciodată n-ar trebui să întrebi un vampir cum a ajuns să aibă la dispoziţie un *château* sau o avere. Aproape de fiecare dată, explicaţia va include trupul golit de sânge al vreunui nobil sau al vreunei nobile, pus la păstrare pe undeva; povestea oficială va fi mereu că respectivul a murit de ftizie sau, pur şi simplu, de bătrâneţe, dar niciodată înainte de a fi lăsat moştenire toată averea unui nepot îndepărtat despre care nimeni nu ştia că există. De acolo începem – construim relaţii, ne împrietenim cu nobilimea locală, dăm un banchet sau două, niţică silire pe ici, pe colo, destul cât să devenim favoriţii întregului ţinut. Oamenii nu pun niciodată întrebări atâta timp cât le dai ce-şi doresc."

Asta îi spusese Jérôme. Iar acum, iată-i mergând la bal tocmai la Luvru. Nici într-un milion de ani nu s-ar fi gândit că o fată de la ţară, tocmai de la Calais, fie ea şi nobilă, putea avea şansa de a-l zări pe Rege însuşi; ba chiar la el palat.

— Mă simt destul de stânjenită, Jérôme, spuse ea cu glas tremurat.

— Dragă, dar de ce? Arăţi uimitor. Jumătate din oamenii de la bal îşi vor dori să fie în locul tău, iar cealaltă jumătate, să fie cu tine.

Beatrice zâmbi cu ceva mai multă siguranţă de sine, îi luă braţul şi porni spre intrare. Dar încremeni pe loc; se simţea urmărită, aşa că se întoarse şi întâlni privirile a doi oameni care

stăteau într-o trăsură. Îi recunoscu imediat: erau din Calais.

— Dragă? Ce este?

— Oamenii ăia… mă cunosc.

— Care oameni?

— Din trăsură.

— Nu-i băga în seamă. Nu am ce să fac aici, la vedere. Doar dacă nu cumva vrei să-i urmăresc şi să rezolv problema.

— Nu! Lasă-i în pace. O să… o să vedem ce se întâmplă.

— Prea bine. Atunci mergi mai departe, ca şi cum nu i-ai fi văzut. Haide.

Aşa făcuse. Acei oameni aveau să-i spună lui Renard că o văzuseră pe Beatrice vie şi nevătămată la Paris. Tot ei aveau să spună asta şi familiei lui Beatrice din Calais, stârnind un scandal monstru din partea tatălui ei şi primind interdicţia de a mai pune piciorul vreodată pe moşia lui; cum îşi permiteau să răspândească minciuni despre preaiubita lui fiică plecată dintre cei vii?

Acela fusese momentul în care Beatrice reîncepuse să se teamă de Victor, să simtă că nu era în siguranţă decât strâns cuibărită lângă creatorul ei.

*

Toate aceste amintiri reveniră ca nişte fulgere în mintea ei, în vreme ce îl urmau pe Oliver la masa lor de la H_20. Dar Lauren reuşi să se scuture şi se hotărî să se bucure de seara pe care avea s-o petreacă împreună cu Jérôme. Totuşi, bărbatul simţea că ceva nu e în regulă.

— Ce este, draga mea? Nu-ţi place masa? Vrei să-i silesc să ne dea una mai bună? îi şopti el la ureche.

Ea râse şi dădu din cap; Jérôme făcea ca totul să pară atât de uşor… Regula lui era: «Cere ce vrei. Dacă nu poţi obţine acel lucru, sileşte-i să ţi-l dea.

Oricum ţi se cuvine”. Lauren nu fusese niciodată de acord cu asta şi folosise silirea ca să obţină ceva numai atunci când era disperată. Or, obţinerea unei mese mai bune la restaurant nu era nici pe departe motiv de disperare.

— Nu, *chéri.* Masa e OK. Doar că… na, ştiu că e greu de crezut, dar uneori chiar sunt recunoscătoare că te am alături.

El o privi, prefăcându-se şocat:

— Aşa ceva… Nu te supăra, ai putea să repeţi asta ca să te înregistrez cu telefonul?

Ea râse şi îl lovi în glumă peste umăr:

— Taci din gură, Jérôme de Villiers. Hai să ne aşezăm la masă şi să ne-ndopăm.

— …Iată o idee excelentă, se auzi vocea lui Oliver din spatele lor.

Lauren uitase complet că era şi el acolo, iar sunetul o făcu să tresară. Îi zâmbi şi se aşeză pe scaunul pe care şeful de sală i-l trăsese, mulţumindu-i cu un gest. Jérôme se aşeză pe locul din faţa ei, şi amândoi se concentrară asupra meniurilor.

Nu, era în siguranţă. Nu mai auzise nimic despre Victor de zeci de ani. Probabil că, la un moment dat, încetase s-o mai caute. Nimeni nu poate hrăni o obsesie atâta timp. Nici măcar un vampir.

Neştiut de ea, într-un apartament din apropiere, cu foamea potolită din venele a trei tineri pe care îi găsise aproape morţi de supradoză, Victor tocmai se aşeza comod într-un fotoliu şi ridica paharul către poza lui Lauren, care zâmbea din ecranul laptopului său.

CAPITOLUL 11

Lauren îşi verifică ceasul de la mână în timp ce ieşea din liftul elegant, la etajul 23 al clădirii Royalston: era 11 fix. Rânji: *evident* că acceptaseră condiţia ei pentru întâlnire. În fond, era Lauren B. Callis, nu te miri ce amărâtă. Lucrurile fie se făceau cum spunea ea, fie nu se făceau deloc. Era destul de rău că se deranjase să se deplaseze la sediul lor, dar măcar avea ocazia să vorbească direct cu misterioasa proprietară. Se spunea că ar fi vorba despre o văduvă incredibil de bogată, care investise banii defunctului ei soţ într-o manieră mult mai eficientă decât reuşise el.

Fata de la recepţie se ridică radioasă şi ocoli biroul ca s-o întâmpine pe Lauren:

— Domnişoară Callis! Bine aţi venit! Doamna Royalston vă aşteaptă. Veniţi cu mine, vă rog, vă va primi chiar acum. Doriţi să vă aduc ceva de băut? *Sigur, îmi încălzeşti şi mie o cană de o negativ, te rog?*

— Nu vreau nimic, mulţumesc.

— Poate o cafea?

— Am spus nu, mulţumesc încă o dată.

Însoţite de un zâmbet rece şi o privire la fel, cuvintele lui Lauren o făcură pe cealaltă femeie să înghită în sec şi să dea din cap. Nu era silire, ci mai degrabă ceva ce oamenii numeau „mutră acră", iar Lauren o ridicase la rang de artă.

Secretara bătu încet şi inutil în uşa capitonată a şefei ei, apoi o deschise.

— Doamnă Royalston, a venit domnişoara Callis.

Lauren intră şi, pentru o clipă, îngheţă: cu siguranţă nu se aştepta la asta. Îşi învinse impulsul de a-şi dezveli colţii şi clipi repede, alungând roşeaţa care-i invadase irişii. Îşi puse la loc pe faţă zâmbetul profesionist şi se apropie de biroul masiv din mahon în spatele căreia doamna Royalston se

ridicase. Fără ezitare, aceasta din urmă îi întinse mâna:

— Mă bucur că, în sfârşit, ne întâlnim în persoană, domnişoară Callis. Reputaţia vă precede. Vă rog, luaţi loc, spuse, indicându-i scaunul destul de comod, rezervat vizitatorilor, faţă în faţă cu fotoliul ei luxos, directorial.

După ce strânse mâna oferită, la fel de rece ca a ei, Lauren încuviinţă din cap şi se aşeză, cu ochii lipiţi de femeia din faţa ei. Cum de nu aflase până atunci că misterioasa doamnă Royalston era vampir? Asta o izbise în secunda în care intrase în încăpere: exista o singură inimă care bătea şi o singură sursă a mirosului de vene pline de sânge viu, iar aceea era secretara. Patroana, care părea să aibă spre şaizeci de ani, cu părul platinat strâns pe ceafă, într-un coc elegant, şi cu o siluetă şi mai elegantă înveşmântată în ceea ce părea a fi o rochie de marcă era, în fapt, moartă. Sau ne-moartă, mai exact.

Lauren o studie rapid pe Royalston, în căutarea oricărui accesoriu care i-ar putea trăda vârsta reală – nemuritorii tind să se ataşeze de obiecte din perioada în care au fost transformaţi, ca suveniruri din viaţa lor de oameni. Singurul lucru care se putea încadra acolo era un inel de aur pe care femeia mai vârstnică îl purta pe arătător: părea a fi o monedă extrem de veche, cu două pietre mici şi un simbol pe care nu-l putea distinge. Romană? Grecească, poate? Pe de altă parte, orice bijutier modern putea confecţiona o astfel de piesă. Tot atunci, Lauren realiză că inelul nu avea o Piatră a Lunii. Fireşte, piatra care proteja vampirii de soare nu trebuia montată neapărat într-un inel; putea fi încrustată într-o brăţară, într-un pandantiv sau în cercei, de pildă. Dar această femeie nu părea să mai poarte nicio altă bijuterie.

După această observaţie rapidă, Lauren se hotărî să nu rămână blocată în gânduri şi să meargă mai

departe cu întâlnirea, mai ales acum, când ştia că surpriza era reciprocă.

Ce ştiu eu, poate că are o Piatră a Lunii inserată pe undeva prin corp, ca cipurile pentru animale. Nici nu contează.

— Mulţumesc, Maureen, poţi să ne laşi acum, îi spuse doamna Royalston secretarei.

După ce femeia ieşi din încăpere şi închise uşa în urma ei, vampirul mai bătrân îşi îndreptă atenţia către Lauren:

— Deci e adevărat.

— Ce anume, dacă-mi este permis să întreb?

— Suntem la fel.

— Da, presupun că da. Cum de aţi ştiut?

Royalston râse încet:

— O, draga mea, era doar o bănuială care mi s-a confirmat azi, când te-am întâlnit în persoană.

— De asta aţi vrut să mă vedeţi? Ca să vă confirmaţi o *bănuială*?

— Ah, nu, chiar vreau să fac afaceri cu dumneata. Descoperirea faptului că eşti într-adevăr vampir e doar un bonus.

Încă destul de nelalocul ei, Lauren îşi schimbă poziţia pe scaun; nu suporta să fie luată prin surprindere. Iar ăsta era un şoc în toată regula.

— În fine, aş zice că şi eu ar fi trebuit să ghicesc asta despre dumneavoastră. E aproape inexplicabil felul în care compania pe care o conduceţi reuşeşte să ia nişte biete dughene şi să le transforme în adevărate mine de aur. Dacă n-aş şti, aş putea crede că sunteţi alchimist, nu vampir.

Femeia mai vârstnică îi aruncă o privire subţire şi un zâmbet la fel:

— Cine ştie? Poate că sunt.

După o pauză teatrală, râse cu poftă şi alungă posibilitatea cu un gest:

— E doar silire, nimic mai mult. A, şi un nas bun pentru afaceri. Atâta tot.

Lauren zâmbi şi se relaxă puţin. Nu complet, însă; în continuare găsea că ceva era ciudat la

femeia din faţa ei. Dar nu putea să-şi petreacă restul întâlnirii uitându-se strâmb la ea, nu?

— Atunci, vă felicit. Chiar vă pricepeţi la asta. Îmi închipui că nu-i deloc puţin lucru să ridici un imperiu din nimic…

— O, n-ai idee… Dar nu e timp pentru amintiri acum. Sunt sigură că ai un program încărcat, ca şi mine, aşa că sugerez să ne apucăm de vorbit despre afaceri. Chiar vreau ca CEO-ul nostru să aibă o petrecere de adio de neuitat.

Lauren rânji şi scoase tableta.

Ar trebui să fie distractiv.

*

După ce aproape că dăduse nas în nas cu Victor în faţa acelei taverne, atunci când Victor o văzuse cu Jérôme, Beatrice ieşea rareori, şi numai însoţită de creatorul ei. Îşi petrecea aproape toată ziua în casa lui Jasmine de Chattel, făcând conversaţie cu ea atunci când curtezana era disponibilă, sau citind, cântând ori preparând deserturi, de plăcere, când doamna casei avea o vizită. Jérôme spusese foarte clar că nu avea de gând să-i mai permită să fie slujnică, aşa că devenise un fel de domnişoară de companie pentru Jasmine.

Într-o după amiază, Beatrice şi Jasmine stăteau de vorbă la o ceaşcă de ciocolată caldă, în salon. Fetei chiar îi plăcea femeia-vampir care o găzduia, în ciuda stilului ei de viaţă neortodox. Pe de altă parte, erau vampiri; nu prea era nimic pios în existenţa lor.

— Jasmine, pot să te întreb ceva?

— Sigur că da, fată dragă. Îmi face plăcere să-ţi vorbesc despre noi şi obiceiurile noastre.

— De fapt, întrebarea asta se referă la tine.

— La mine?!

— Cum ai ajuns să ai casa asta? Statutul ăsta? Tot ce ai?

De Chattel râse încetişor şi îşi puse ceaşca pe masa rotundă, sculptată.

— Hm. Cu ce să-ncep? Aşa cum ştii, sunt destul de bătrână. Mama mea era o sclavă de harem din Arabia şi, până când am fost transformată, la vârsta umană de 25 de ani, nu învăţasem decât să servesc şi să aduc plăcere.

— Cine te-a transformat?

— Un şeic, pufni ea. I-am fost oferită în dar. În ciuda vârstei mele, eram considerată valoroasă pentru orice harem; experienţa şi talentul meu compensau lipsa de frăgezime. Pe lângă faptul că stăpâneam arta plăcerilor trupeşti, ştiam să citesc, să cânt, să dansez şi chiar să scriu poezii. Se poate spune că eram o adevărată artistă. Aşadar, stăpânul meu m-a dat acestui bărbat, în semn de recunoştinţă pentru că îl ajutase în nu ştiu ce încurcătură politică pe care nu prea o înţelegeam. M-au aranjat şi m-au parfumat ca să petrec noaptea cu el şi îmi aşteptam noul stăpân în iatacul meu. Mă obişnuisem să nu mă surprindă nici măcar cele mai ciudate cerinţe, dar nimic nu mă pregătise pentru asta.

— Ce s-a întâmplat?

— A intrat şi m-a privit drept în ochi. Mi-a spus să nu mă tem, ci să tac şi să nu mă mişc. Apoi ochii i s-au înroşit, a deschis gura şi am apucat să-i zăresc colţii înainte să mi-i înfigă în gât.

— Stai puţin; credeam că silirea şterge memoria umană.

— Aşa şi este, dragă. Dar în momentul în care un om este transformat, toate amintirile pe care un vampir le-a îndepărtat prin silire se năpustesc înapoi. E ca şi cum s-ar rupe un dig.

Asta înseamnă că Victor nu m-a silit niciodată. Măcar atât.

Jasmine continuă:

— A băut din beregata mea, dar nu cât să mă ucidă. La un moment dat, s-a oprit şi s-a retras. Privirea mi se înceţoşase din cauza pierderii de

sânge, dar şi azi aş putea jura că era o umbră de îngrijorare în ochii lui. Asta, şi încă ceva. În fine, şi-a sfâşiat încheietura şi mi-a dat să beau din sângele lui. Apoi mi-a rupt gâtul.

Beatrice o privi cu ochi măriţi de groază:

— Poftim?! Dar de ce?

— După ce transformarea mea a fost încheiată, mi-a mărturisit că mă ceruse în mod special pe mine ca recompensă. Mă văzuse din întâmplare în casa fostului meu stăpân şi se îndrăgostise de mine. Voia să fiu a lui. Dar nu pentru o noapte sau pentru un an, ci pentru totdeauna. Singura cale de a obţine asta era să mă transforme într-o creatură aşa cum era el. S-a şi căsătorit cu mine, Doamne Dumnezeule!

Jasmine zâmbi, dar nu era un zâmbet vesel.

— Deci… el ţi-a fost creator, aşa-i?

— Aşa-i.

— Şi unde este acum?

— Împrăştiat peste deşertul Arabiei.

— Oh. Îmi pare rău, nu am vrut să…

— Nu-ţi face probleme. S-a întâmplat cu multe veacuri în urmă. Retezarea legăturii cu creatorul tău doare cumplit, dar în timp reuşeşti să te vindeci.

Beatrice n-ar mai fi vrut să pună întrebări care s-o stânjenească pe Jasmine sau să-i evoce amintiri dureroase, însă curiozitatea învinse:

— Ce s-a-ntâmplat? A ieşit în lumina soarelui?

— Nu. A fost *târât* în lumina soarelui. Ţi-am spus că era şeic; era puternic, respectat şi temut. Avea mulţi aliaţi, dar şi duşmani pe măsură. Atunci când… când s-a întâmplat, călătoream şi făcuserăm un popas. El era întins lângă mine, în cortul umbros. Iar alături de el stătea unul dintre cei mai apropiaţi şi de încredere sfetnici. Nici el, nici eu nu ştiam că omul acela fusese cumpărat. Aşa că, din senin, a scos un pumnal şi i-a retezat creatorului meu mâna pe care purta Piatra Lunii. De nicăieri, au apărut alţi bărbaţi care mi l-au luat

şi l-au târât afară, în soarele arzător al deşertului, înainte să pot reacţiona în vreun fel.

— Doamne… Dar dacă tot voiau să-l omoare, de ce nu i-au înfipt un ţăruş în inimă? Adică, de ce s-o facă aşa?

— Sigur că puteau, dar au vrut să-l facă să sufere. Vezi tu, Mohammed, şeicul meu, îi înfuriase pe mulţi când se aliase cu una sau alta din tabere, în lupta lor pentru putere şi pământ. Da, era nemilos. Nemilos şi crud. Dar mă iubea. Şi eu îl iubeam. Mai târziu, am aflat cine poruncise uciderea lui şi m-am ocupat personal de ei.

— Dar cum de nu te-au ucis şi pe tine?

— Stai liniştită, au făcut-o. Dar nu ştiau că sunt ca el, aşa că m-au înjunghiat cu un simplu pumnal. Când m-am trezit, am început să-i vânez.

Beatrice tăcu preţ de câteva clipe, încercând să digere tot ce auzise. În fine, spuse, cu glas şoptit:

— Ce mai poveste… Ce ai făcut după ce te-ai răzbunat?

— Singurul lucru pe care-l ştiam face: mi-am deschis drum prin secole, folosindu-mă de seducţie. Voiai să afli despre această casă: i-a aparţinut unui bătrân din spiţă de jivine, căruia îi plăcea să-şi ţină în preajmă fete tinere pentru cele mai mizerabile lucruri pe care le poate zămisli mintea omenească. A încercat să mă ademenească şi pe mine în jocul lui bolnav. Când am aflat prin ce treceau acele fiice de om, le-am silit să uite totul, să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Apoi l-am silit pe el să tacă…

— …Şi să nu se teamă, nu?

— Nu. Voiam ca el să *ştie* ce se întâmpla. Să simtă groaza cum îi curge prin vene. L-am silit să tacă, aşadar, şi aproape că l-am secat de sânge. L-am vindecat şi am luat-o de la capăt. Iar. Şi iar. Şi iar. În cele din urmă, i-am vindecat urmele de colţi şi, mult după răsărit – să mă asigur că nu avea să se transforme – i-am frânt gâtul. În tot acest timp l-am privit drept în ochi, desfătându-mă în teroarea

pe care o citeam acolo. Înainte, însă, l-am pus să treacă actul de proprietate a casei pe numele meu. În fond, chiar era bătrân. S-a împiedicat, a căzut pe scări şi asta i-a adus moartea. Toată lumea m-a crezut. Bine, puţină silire m-a ajutat să fiu şi mai convingătoare.

— Cum de le-ai lăsat pe fete să plece, pur şi simplu?

— Draga mea, nu sunt lipsită de inimă, să ştii. Drept e că mi-e moartă şi rece, dar există. Le priveam şi mă vedeam pe mine. Vândute ca vitele, fără apărare, existând doar pentru plăcerea altcuiva. Sigur că le-am lăsat să plece şi să-şi vadă de viaţa lor; crezi că sunt un monstru?

Jasmine de Chattel ridică delicat în dreptul buzelor ceaşca plină cu ciocolată şi sorbi încet, iar Beatrice înţelese că plimbarea printre amintiri se încheiase. Şi mai înţelese ceva: faptul că monştrii nu erau mereu uşor de recunoscut şi că, uneori, era nevoie de un vampir ca să salveze pe cineva de oameni.

CAPITOLUL 12

Jérôme se strâmbă când simţi gustul sângelui încălzit la microunde.

— Doamne Sfinte, cum poţi să te hrăneşti cu *asta*? Numai mirosul şi m-ar ucide.

— Taci şi termină-ţi cina, Jérôme. E mai bine decât deloc, nu?

Bărbatul ridică din umeri, aprobând pe jumătate, şi goli rapid conţinutul pungii cu sânge. Când termină, luă o înghiţitură mare de cafea, să-şi schimbe gustul, apoi se apropie de marginea terasei lui Lauren, urmărind sclipirile aruncate de luminile oraşului pe cerul nopţii.

— Nu vreau să te jignesc, iubito, dar priveliştea e mai bună decât servirea pe aici.

Ea râse şi se apropie din spate, încolăcindu-şi braţele pe talia lui.

— Noaptea trecută nu păreai să ai reclamaţii, *chéri.*

Bărbatul râse şi se întoarse s-o sărute:

— Eram ameţit. Tot vinul pe care l-am băut la H_2O mi se urcase la cap, cu siguranţă.

Lauren pufni:

— Wow, cine ar fi crezut că o să le terminăm rezerva de Château Lafite?

— Avem un ficat atât de rezistent, încât aproape că e nedrept faţă de oameni, spuse Jérôme, rotindu-şi ochii.

— Ăăă… aproape că nu avem ficat, dragule. Cel puţin, nu funcţional.

— Exact.

O îmbrăţişă mai strâns pe Lauren şi o sărută din nou, apoi o împinse uşor în spate, să o privească mai bine. Uneori rămânea cu ochii pironiţi la ea, uluit, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. Schimbările pe care această femeie le stârnise în el nu încetau să-l uimească. Înainte de acea noapte, noaptea în care găsise trupul zdrobit al fetei zăcând

pe pietrele colţuroase, credea că îşi pierduse toate emoţiile umane. Că îşi anulase pentru totdeauna capacitatea de a simţi orice altceva decât foame şi dispreţ. Dar lumina care încă strălucea undeva, în adâncul fiinţei ei frânte reuşise să reaprindă în el propria scânteie de bunătate, care abia mai pâlpâia.

— Jérôme!

— Ce?

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic, draga mea. Totul este exact aşa cum trebuie, în lumea *mea.*

Bărbatul zâmbi şi o luă pe sus, apoi o aşeză cu grijă pe balustradă şi ocupă locul de lângă ea, cu faţa spre strada de dedesubt. Mişcarea lui iute o făcu să ţipe, surprinsă, şi să-i lovească spatele cu palma.

— Ce faci? Vrei să mă omori?

— Ei, şi la ce mi-ar folosi? Amândoi ştim că am mai încercat; şi totuşi, iată-ne aici.

Lauren râse şi se lăsă pe umărul lui. Mai mult decât creator sau iubit, Jérôme îi era cel mai bun prieten. Singura persoană cu care putea să fie prostuţă, furioasă, epuizată sau isterică. Totuşi, acea ultimă stare nu beneficia de răbdare din partea lui.

*

— Jérôme, m-am săturat să stau aici ca o prizonieră! Pentru Dumnezeu, nu pot ieşi să mă plimb pe frumoasele străzi ale Parisului decât însoţită, de parcă aş fi un nevolnic de om! Credeam că sunt o creatură puternică, liberă şi eternă, nu? Dacă aşa arată eternitatea mea, atunci sunt gata să-mi înfig singură un ţăruş în inimă!

— Haide, nu vorbi prostii! E doar o situaţie temporară, Beatrice. Credeam că-ţi place casa mea, spuse Jasmine de Chattel, prefăcându-se jignită.

Tânăra se întoarse spre ea, cu ochi injectaţi şi colţi dezveliţi:

— Mi-a devenit temniţă, Jasmine. Cu adevărat îmi pare rău, dar nu mai pot îndura.

— Draga mea, mă tem că va trebui s-o faci, spuse Jérôme pe un ton plat, îndepărtându-se încet. Turnă relaxat un pahar de băutură şi i-l oferi fetei vampir:

— Uite, asta o să te ajute să te linişteşti. Ia o înghiţitură.

Beatrice mârâi şi, într-o clipită, îi smulse paharul din mână şi îl zdrobi de perete.

— Nu vreau să beau nimic; vreau să ies de aici, chiar dacă asta mă va ucide! strigă, apoi îşi smulse din deget inelul cu Piatra Lunii şi se năpusti spre uşă.

Mai bătrân şi mai puternic decât ea, Jérôme ajunse acolo primul; o apucă de umeri şi reuşi s-o oprească exact când se pregătea să păşească afară, în soarele amiezii. Apoi vorbi, cu glas scăzut din care răzbăteau furia şi îngrijorarea:

— Să nu mai spui asta niciodată! Nici măcar în gând, auzi? Ai nevoie de odihnă, iubito. La trezire te vei simţi cu mult mai bine.

— Ce? Nu, n-am nevoie de…

Fraza îi fu retezată de o mişcare scurtă a mâinilor lui, care îi frânseră gâtul. Bărbatul îi prinse cu grijă trupul moale şi îl aşeză pe sofa.

— Jasmine, vom pleca la noapte. Îţi mulţumesc mult pentru ospitalitate, dar e clar că-şi pierde minţile dacă o mai ţinem închisă aici.

— Nu pot spune că n-o înţeleg, biata. Şi eu aş înnebuni în locul ei, oftă de Chattel. Mi-a făcut plăcere compania voastră, dar… fără regrete, nu? E imposibil ca noi, nemuritorii, să nu dăm nas în nas cel puţin o dată în fiecare veac.

Femeia zâmbi şi mângâie părul fetei care tocmai murise pentru scurt timp. Jasmine începuse să ţină mult la ea. Dar vorbise serios când îi spusese lui Jérôme ce-i spusese: *ştia* că aveau să se revadă.

Putea doar să spere că revederea urma să se petreacă sub auspicii mai bune.

*

Privirea lui Victor rătăcea peste mulţimea care umpluse H_2O în acea seară. De-a lungul secolelor, nu-şi pierduse obiceiul de a studia fiinţele umane. Dacă şi-ar fi dorit să se facă psiholog, ar fi fost chiar unul foarte bun; nenumăratele ore de observaţie îi dăruiseră capacitatea de a vedea prin om. Acum se uita insistent la o anumită masă. Acolo stătea un cuplu, iar bărbatul părea extrem de agitat. Iniţial, Victor crezuse că e o întâlnire secretă. Poate o aventură? Dar cine-şi aduce amantul la cea mai populară cârciumă, preferata greilor din New York? Nu, trebuia să fie altceva. Curând, observă că bărbatul îşi pipăia, nervos, buzunarul hainei. Cu siguranţă nu avea acolo un pistol, aşa că rămânea o singură posibilitate.

— Un inel, spuse ca pentru sine.

— Scuză-mă, ce?

Oliver stătea în picioare lângă masa lui Victor şi încerca să cuprindă sala cu privirea, în căutarea vreunei mâini ridicate. Concentrat la asta, nu era sigur că a auzit bine.

— Un inel, Ollie. Tipul ăla – spuse, arătând cu bărbia spre masa cu pricina – tipul ăla o s-o ceară de nevastă în seara asta.

— A, da, cred că ai dreptate. Când a făcut rezervarea, ne-a cerut să pregătim o sticlă din cea mai bună şampanie pe care o avem şi să nu o aducem la masă până când nu o cere el.

Oliver zâmbi, iar verdele ochilor lui se încălzi:

— Îmi place la nebunie când se întâmplă chestii d-astea aici. Mă ajută să cred că încă mai e loc pentru fericire pe lume.

Victor se întoarse spre el şi îi zâmbi, la rândul lui; Oliver era un tip extrem de sensibil. Se bucura

enorm pentru bucuria altora. El şi Henry erau foarte asemănători şi norocoşi că se găsiseră.

— Se întâmplă des aşa ceva pe-aici, pe la voi, nu?

— Cereri în căsătorie? Cam da. Oamenilor le place crâşma şi cred că se simt confortabil să facă asta la noi. Hm, şi aseară am crezut că o să avem un moment d-ăsta. Dar s-a dovedit că m-am înşelat.

— Păi? Ce s-a-ntâmplat? S-a speriat unul dintre ei?

Oliver chicoti:

— Nu, cred că i-am evaluat eu greşit. Poate că erau luaţi de mult, deşi n-am văzut să aibă verighete. Drept e că nu toată lumea le ţine pe deget. Totuşi, se purtau ca un cuplu căsătorit. Un cuplu cu o căsnicie lungă şi fericită.

— Asta e mereu o imagine frumoasă. Dar atunci înseamnă că nu erau chiar nişte tinerei, nu?

— Ba, să ştii că da. Tocmai asta e ciudat. Ea nu putea avea mai mult de 22, cel mult 25 de ani. Iar el să fi tot avut vreo 30 şi ceva. Au râs toată seara, au mâncat cam jumate din meniu, ne-au băut toate sticlele de Château Lafite şi au plecat ameţiţi şi fericiţi.

Şocat, vampirul făcu ochii mari:

— Ai spus cumva că v-au băut tot Lafite-ul?

Oliver râse:

— Da, exact aşa. I-am spus lui Henry că numai din nota lor am putea plăti o vacanţă de cinci stele în Caraibe, dar ştii cum e el, e obsedat de muncă.

Victor îşi subţie privirea.

— Aici sunt de acord cu tine. Trebuie că au lăsat aici o mică avere; oricum, mai mult decât suficient pentru ca voi doi să vă puteţi lua două săptămâni de vacanţă într-un loc frumos. Dar cine erau, până la urmă? Actori de cinema, cântăreţi? Moştenitori? În orice caz, vedete, nu?

Oliver se gândi puţin înainte să răspundă:

— Cred că, la cum arătau, chiar puteau fi actori de cinema. Eu nu i-am recunoscut, dar s-ar fi potrivit perfect pe un covor roşu. El era o bunăciune de bărbat – înalt, cu părul lung, cu un costum perfect, iar ochii ăia… la dracu', nu mă pârî lui Henry, dar m-aş duce după ochii lui până la capătul lumii.

Victor râse:

— Lasă-mă să ghicesc: albaştri ca cerul, exact cum îţi plac ţie.

— Nu, asta era ea. Avea cei mai frumoşi ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată, iar părul negru ca pana corbului îi făceau să pară şi mai şi. Dar tipul… Mmm, avea nişte ochi căprui-aurii-cumva… wow. Ciudaţi şi superbi. Păreau cam reci, dar frumoşi rău!

Vampirul încremeni. Oare Oliver i-o descria pe Beatrice? Şi pe companionul ei? Sau obsesia lui făcea ca totul să pară că are legătură cu ea? Se putea lămuri într-un singur fel. Scoase telefonul şi îi băgă lui Oliver sub nas fotografia lui Beatrice:

— Ea era?

Pupilele bărbatului se dilatară:

— Da, ea era, spuse, apoi îşi izbi fruntea cu palma când citi explicaţia de sub poză: Ce idiot sunt! *Normal* că e Lauren B. Callis. Trebuia să fi ştiut, adică na, având în vedere domeniul în care lucrez. Ah, poţi să mi-l găseşti şi pe el, te rog? Poate că e soţul ei sau logodnicul sau ceva. Ştiu că mă port ca o adolescentă înamorată, dar şi băieţii au voie să viseze, nu?

Însă Victor nu mai auzea decât scrâşnetul propriilor dinţi. Beatrice fusese atât de aproape, iar el o ratase? Iar? Şi era cu… bărbatul acela, fireşte.

— Victor? încercă Oliver, atingându-l uşor pe braţ. Asta îl făcu pe vampir să tresară şi avu nevoie de toată voinţa ca să nu mârâie cu colţii dezveliţi la omul nevinovat care se aplecase spre el. Îşi potoli furia şi îi aruncă o privire întrebătoare:

— Ce spuneai, Ollie?

— Bărbatul. Ştii că glumesc şi n-aş face niciodată ceva care să-l rănească pe Henry, dar, în fine, sunt curios. Cred că îl cheamă Jérôme… cumva.

Victor ciuli urechile. Era prima oară când putea ataşa un nume acelei figuri pe care o ura. Aşadar, Jérôme?

— Jérôme şi mai cum?

— Ei, asta nu ştiu. A făcut rezervarea pentru „J.V.”. Nu mai ştiu cum i-a spus ea… Veeler, poate? Doamne, până şi numele era îngrozitor de sexy. Îl cauţi, te rog? Mi-am lăsat telefonul în birou, dar vreau să ţi-l arăt pe tip.

Victor tastă numele în browser, dar degeaba. Poate că Oliver auzise aiurea, sau poate că era un pseudonim.

— Îmi pare rău, Ollie, nu găsesc nimic.

— Numele de familie, se poate. Dar sunt sigur că prenumele e Jérôme. Am auzit-o pe tipă spunându-i aşa. Mă rog, asta când nu-i spunea „iubitule” sau „chéri”. Erau atât de drăguţi, dacă-ţi zic! Păcat că ai tăiat-o aşa rapid, efectiv au intrat la câteva secunde după ce ai ieşit tu.

Asta era deja prea mult. Cum de putuse să se intersecteze cu Beatrice aşa? Trebuia să iasă. Să plece. Să fugă. Avea nevoie să verse toată furia şi frustrarea pe cineva. Să-şi domolească setea.

Victor se ridică atât de brusc, încât aproape că-şi dărâmă scaunul. Oliver tresări şi îl privi îngrijorat:

— Am zis eu ceva aiurea? Iartă-mă dacă am bătut câmpii…

— Nu, Ollie, n-ai nicio vină. Dar mi-am amintit că trebuie să fac ceva. Ceva ce trebuia să fi făcut demult.

Victor aproape că îşi folosi iuţeala de vampir ca să iasă din restaurant; odată ajuns afară, înhăţă primul om suficient de ghinionist să meargă neînsoţit pe stradă. De data asta, nu se mai obosi să-şi aleagă prada; pur şi simplu nu-i păsa. Nu-i *mai* păsa. Era cineva care avea o familie, cu

oameni care depindeau de el? Era cineva tânăr, sănătos şi fericit? Nu era treaba lui să se gândească la asta; era doar mâncare. Asta fuseseră oamenii pentru Victor înainte de Beatrice, şi asta aveau să redevină. Dacă ea îl putuse da uitării pentru a petrece veacuri întregi cu un alt bărbat în vreme ce el o vâna prin toată lumea, atunci şi el putea uita de promisiunea pe care i-o făcuse cu sute de ani în urmă. Avea să redevină Invictus. Maşinăria de ucis, însetată de sânge, pe care o crease Aleppa în ziua în care îl smulsese din braţele morţii.

CAPITOLUL 13

Întins în patul lui Lauren, rezemat în cot, Jérôme desena arabescuri leneşe pe pielea netedă a spatelui ei. Femeia aţipise, dar el refuza să se predea somnului. Făcuseră dragoste de nenumărate ori de-a lungul secolelor, şi tot nu se putea sătura de ea. Atingerile ei, micile sunete delicioase care i se desprindeau de pe buze, felul în care colţii ei se înfigeau adânc – totul era ca un drog. Iar reacţiile lui…
ei bine, el nu avea să recunoască asta niciodată, dar era ca şi cum ar fi luat toată umanitatea pe care o închisese demult sub lacăt şi ar fi pus-o în ceea simţea pentru această femeie.

Cu mult timp înainte s-o întâlnească pe Beatrice sau Carine sau Lauren sau oricum şi-ar fi spus, Jérôme făcuse o alegere: aceea de a nu mai simţi niciodată. Nimic. Îşi amorţise toată furia, iubirea sau tandreţea care îi lăsaseră cicatrici urâte în timpul vieţii sale de om. Şi, când văzuse fata căzută pe stânci, cu valurile care îi lingeau trupul frânt, ca într-o încercare de a spăla durerea care o făcuse să sară spre moarte, ştiuse că veşnicia lui avea să fie împletită cu a ei.

Lauren se mişcă în somn şi se întoarse, cuibărindu-şi faţa între gâtul şi umărul lui. Abia atunci bărbatul zâmbi şi se relaxă, dându-şi voie să adoarmă. Ştia că era posibil să aibă acelaşi vis, cel care îl bântuia încă de când se transformase, dar ştia şi că avea să se trezească la o realitate frumoasă. O realitate care avea să-l privească dimineaţă cu ochi mari, îndrăgostiţi şi albaştri.

*

— Mamă! Nu se poate să accepţi aşa ceva! Femeia îşi coborî privirea şi îşi şterse discret o lacrimă rebelă de pe obraz.

— Jérôme, vei face aşa cum îţi spun. Te vei căsători cu Alexandrine Voisier, chiar dacă e ultimul tău gest. Avem nevoie de bani, iar zestrea ei este mai mult decât generoasă. Ei vor un titlu, iar noi le vrem pământurile. E cel mai bun târg pe care îl putem face.

Vocea tatălui său era joasă şi ameninţătoare. Jérôme ştia că nu e o idee bună să te pui cu el; Arthur de Villiers era un bătrân încăpăţânat care nu avea nicio urmă de empatie pentru lucruri mărunte cum ar fi sentimentele sau dorinţele cuiva. Obişnuit cu un anumit stil de viaţă adus de titlul său de baron, pierduse la jocuri de noroc cea mai mare parte din averea familiei; faptul că familia Voisier, care făcuse grămezi de bani în calitate de crescător de cai favorit la curtea Regelui Ludovic al XII-lea avea o fiică ce părea dispusă să se mărite cu Jérôme era providenţial, în opinia lui. Viitorul mire, însă, nu voia să aibă de-a face cu ea.

Cu aproape douăzeci de ani mai mare decât el şi văduvă, Alexandrine Voisier părea mai degrabă să fie bărbat. Ceva mai înaltă decât Jérôme – care avea aproape un metru nouăzeci –, cu oase mari acoperite de carne păstoasă de la toată mâncarea în care îşi înecase nefericirea după măritişul cu un prim soţ ce prefera să se tăvălească în fân cu slujnicele în loc să se atingă de propria soţie, Alexandrine avea şi o personalitate infectă peste toate celelalte. Singura ei calitate era averea familiei.

Iar ea ştia asta. O ştia prea bine. Şi, cumva, începuse să-şi găsească satisfacţia în a se purta cât putea de urât cu potenţialii soţi pe care părinţii ei îi aliniau să i-i prezinte. Ei voiau doar un titlu; ea voia doar să fie lăsată în pace. Ştia că nu e plăcută nici ca fire, nici ca înfăţişare. Şi nu dădea doi bani pe un „de” nobil adăugat numelui său.

Cu toate astea, iat-o din nou: obligată să facă frumos când părinţii o puseseră în vitrină pentru Jérôme de Villiers, în conacul familiei Voisier.

Observase umbra de dezgust din ochii lui deîndată ce acesta o privise. El disimulase imediat, dar era deja târziu. Din acel moment, Alexandrine făcuse tot ce-i stătea în puteri să se poarte absolut mizerabil cu bărbatul cumplit de atrăgător din faţa ei. Reuşise să pară cea mai antipatică şi nepoliticoasă persoană din univers.

Pe de altă parte, Jérôme îşi dădea seama că femeia juca teatru; bănuia că ea era la fel de scârbită de aranjament pe cât era şi el, dar nu putea controla felul în care i se strângea stomacul la gândul de a o atinge. Nu din cauza faptului că era cu mult mai mare decât el, nici măcar pentru că arăta cum arăta. Pur şi simplu nu o plăcea; nu avea cum. Era îndrăgostit de altcineva. Chiar plănuia să fugă cu fata, mai ales că părinţii lui – în special tatăl – nu aveau să fie de acord vreodată ca acea legătură să devină oficială. Iubita lui era una dintre slujnicele mamei sale, o fiinţă senină, bună, blândă, al cărei zâmbet reuşea să lumineze cea mai întunecată zi. Părinţii lui ştiau despre iubirea lor şi totuşi îl obligau să facă asta?

Înapoi în salonul luminat de candelabre al castelului de Villiers, după ce îşi întâlnise viitoarea mireasă, ochii lui Jérôme străluceau ca jăraticul, aprinşi de mânie:

— Tată, refuz să fiu vândut precum caii pe care îi cresc acei *ţărănoi* pe nume Voisier. Nu mă voi căsători cu o femeie pe care, iată, o detest deşi de-abia am cunoscut-o. Acesta este ultimul meu cuvânt.

— Ce te face să crezi că ai vreun cuvânt de spus, dragul meu fiu? Hotărârea e luată, iar tu te vei supune. În plus, mica ta *distracţie* e dusă de mult.

Jérôme se sufocă; îi făcuseră ceva lui Jeanne?

— Tată, dacă te-ai atins de un fir de păr din capul ei, jur pe Dumnezeu că…

Bătrânul Villiers pufni dispreţuitor:

— Că ce? Şi, ia seama, *eu* nu i-am făcut nimic. Dar nu bag mâna-n foc pentru tăietorul de lemne căruia i-am dăruit-o. Omul a venit aici aseară, să-şi caute nevastă; i-am dat-o pe ea, spuse, ridicând din umeri.

Tânărul ar fi vrut să se arunce asupra tatălui său şi să-l sfâşie ca o fiară; mama observă scânteia nebunească din ochii lui şi scânci, aproape fără glas, „te rog, nu”. Bărbatul se opri, se răsuci pe călcâie şi fugi la grajduri; îşi luă calul şi, încălecându-l fără şa, se grăbi spre pădure. Jérôme spera să-l găsească pe tăietorul de lemne înainte să fie prea târziu. Dacă era nevoie, nu s-ar fi dat în lături de la a-l omorî. Cum să-l lase pe acel mizerabil să pună mâna pe draga lui Jeanne? Cum să…

Visurile lui de cavaler salvator fură întrerupte abrupt de o lovitură puternică ce-l trânti de pe cal. Înainte să priceapă ce se întâmpla, simţi cum ceva îl târăşte de haine undeva în desiş.

— Ia te uită, asta trebuie să fie ziua mea norocoasă! Doi dintr-o lovitură: una pentru companie, unul pentru cină.

Era vocea gâjâită a unui bărbat, care răsuna între pereţii unei cabane de lemn. În clipa în care vederea lui Jérôme se limpezi, ochii îi căzură pe silueta unei femei, prăbuşită pe podea.

— Jeanne! strigă, împleticindu-se să se ridice. O mână fermă îl împinse înapoi atât de brutal, încât îl făcu să geamă de durere, convins că tocmai i-au fost zdrobite câteva oase.

— Taci din gură! Când îşi revine, va trebui să se hrănească. Şi se va hrăni din tine. Deocamdată e moartă.

Jérôme ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Moartă? Ce voia să spună monstrul ăsta? O ucisese tăietorul de lemne? Atunci cum să-şi revină? Avea de-a face cu un nebun?

Ca un răspuns la toate întrebările lui nerostite, trupul lui Jeanne tresări violent, iar ea se trezi, trăgând adânc aer în piept. Mai târziu, Jérôme avea să afle că aceea era prima şi ultima respiraţie adevărată a unui vampir, când nemurirea începea să pună stăpânire.

Bărbatul masiv se întoarse spre ea, cu trăsăturile lăbărţate într-un zâmbet satisfăcut.

— Văd că te-ai trezit, frumoaso. Cina noastră te-a urmat aici.

Ea privi peste umerii largi ai tăietorului de lemne, cu gura căscată:

— Jérôme? Tu eşti?! Dar cum de… Ce s-a… Ah.

Când amintirile din ultimele ore i se năpustiră în minte, Jeanne îşi duse repede mâinile la gură, unde colţii începuseră deja să iasă, ademeniţi de sângele care curgea din rănile deschise ale lui Jérôme.

— Ce mi-ai făcut, Antoine?

Vampirul râse, un râs rău şi spart, apoi îi răspunse amuzat:

— Te-am transformat, fată dragă. Ca să am pe cineva să-mi ţină de urât. Eşti pe cale să devii o creatură minunată, la fel ca mine. Mai ai un ultim pas de făcut: să te hrăneşti. Monsieur de Villiers a fost îndeajuns de amabil să vină singur până aici, aşa că nu a mai trebuit să vânez.

Îl trase pe Jérôme în picioare şi îl împinse spre fata înspăimântată:

— Bea. Uite, o să-i deschid eu o venă, ca să-ţi fie mai uşor. O să am grijă de tine, Jeanne. Totdeauna.

Apoi îl înhăţă pe omul care avea dureri prea mari ca să-i opună rezistenţă şi îşi înfipse colţii în gâtul lui.

Nările lui Jeanne se umflară la mirosul de sânge proaspăt şi, într-o clipă, gura ei se deschise peste jugulara lui Jérôme. Însă ceva se întâmplă; fata făcu un pas în spate şi închise strâns ochii injectaţi.

— Nu pot.

— Cum adică nu poţi? Nu ţi-e foame? Nu e cea mai cumplită nevoie pe care ai simţit-o în toată viaţa ta? Setea nu ţi se răspândeşte prin vene, ca focul?

— Nu pot. Nu cu el. Pe el… îl iubesc.

Jeanne se lupta din răsputeri cu dorinţa neostoită de a-şi înfige dinţii în gâtul lui şi de a bea până la ultima picătură.

— Jérôme, fugi! Te rog, nu mai rezist multă vreme. Foamea asta e mai puternică decât mine, imploră ea.

— Târfă! urlă vampirul.

Orbit de furie, îi dădu drumul din strânsoare lui Jérôme, apucă unul dintre scăunelele cu trei picioare din cameră şi îl aruncă spre ea. Fata îl prinse atât de repede, că nici ei nu-i veni să creadă; aproape fără să-şi dea seama ce face, îl aruncă înapoi spre Antoine. Smuls din ameţeală şi străduindu-se să ignore durerea ascuţită care-i străbătea trupul, Jérôme sări în spinarea vampirului şi îl muşcă de ureche, în încercarea de a-i distrage atenţia şi de a-i da o şansă lui Jeanne. O picătură mare de sânge se scurse din lobul urechii lui Antoine printre buzele lui Jérôme, chiar când Jeanne lovea creatura în piept cu scaunul de lemn, înfigându-i drept în inimă, fără să ştie, o aşchie mare. Câteva momente mai târziu, Antoine, tăietorul de lemne-vampir, era doar o grămăjoară de praf cenuşiu pe podeaua cabanei.

Jérôme şi Jeanne rămaseră în picioare, uitându-se unul la altul, parcă fără să creadă ceea ce tocmai se întâmplase. El vorbi primul:

— Ce a fost asta? *Ce* era el? Ce ţi s-a întâmplat?

Ea ştiu. Îşi amintea totul; şi ştiu ce trebuia să facă pentru ca nimeni să nu-i mai poată despărţi vreodată:

— Trebuie să mă laşi să-ţi beau sângele, ca să pot fi desăvârşită. Apoi, iubirea mea, va trebui să te ucid.

Tulburat, Jérôme se dădu înapoi până când se lipi cu spatele de perete.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Ea zâmbi şi dădu din cap.

— Dimpotrivă; nu pricepi? Vom trăi veşnic. Nu va mai trebui să te căsătoreşti cu altcineva; şi nici eu nu va trebui s-o fac. Ne vom avea unul pe celălalt. Pentru totdeauna. Te implor, ai încredere în mine. L-ai făcut să sângereze când l-ai muşcat, aşa-i?

Îngreţoşat, Jérôme îşi şterse buza de jos şi se strâmbă când simţi gustul metalic care zăbovea acolo.

— Da, aş zice că da.

— Bun. Ai sânge de vampir în tine.

— *Vampir?* Asta era?

— Da. Dar eşti încă om, iar eu am nevoie de sângele tău pentru ca transformarea mea să fie completă. După aceea, te voi ucide, iar sângele lui te va readuce la viaţă. Atunci va trebui să bei sânge de om. Asta e tot.

— Asta e tot? Dar cum îţi închipui…

Gata. Jeanne se abţinuse destul. Nu mai putea rezista nicio clipă. Ochii ei roşii erau hipnotizaţi de vena care pulsa pe gâtul lui, acolo unde îl muşcase vampirul. Urmele se vindecaseră, dar bătăile inimii lui Jérôme şi mirosul de sânge – totul era deja prea mult. Colţii ei îi sfâşiară pielea şi scoase un mârâit satisfăcut când lichidul rubiniu ţâşni în gura ei înfometată. Bărbatul ţipă de şoc şi durere, dar nu încercă s-o îndepărteze. Poate că avea dreptate. Poate că asta era calea lor, cea pe care puteau merge fără ca cineva să-i mai tulbure vreodată.

Apoi se făcu întuneric.

Când îşi reveni, stătea cu capul în poala lui Jeanne, care îşi trecea uşor degetele prin părul lui.

— Te-ai trezit, iubirea mea. Ţi-am adus ceva de mâncare.

Jérôme se ridică în coate şi se minună de lumea colorată care începea să i se dezvăluie. Nu bănuia

că noaptea poate avea o asemenea bogăţie de nuanţe şi sunete. Se strădui ceva, dar în cele din urmă reuşi să se concentreze la silueta tremurândă din faţa lui.

— Mamă?!

Femeia, care hohotea tăcut, încuviinţă fără vorbe.

— Jeanne, ce-ai făcut?

— Ei bine, mi-ar fi plăcut tare mult să ţi-l pot aduce pe tatăl tău; la urma urmei, *el* a fost cel care m-a alungat şi era gata să te vândă şi pe tine. Dar nici mama ta nu este chiar nevinovată. Nu a încercat niciodată să-l oprească. Nu i-a păsat niciodată cu adevărat de fericirea ta, de ceea ce îţi doreai. Nici măcar o dată. Mi se pare, aşadar, cinstit ca *ea* să fie cea care să-ţi dea viaţa înapoi. Viaţa eternă.

Jérôme se simţea sfâşiat între noul său instinct care îi spunea că *trebuie* să se hrănească, şi umanitatea care îi zicea că totul e cumplit de greşit.

— Nu pot.

Jeanne râse, dându-şi capul pe spate.

— Sigur că poţi, iubirea mea. Ce îţi este această femeie, mai mult decât un pântec care te-a purtat şi apoi te-a lăsat să fii o cârpă în faţa tatălui tău? Aşa cum ea însăşi a fost?

— Jeanne, te rog. Este, totuşi, mama mea.

— A *fost* mama ta. Acum, iubitule, singurul părinte pe care l-ai avut în această viaţă nouă e doar colb pe podea. Creatorul tău, Antoine, e mort. De mâna mea. Şi să ştii că n-a fost puţin lucru să-l omor pe el ca să te salvez pe tine: era şi creatorul meu. Dar eu te iubesc pe *tine,* Jérôme. Şi sunt tot ce ţi-a rămas.

Într-o secundă, Jeanne înţepă cu colţii încheietura mâinii doamnei de Villiers şi i-o oferi lui Jérôme.

— Haide, dragul meu, bea. Bea, ca să putem fi împreună pentru totdeauna.

Jérôme se uită la sângele care se scurgea pe duşumeaua de lemn, în vreme ce lacrimile brăzdau obrajii mamei lui. Atunci, pe loc, se hotărî.

Se aruncă pe jos şi linse de pe scânduri lichidul roşu care se scursese din venele femeii. Dar nu avea să se atingă de ea. Pur şi simplu nu putea să-şi rănească mama. Şi blestemat să fie oricine ar face-o!

Cu forţe proaspete şi un mârâit de fiară, se aruncă asupra lui Jeanne, trântind-o la pământ.

— Am spus că e mama mea. Las-o în pace.

Jeanne îl împinse şi sări în picioare.

— Nu pricepi? Oricum va muri în noaptea asta. Fie de mâna ta, fie de a mea.

Fără să ştie clar cum anume, câteva clipe mai târziu Jérôme ţinea în palmă inima moartă, care se usca văzând cu ochii, a lui Jeanne. Iubirea vieţii lui, femeia cu care avea de gând să petreacă veşnicia, se transformase în pulbere, alăturându-se rămăşiţelor creatorului ei pe podeaua cabanei.

O ucisese ca să-şi salveze mama. Se uită la aceasta din urmă: îngheţase de groază. Apoi, privirea îi alunecă înapoi, la praful cenuşiu din palmă. Era tot ce mai rămăsese dintr-o inimă care, cândva, fusese plină de viaţă. Plină de iubire pentru el. Tot ce făcuse, făcuse pentru el. Chiar şi faptul că-i adusese mama ca s-o ucidă cu mâna lui – şi asta era o dovadă crudă şi primitivă a iubirii pe care i-o purta Jeanne. Iar el o omorâse. Jeanne avea dreptate: nu-i mai rămăsese nimic. Acela fu momentul în care hotărî să-şi transforme propria inimă în cenuşă. Nu ucigându-se pe sine, ci ucigând orice urmă de umanitate din el. Pentru asta, trebuia să reteze legăturile cu tot ceea ce ştiuse şi iubise vreodată.

— Mamă… mă auzi?

Femeia tresări şi dădu din cap, fără să-şi ia ochii dintr-ai lui. Jérôme se apropie de ea şi îi puse mâinile pe umeri, cât putea de blând:

— Mamă, te rog. Ştiu că e greu de înţeles, chiar şi pentru mine. Şi nu mă aştept s-o faci. Îţi cer doar să încerci să uiţi. Te rog. Mergi acasă şi uită că m-ai văzut, uită de Jeanne, uită tot ce s-a întâmplat aici în noaptea asta. Vezi-ţi mai departe de viaţă ca şi cum eu nu aş fi existat niciodată. Te implor. Lasă-mă să rămân un simplu nume. Jérôme.

Ea dădu din cap, prinsă în privirea lui roşie:

— Un simplu nume. Jérôme…

*

— Jérôme…

El gemu uşor în somn şi îşi îngropă faţa în pernă.

— Jérôme! Dragule, te rog. Te rog, trezeşte-te!

Vampirul deschise ochii brusc; privirea lui confuză o întâlni pe cea îngrijorată a lui Lauren.

— Iar ai avut visul ăla, aşa-i?

El încuviinţă în tăcere şi o luă în braţe, făcând-o să ofteze:

— Doamne, aş vrea să te pot sili să vorbeşti despre asta. În patru sute de ani n-ai vrut niciodată să-mi zici ce dracu’ visezi de te agită aşa.

— Pe mine, iubito. Visez despre mine. Nu-i aşa că sună a coşmar? răspunse el, cu un zâmbet trist.

Nu glumea, iar Lauren, cumva, ştia asta.

CAPITOLUL 14

— Bună dimineaţa, Lauren!

— Neaţa, Jen. Avem o tonă de chestii de făcut, spuse vampirul, dându-i asistentei cafeaua aburindă pe care i-o adusese.

Roşcata o urmă pe Lauren în biroul acesteia, ca de obicei, culegându-şi din mers tableta.

— Aşa… Am făcut o listă de invitaţi pentru petrecerea Royalston. E doar provizorie, dar, na, e un început.

Lauren tresări când auzi acel nume; îşi aminti mâna rece a vampirului şi senzaţia ciudată pe care i-o lăsase. Se aşeză la birou şi îşi deschise laptopul.

— Bun. Cucoana vrea ca toţi băieţii mari să se joace la ea în curte, aşa că trebuie să ne iasă totul perfect. Ca de obicei. Practic, o zi de lucru normală, rezumă ea situaţia sarcastic şi o făcu pe Jen să râdă.

— Ei, s-ar putea să fie o zi de lucru ceva mai complicată, totuşi. Te-ai uitat la schiţa pe care ţi-am dat-o pe email? Absolut toţi rechinii de pe Wall Street sunt pe lista aia. O să fie ca o nenorocită de reuniune organizată de ăia de la Forbes.

— Mda. Dar…

Lauren se opri să arunce o privire telefonului care bâzâia. Era Jérôme. Uşor agasată, îşi arcui o sprânceană înainte să răspundă:

— Dragul meu, de câte ori ţi-am spus să nu…

— Da, da, ştiu, să nu te deranjez niciodată la muncă, dacă nu e ceva cu adevărat important. Doamne, uneori îmi doresc să fi băut sângele sufragetelor până la ultimul strop atunci când am avut ocazia. În orice caz, vin dinainte-ţi cu veşti mari: habar n-ai peste cine am dat azi dimineaţă.

— Sper din suflet că peste Iisus, care s-a ţinut de cuvânt şi a venit a doua oară, altfel nu văd ce…

— Ei, mai degrabă peste Maria Magdalena. M-am întâlnit cu Jasmine!

Surpriza o făcu pe Lauren să ţipe de bucurie:

— Serios? E aici, în New York?

— A venit de vreo două săptămâni. Oricum, indiferent ce planuri aveai pentru astă seară, anulează-le. Am invitat-o la mine şi ştiu sigur că ar fi încântată să te vadă. Literalmente au trecut veacuri întregi de când nu ne-am mai aflat cu toţii în acelaşi oraş, darămite în aceeaşi încăpere.

— Absolut! Ne vedem diseară, dragule.

— Abia aştept.

— Ăăă… Jérôme?

— Da, *chérie*?

— Îmi pare rău că am sărit aşa. Dar ştii cum fac când am multă treabă.

— Doamne, Dumnezeule, tocmai te-ai scuzat? În faţa *mea*? Inimă, opreşte-te!

Lauren râse şi închise telefonul. Da. Chiar îl iubea. Şi cu siguranţă o iubea şi el, altfel n-ar fi rezistat împreună atâta timp, cu sau fără legătura de filiaţie.

*

Pe Beatrice o trezi legănatul uşor. Unde era? Clipi şi întredeschise ochii, apoi încercă să se ridice în şezut, dar durerea de cap o împiedică. Se strâmbă şi îşi puse palma pe ceafă.

— Chiar îmi pare rău, draga mea, dar nu aveam ce face. Erai de neoprit.

Vocea joasă, uşor amuzată, venea de undeva de deasupra braţelor în care stătea cuibărită.

— Jérôme, gemu ea şi se întoarse să-i arunce o privire nimicitoare. M-ai… m-ai omorât.

El râse încet şi o ajută să se ridice pe bancheta trăsurii:

— Ei, haide, cu ceva timp în urmă ai reuşit chiar tu să faci asta, cu mare măiestrie, aş zice. Tot ce

am făcut eu a fost să te împiedic să te omori de tot. Să ieşi aşa în soare… Nţţ.

Beatrice pufni; ştia că Jérôme are dreptate.

— În fine. Unde suntem?

— Într-o trăsură, în drum spre… Chiar, tu unde ai vrea să mergi?

Îl privi pieziş; ce voia să spună? Mai devreme, în casa lui Jasmine era decis s-o ţină prizonieră pentru totdeauna; acum călătoreau şi, pe deasupra, *ea* era cea care trebuia să aleagă destinaţia? Privi pe fereastra trăsurii: prin întuneric, văzu că nu mai erau în oraş, ci pe o potecă tăiată prin pădurea deasă.

Fugiseră din capitală.

— Cât mai departe de Paris. De Franţa, chiar, mormăi ea.

— Asta am stabilit deja. Pe când tu… hm, dormeai. Ne îndreptăm spre hotar.

— Îţi baţi joc de mine?

Tonul extrem de serios pe care ea pusese acea întrebare îl făcu să râdă iar:

— Cu siguranţă nu. Ai spus că nu mai suportai să stai încuiată în casa lui Jasmine şi am înţeles. Aveai dreptate. E, într-adevăr, păcat să te văduvesc de frumuseţea pe care lumea o are de oferit, mai ales unui nemuritor. Aşadar, te întreb din nou: unde vrei să mergi?

Beatrice îi cercetă faţa, în căutarea unui semn că glumea: nu-l găsi. În sfârşit relaxată, îşi lipi spatele de pieptul lui şi oftă uşurată, şoptind doar două cuvinte:

— Peste tot.

*

Singurul lucru care depăşea setea unui vampir era orgoliul. Lauren ajunsese la această concluzie destul de devreme în viaţa ei de nemuritoare. Jérôme luase *ad litteram* dorinţa ei de a merge peste tot; împreună, călătoriseră prin toată lumea,

iar el căuta mereu tot ce era mai bun, mai scump şi mai frumos, indiferent dacă era vorba despre spaţiu, mâncare sau băutură. De-a lungul veacurilor, bărbatul tot nu reuşise să priceapă de ce ea insista să se priveze de elixirul pe care îl reprezenta sângele uman şi cum de prefera să se hrănească de la vite sau sălbăticiuni, dar nutrea speranţa că, într-o zi, avea să-i vină mintea la cap. Până atunci, puteau împărţi o sticlă de vin bun sau o masă gătită delicios; totul, demn de gustul unui rege.

Cu asta în minte, Lauren înţelese destul de uşor de ce doamna Royalston voia să transforme pensionarea CEO-ului ei într-un eveniment grandios. Şi nu avea voie s-o dezamăgească; în fond, şi ea, Lauren B. Callis, era tot vampir.

Însă alungă toate gândurile legate de muncă şi îl salută cu un gest scurt pe portarul clădirii unde locuia Jérôme.

— Bună seara, domnişoară Callis. Frumoasă ca de obicei, spuse el, în vreme ce îi chema liftul.

— Mulţumesc, Patrick; galant ca de obicei.

Îi mulţumi bărbatului cu un zâmbet şi păşi în cuşca de metal care avea să o ducă în apartamentul iubitului ei.

Uşile se deschiseră cu un *ding!* sonor, iar muzica o întâmpină înaintea lui Jérôme; dintre toate invenţiile moderne, favoritul lui era jazz-ul. Lauren nu putea spune că-i displăcea, dar nu era chiar în topul preferinţelor ei muzicale. Zâmbi, ridică din umeri şi intră în apartament, de unde răzbăteau râsete şi zumzetul unei conversaţii vesele.

— Draga mea, ai ajuns, în sfârşit! spuse Jérôme, cuprinzându-i talia şi sărutând-o scurt pe buze. Uite cine te aşteaptă, adăugă.

Lauren se uită pe lângă umărul lui, iar ochii îi sclipiră de încântare. Jasmine părea chiar mai atrăgătoare şi mai frumoasă decât era în Franţa Regelui Soare. Evident, moda contemporană o

ajuta. Părul lung îi cădea în şuviţe mov aprins peste decolteul generos, iar silueta voluptuoasă îi era înveşmântată într-o ţinută goth – piele, dantelă, machiaj cu mult negru, tacâmul complet.

Cele două femei se apropiară cu viteză vampirică una de cealaltă şi se cuprinseră într-o îmbrăţişare strânsă care ar fi frânt şira spinării unui om, apoi se dădură puţin în spate şi se priviră, curioase.

— N-aş fi crezut că o să arăţi atât de mişto brunetă, Beatrice!

Aceasta din urmă se înfioră când auzi numele; Jérôme se strâmbă şi încercă o scuză:

— Îmi pare rău, draga mea, n-am apucat să-i spun lui Jasmine despre… ăăă… *sensibilitatea* ta.

Lauren îi surâse liniştitor, apoi îşi întoarse privirea către cealaltă femeie:

— Nu-i nimic, o să-i povestesc eu la un pahar de vin. Dar, vai de mine, arăţi… surprinzător! Adică eşti exact aşa cum descriu puştii din ziua de azi „vampirii”, nu?

Jasmine râse cu poftă şi se aşeză pe canapeaua încăpătoare, luându-şi paharul.

— Cel mai bine te ascunzi la vedere, corect? Pentru lumea modernă, vampirismul este doar un *lifestyle,* fată dragă. Te îmbraci aşa şi îţi pileşti caninii. Oh, dac-ar şti ei…

Îşi dădu ochii peste cap şi luă o gură de vin.

— Ca să spun drept, în perioada asta sunt o Dominatrix. Şi mă cheamă Astrid, apropo.

Lauren o privi dintr-o parte, cu ochi mijiţi a îndoială, ceea ce o făcu pe Jasmine să râdă şi mai tare:

— Nu mă judeca. Cel mai bine ştiu să ofer plăcere. Iar dacă lor le place să fie biciuiţi, de ce nu? Ai fi uimită să vezi ce nume am în carneţelul meu negru. Başca sumele pe care sunt dispuşi să mi le plătească doar ca să stea în lesa mea. În toate sensurile.

— Wow. Dacă aş mai putea roşi, acum ar fi momentul, pufni Lauren.

— Hei, la urma urmei, ei sunt cei care îmi pun mâncarea pe masă. La propriu.

— Nu-mi spune că ai renunţat la regula „nu mâncăm clienţii”?!

Jasmine zâmbi şi ridică din umeri:

— Câteodată eşti obligată să faci anumite lucruri. În plus, le place să fie muşcaţi de gât. Deci toată lumea câştigă, spuse, ridicând paharul.

— OK, e mai mult decât mi-aş fi dorit să ştiu, râse Lauren, luând din mâinile lui Jérôme vinul şi punga de sânge pe care acesta i le pregătise, apoi se aşeză lângă Jasmine.

— Ah, văd că ai trecut, în sfârşit, la un regim ceva mai sănătos, spuse mai vârstnica femeie-vampir, arătând spre sângele încălzit la microunde. Deci, ia zi-mi, care-i treaba cu „nu-mi spuneţi Beatrice”? Sigur că toţi folosim pseudonime, dar între ai noştri ne simţim în siguranţă, destul cât să ne spunem pe numele reale.

Lauren se foi puţin şi zâmbi stânjenită înainte să răspundă:

— Păi, atunci când Jérôme şi cu mine am plecat…

— Vrei să spui, atunci când aproape că te-a răpit din casa mea, în toiul nopţii.

— Da. După asta, am hotărât că *Beatrice* chiar a murit când a sărit de pe stânci. Am vrut să las totul în urmă şi să renasc, cu adevărat, într-o nouă viaţă. Tot ce îmi doream era să uit cine eram, la cine ţinusem şi să arunc la coş toate cioburile vieţii mele de om. Voiam să fiu altcineva. Aşa că am început să folosesc pseudonime care să nu-mi anihileze rădăcinile, dar să mă îndepărteze de trecut. Nu sunt sigură că reuşesc să mă fac înţeleasă.

Jasmine lăsă paharul, luă mâna lui Lauren şi o privi adânc în ochi:

— Of, fată dragă. Sigur că înţeleg. Cu toţii fugim de ceva. Tot ce putem face este să sperăm că, orice ar fi el, acel ceva nu ne va prinde din urmă.

CAPITOLUL 15

Aşezată pe terasă, Lauren îşi vedea de ritualul ei matinal. Tocmai îşi terminase micul dejun la pungă şi acum bea cafeaua, trecând în revistă, în gând, agenda zilei. Evident că Jen urma să aibă totul pregătit la milimetru când ea avea să ajungă la birou.

Zâmbi când gândurile i se îndreptară spre asistentă. Fata aceea – om – avea ceva care îi amintea de Alice. Nu doar părul sau silueta micuţă; poate felul de a organiza lucrurile atât de bine şi de ordonat încât făcea ca totul să pară extrem de uşor. Poate faptul că Jen credea în Lauren cu toată fiinţa ei. Într-un fel, Jen era plasa de siguranţă a lui Lauren şi probabil că asta era principala asemănare cu micuţa vrăjitoare roşcată care, cu veacuri în urmă, „adoptase" vampirul nou-născut, pierdut şi speriat ce apăruse din desişul pădurii şi o ajutase să se înţeleagă pe sine în acea nouă formă.

*

— Cum se face că încă *pot* să mănânc, dacă nu mai am *nevoie* de mâncarea oamenilor? Fii pe pace, nu mă plâng, mai ales că acum reuşesc să simt gusturi care nici nu ştiam că există. Încerc doar să pricep, spuse Beatrice şi mai ciuguli din afinele culese de vrăjitoare. De pildă, ce se întâmplă cu mâncarea asta, după ce…? continuă ea şi coborî imediat privirea, jenată de propria indiscreţie.

Alice zâmbi şi puse o mână pe umărul vampirului, într-un gest blând, menit s-o liniştească.

— Ei, dar nu trebuie să te ruşinezi, draga mea. N-a avut cine să te înveţe despre cei ca tine. Ascultă-mă bine: din corpul tău uman nu lipseşte nimic. Moartea ca om, urmată de trezirea ca

vampir a schimbat, însă, felul în care trupul funcţionează. Totul se întâmplă mai rapid, totul este amplificat; acum, poţi să te mişti cu iuţeală supraomenească, poţi auzi cum un gândac îşi freacă picioruşele şi vezi perfect prin cel mai gros întuneric. Aproape că poţi simţi gustul *culorilor* din mâncare, iar mirosul îţi e mai ascuţit decât al unui copoi. Tot dormi, dar o aţipeală scurtă îţi e de-ajuns. Pentru tine, toate se întâmplă într-o clipită. E la fel şi înăuntrul tău. În afară de sânge, tot ceea ce bei sau mănânci se topeşte rapid. Îţi reînnoieşte puterile pe loc, dar e o ardere rapidă, ca o hârtie aruncată pe un rug aprins, care se transformă în cenuşă.

— Cenuşă… De asta se transformă vampirii în pulbere atunci când mor? Când… murim?

Alice se încruntă; de unde ştia Beatrice asta? Văzuse pe cineva pierind în felul acesta?

— Ai mai spus asta. Despre ce vorbeşti?

Beatrice scutură din cap şi rămase tăcută. Părea că refuză să-şi amintească ce văzuse, ce aflase.

— Copilă, *trebuie* să-mi spui ce ai văzut. Nu vreau decât să te ajut, să te învăţ.

Vocea mângâietoare a lui Alice o făcu pe tânăra fată vampir să ridice ochii din care lacrimile ameninţau să se reverse:

— În pădure… am văzut ceva. O fată. Vampir şi ea. Poate că era ca mine, poate că era nouă şi nu ştia nimic. Sau poate că nu-şi dăduse seama cât de târziu se făcuse. Nu ştiu. Abia am apucat s-o zăresc. Tocmai mă adăpostisem în coliba goală pe care o foloseam ca ascunzătoare în timpul zilei, pe vremea când nu te cunoscusem şi nu-mi arătaseşi că pot să merg prin soare şi să nu păţesc nimic. Era chiar înaintea răsăritului şi fata asta venise în fugă spre coliba mea; vedeam că abia se hrănise: avea ochii roşii, colţii erau scoşi, iar de pe bărbie îi picura sânge. Prima rază de soare a lovit-o chiar când se pregătea să facă ultimul pas către

siguranţă. S-a transformat în cenuşă pe prag înainte să apuc măcar să ţip.

— Înţeleg. De asta îţi era atât de teamă să primeşti răsăritul, chiar şi având inelul cu Piatra Lunii?

— Da. Dar, Alice, de ce *ardem* la soare? Şi cum se face că Piatra Lunii împiedică moartea asta cumplită?

Alice râse încet:

— Of, copilă, tu vrei să afli *totul,* şi vrei să afli *acum,* aşa-i? Răbdarea nu se numără printre virtuţile tale.

Beatrice zâmbi timid şi dădu din cap, spre amuzamentul lui Alice:

— Prea bine, îţi voi spune tot ce ştiu despre felul tău.

Fata luă o înghiţitură din cupa pe care, grijulie, Alice o umpluse cu sânge proaspăt de capră, apoi se cuibări pe laviţa ei aşa cum un copil s-ar cuibări cu o cană de lapte să asculte un basm.

În timpul petrecut cu vrăjitoarea, află că vampirii se transformau în pulbere atunci când mureau pentru că, la fel ca tot ce se întâmpla cu trupurile lor, şi descompunerea era accelerată. Soarele îi ucidea pentru că renaşterea lor întru veşnicie era legată de noapte: pentru a se transforma, trebuia să bea sânge de om înaintea primului răsărit, chiar dacă îi despărţeau de el doar câteva minute. Altfel, în zori, aveau să moară ca nişte abominaţii: nici oameni, dar nici vampiri cu adevărat.

Piatra Lunii, vrăjită, îi scăpa de acest pericol; după cum spunea Alice, pentru un vampir, Piatra Lunii era o bucăţică de noapte pe care o purta cu el ca scut în faţa soarelui arzător.

Vrăjitoarea îi mai spuse că, deşi nu mai bătea, inima era cea mai mare slăbiciune a unui vampir.

— Dar de ce? Nu bate, aşadar cum poţi ucide ceva ce e deja mort?

— Copilă, voi sunteţi creaturi magice. Iar magia se bazează pe simboluri. Să ne uităm la Piatra Lunii, de pildă: e doar un ciob de bolovan. Cu toate astea, simbolizează Luna şi e legată de lumina ei. De aceea ţine loc de întuneric şi vă apără. Beţi sânge ca să existaţi; inima nu vi-l face să curgă prin vene, e-adevărat. Dar el vă umple şi, în lipsa lui, v-aţi ofili şi v-aţi transforma în ţărână. Sângele vă hrăneşte; inima e cea care îl mişcă prin orice fiinţă vie. Aşadar, simbolizează viaţa.

— Aha. Dar cum se face că nu murim de sabie sau pumnal, dar cea mai mică aşchie de lemn înfiptă în inima unui vampir îi aduce sfârşitul? De ce lemnul?

— Tot simbolurile, draga mea. Mobila, duşumelele, scândurile scârţâie şi „lucrează” mereu, nu? Lemnul continuă să trăiască şi după ce e retezat şi transformat. Numai ceva veşnic trăitor poate ucide altceva aidoma.

Mai era o întrebare care îşi săpa drum dureros prin mintea lui Beatrice:

— Dacă un vampir are un copil, ce va fi acela? Tot vampir? Om? Jumătate om, jumătate vampir?

Alice zâmbi blând şi îi cuprinse obrazul:

— Vampirii nu pot avea copii, fată dragă. Cei de felul tău sfidează deja legile naturii, pe ale omului şi pe ale lui Dumnezeu, prin simpla existenţă. Cum ar putea o creatură ne-moartă să dea viaţă? Poate că te consolează gândul că aveţi darul de a prelungi viaţa omenească, însă. Ştii, sângele vostru are puterea de a vindeca muritorii. Dar nu puteţi procrea. O legendă spune că, demult, o femeie vampir s-a îndrăgostit de un om şi i-a născut un prunc. Nimeni nu ştie cum de s-a întâmplat una ca asta. Şi nimeni nu ştie ce s-a ales de acel copil. Poate că e doar o născocire, de vreme ce aşa ceva nu s-a mai auzit de atunci. Aşadar, fata mea, nu vei fi mamă niciodată; singurii „copii” pe care-i vei putea avea sunt oamenii pe care, poate, îi vei transforma.

Beatrice o privi cu ochi umezi de surpriză şi durere:

— De ce aş vrea să fac una ca asta? De ce să arunc pe capul unui om blestemul care a fost aruncat asupră-mi? Niciodată nu aş…

Alice ridică mâna şi o opri:

— Copilă, eşti foarte tânără. Probabil că vei trăi destul cât să vezi cum se ridică şi cad imperii, cum se nasc şi se distrug lumi. Pentru tine, „niciodată" înseamnă foarte mult timp. Prea mult ca să faci astfel de legăminte. Singura promisiune pe care o poţi face este că vei încerca să fii atât de bună pe cât ştiu că poţi fi. Să nu faci rău decât dacă n-ai încotro şi să încerci să învingi fiara pe care o porţi în tine. Poartă-te cum poţi tu mai bine; e de-ajuns.

*

Încercase. Şi chiar reuşise. Timp de aproape patru sute de ani. Ştiind cât de puternică era, evitase să-şi măsoare forţa cu cea a unui om, mai ales pentru că nu avea nevoie să vâneze ca să mănânce. Se străduise mereu să-şi stăpânească firea impulsivă, conştientă de faptul că mânia îi aducea tot sângele în ochi şi îi făcea caninii să se alungească.

Lauren rareori folosea silirea, şi asta numai în situaţii de urgenţă sau ca să-şi acopere urmele. Ca atunci când găsise victima unui accident rutier, în anii '70. Un tânăr. Zăcea pe o stradă lăturalnică din Chicago, grav rănit, dar conştient. Nu se putea mişca, aşa că Lauren bănui că avea coloana ruptă. Mirosul sângelui lui o atrăsese acolo; nu, n-avea de gând să i-l bea. Sau…? Cu mintea îmbibată de mirosul dulceag, metalic, femeia se aplecase peste el. Inima lui bătea tot mai repede – o auzea bine –, iar asta făcea ca din răni să-i ţâşnească şi mai mult sânge; arsura poftei din stomacul ei deveni tortură de-a dreptul. Colţii îi ieşiră şi îşi apropie faţa de gâtul lui; apoi se opri. Din ochii lui măriţi de

groază izvorâse o singură lacrimă care i se prelingea pe obrazul pătat de sânge.

Atunci, Lauren muşcă. Nu îşi înfipse dinţii în vena lui care pulsa, ci în propria încheietură, pe care i-o lipi de buze. După ce îl lăsă să bea câteva picături şi se asigură că rănile îi erau aproape vindecate, îl sili s-o uite şi să-şi vadă de drum.

Rămasă în picioare, pe trotuar, femeia vampir îl urmări cu privirea şi zâmbi când îşi aminti de promisiunea făcută lui Alice. Şi sieşi.

*

Zâmbea şi acum, când stătea pe terasă, cu privirea pierdută în orizontul oraşului.

De ce naiba visez cu ochii deschişi şi stau să-mi amintesc tot felul de drăcovenii din trecut, când ar trebui să-mi rup spinarea nemuritoare muncind ca să-i fac pe plac vampiroaicei Alfa din oraş? Poate că mai am nevoie de o cafea. Sau de încă o pungă cu sânge. Asta a avut un gust cam ciudat. Mă întreb cât de riguros au fost făcute analizele donatorului… Bieţii oameni, sunt expuşi la tot felul de pericole.

Lauren se ridică şi porni spre bucătărie, să-şi mai ia cafea şi sânge. Avea să fie o zi lungă.

CAPITOLUL 16

— Doamnă Royalston, v-am adus ceaiul. Mai doriţi ceva?

Vampirul îşi dezlipi privirea din ecranul laptopului şi îi zâmbi asistentei:

— Nu, Maureen, atât, deocamdată. Mulţumesc.

Femeia dădu din cap şi plecă.

„Doamna Royalston". Nici nu mai ştiu câte nume am purtat înainte de ăsta. Şi totuşi, pare cel mai potrivit, dacă mă gândesc că e cel care mă va aşeza pentru totdeauna în locul pe care îl merit cu prisosinţă. Royalston. Royal. Regal. Aşa a fost să fie.

Luă ceaşca delicată de porţelan şi merse la peretele de sticlă al biroului ei. Zâmbi şi le lăsă îmbibată de priveliştea Manhattan-ului, ca o regină care îşi cuprinde cu privirea regatul. Da, acesta avea să fie palatul ei modern. Aici avea să se aşeze, în sfârşit, pe tronul care i se cuvenea de drept. Iar fiul ei avea să-i fie alături. După ce îşi va fi jucat rolul. Fusese crescut să devină un ucigaş; ea avusese grijă de asta. Apoi, când ajunsese la maturitate, în floarea puterilor sale, tot ea avusese grijă ca el să devină indestructibil. Prădătorul suprem. Nu-l mai văzuse de atunci. Dar avea să-l revadă curând. Foarte curând.

Zâmbi ca pentru sine şi mai luă o gură din ceaiul fierbinte. În curând, ea, vampirul care era aproape la fel bătrân ca şi lumea, nu va mai fi obligată să-şi ascundă adevărata natură. Fusese creată în haos; dar destinul ei era să aducă ordine. Să conducă.

*

Aleppei tot nu-i venea să creadă; şi totuşi, era evident. Burta îi creştea vizibil, de la o zi la alta; rămăsese grea. Dar cum? Chiar şi ca om, depăşise de mult vârsta la care putea avea copii. Iar ca

vampir, n-ar fi trebuit să poată procrea. Îşi plimbă palma peste pântecul rotunjit şi închise ochii. Îi simţea, le auzea bătăile inimii. Da, în ea creşteau doi copii: un băiat şi o fată.

Erau oameni? Aşa ar fi trebuit; tatăl lor era vraci, e drept, dar muritor. Poate că de-asta se şi întâmplase aşa ceva. Poate că Elerius făcuse o vrajă care o ajutase să zămislească. Dar de ce să nu-i fi spus, dacă asta făcuse? Nu era ca şi cum nu şi-ar fi dorit copiii, doar că nu ştia cum să aibă grijă de ei. Aşa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple.

Aleppa ieşi din *villa* în care locuia şi porni spre casa iubitului ei. Îşi trase mantia purpurie mai aproape de trup şi se strădui să nu alerge cu iuţeală vampirească până la casa lui Elerius, dar grăbi pasul. Avea nevoie de răspunsuri, şi asta repede. În cele trei zile de când se întâlniseră ultima oară, pântecul i se umflase şi, acum, părea însărcinată în vreo cinci luni. Se vedea bine şi toată lumea era uluită, de la servitorii ei până la patricienii care o vizitau pentru farmece şi descântat. Toată Roma ştia că practica magia; era regina neîncoronată a vrăjitoriei în Imperiu. Însă nimeni în afară de Elerius nu ştia că e şi vampir. Iar ea îşi dorea ca lucrurile să rămână aşa, dar oamenii se uitau cu uimire la sarcina ei care evolua nefiresc de rapid. Aleppa bănuia că magia o ajutase să procreeze, cât despre viteza cu care creşteau copiii – asta cu siguranţă era din cauza felului în care funcţiona trupul ei nemuritor.

Cu capul în jos, acoperit de gluga mantiei, intră în grădina lui Elerius; îl văzu, întins pe o parte, pe o bancă de marmură, mâncând alene struguri din mâna unei fete tinere.

Aleppa zâmbi; imaginea nu o făcea să fie geloasă, furioasă, sau măcar agasată. De fapt, nu simţea nimic. Îşi suprimase umanitatea cu mii de ani în urmă, atunci când devenise ceea ce era acum.

— Salutări, Elerius.

Smuls din toropeală, bărbatul se îndreptă s-o primească.

— Aleppa, răspunse, şi ochii îi zburară la pântecul ei rotund. Pe zei, a funcţionat! murmură el, apoi sări în picioare şi alergă spre ea.

Femeia zâmbi şi mai larg când palmele lui îi atinseră timid trupul schimbat:

— Da, s-ar zice că a funcţionat. Dar cum? Pe Jupiter, am împărţit aşternutul cu nenumăraţi bărbaţi de-a lungul veacurilor şi *asta* nu s-a întâmplat. Şi niciun alt vampir nu a zămislit vreodată. Cum de se poate ăst lucru, te întreb?

Bărbatul îşi retrase mâinile şi coborî privirea, stânjenit dintr-odată. Schimbarea lui bruscă de atitudine o făcu să se uite chiorâş:

— Elerius? E ceva ce-mi ascunzi?

— Am… am făcut o vrajă specială, spuse cu glas tremurat, îndepărtându-se încet de ea. Într-o clipă, femeia îi tăie calea şi îl apucă de umeri:

— Ce fel de vrajă? întrebă printre dinţi.

El se bâlbâi, încercând să-i evite privirea cu orice preţ.

— Ce vrajă? mârâi ea, arătându-şi colţii.

— Neagră. O vrajă neagră.

— Ştiu bine magia neagră şi nu am aflat niciodată farmece care să poate face asta. Elerius, ce-ai făcut?

— Vor fi doi, aşa că n-o să-ţi fie atât de greu. Pe lângă asta, oricum nu-ţi era sortit să ai copii, mormăi el, cu chipul schimonosit de frică.

Aleppa îl înhăţă de piepţii tunicii şi îl trase atât de aproape, încât îi simţi respiraţia întretăiată pe propriile buze.

— Ce ai făcut? mârâi din nou, cu faţa transformată complet în cea a creaturii de pradă care era.

Vampirul ştia că nu poate sili vrăjitoare sau vraci, aşa că trebuia să folosească forţa brută a terorii ca să-l facă să vorbească. Şi reuşi:

— Am vrut să fiu ca tine.

— Adică? Vampir? Puteam să te transform într-o clipită, dacă mi-o cereai.

— Nu, nu un simplu vampir. Voiam să fiu la fel de puternic cum eşti tu. Să am darul nemuririi, da, dar şi magia cu putere nemărginită care zace-n tine.

Femeia râse, lăsându-şi capul pe spate:

— Biet nebun! Cum ai putea să fii ca mine? Forţele mele au crescut peste milenii; am început ca vrăjitoare puternică, e-adevărat. Dar apoi, ca să le iau harurile, am băut până la ultima picătură sângele atâtor vraci şi vrăjitoare, încât le-am pierdut numărul. Acesta, biată bucată de carne putregăită ce eşti, e adevăratul meu dar. Nemurirea a fost doar o unealtă care m-a ajutat să-l dobândesc. Aşadar, te întreb iar: ce ai făcut?

— Am făcut un târg cu Cel Întunecat.

— Cel Întunecat? Ce târg puteai face? Ce puteai tu, Elerius, vraciul roman, să-i oferi uneia dintre cele două forţe imense ale Universului?

— Un copil. O creatură magică, imposibilă. Ceva ce n-ar trebui să existe. Copilul zămislit de om şi vampir. De natură şi abominaţie. O abominaţie în sine.

Aleppa fu atât de şocată încât, dacă ar mai fi respirat, cu siguranţă s-ar fi înecat de uimire.

— Ai oferit rodul pântecelui meu Celui Întunecat? Şi nici măcar nu te-ai gândit să-mi *spui* despre târgul pe care l-ai făcut?

— Ăăă… am schimbat puţin vraja, astfel încât să ai nu un copil, ci doi. Unul pe care să-l ofer ca jertfă, şi altul pe care să-l păstrezi şi să-l creşti aşa cum crezi de cuviinţă.

— Cum se va încheia târgul? Cum îşi va lua Cel Întunecat ce i-ai promis?

— Asta nu ştiu.

Hotărârea bruscă relaxă trăsăturile uşor ofilite, dar încă nobile şi frumoase ale Aleppei, care îi dădu drumul din strânsoare şi îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă ea. Întrebă cu voce stăpânită:

— Cel Întunecat ţi-a dăruit deja puterile promise?

— Nu, asta se va întâmpla după ce vei naşte, când îi voi da copilul.

Vampirul zâmbi şi cuprinse obrazul bărbatului într-un gest tandru, lăsându-şi degetul mare să-i mângâie acestuia buzele. Se aplecă spre el şi, cu gura aproape lipită de urechea lui, rosti un singur cuvânt:

— Perfect.

Într-o secundă, colţii ei erau înfipţi adânc în beregata lui Elerius. Vraciul nu apucă nici să ţipe; în câteva clipe, trupul lui golit de sânge zăcea în iarba din grădina perfect îngrijită.

Femeia vampir închise ochii şi lăsă puterea vraciului să i se răspândească în trup, căutându-şi locul lângă magia celorlalţi vrăjitori şi vrăjitoare pe care îi absorbise în existenţa ei milenară. O simţea curându-i prin vene ca lava, încălzind-o dinăuntru, hrănindu-i forţele, făcând-o să strălucească.

Starea de beatitudine îi fu întreruptă abrupt când unul dintre servitori ieşi din atrium şi văzu strupul inert al stăpânului său zăcând la picioarele femeii care părea străbătută de fulgere. Strigătul de groază al servitorului o readuse pe Aleppa la realitate; vampirul se întoarse şerpeşte spre sursa zgomotului şi, câteva minute mai târziu, absolut toţi servitorii din acea casă îşi aşteptau rândul să traverseze Styx-ul.

Se întoarse iute acasă. În vreme ce mergea grăbită, simţea cum copiii din pântec cresc şi mai repede. Poate că era efectul recentului festin, sau puterea magiei pe care tocmai o absorbise de la tatăl lor – ştia doar că trebuia să ajungă cât mai repede acasă, în siguranţă, pentru că putea naşte din clipă-n clipă.

Sorocul îi veni mai târziu în ziua aceea. Aduse pe lume o fetiţă frumoasă şi un băieţel puternic. Îi privea şi, deşi nu putea spune că o încearcă ceea îşi

imagina că trebuie să fie iubirea maternă, simţea o conexiune care nu semăna cu nimic din ceea ce trăise până atunci. Era deopotrivă fizică şi spirituală – îi legau fire invizibile, dar cu o forţă de netăgăduit. Îşi putea *simţi* copiii, deşi nu îi mai purta în trupul ei.

Apoi veni Cel Întunecat. Aleppa tocmai pusese fetiţa în leagăn şi se pregătea să dea băieţelul unei doici pe care o silise să nu vorbească şi să nu iasă din casă. Dintr-odată, un fum negru şi greu umplu *villa* şi înconjură leagănul. Vrăjitoarea rosti toate incantaţiile de protecţie pe care le ştia, încercă să-l alunge pe Cel Întunecat cu puterea magiei din ea, dar în zadar.

În câteva clipe, fumul se risipi singur şi dispăru pe o fereastră, luând-o pe fiica Aleppei cu el. Vrăjitoarea nu-şi putea închipui ce avea să se întâmple cu acel copil. Copilul *ei.* O fiinţă inocentă, fără altă vină decât aceea de a fi fost adusă pe lume ca parte dintr-un târg făcut de un om lacom. Aleppa îşi strânse fiul la piept şi, în acel moment, ştiu că, pentru a-l ţine în siguranţă, trebuia să-l îndepărteze de magie cât putea de mult. Să-l îndepărteze de *ea.* Băiatul trebuia să crească precum un fiu de oameni obişnuit, până când avea să vină vremea ca el să devină mai mult de-atât. Ştia ce are de făcut.

Atunci, vrăjitoarea-vampir jură că rostul vieţii ei avea să fie răzbunarea propriei fiice. Şi avea o veşnicie pentru asta.

*

Aleppa bău o ultimă înghiţitură de ceai şi puse ceaşca goală pe biroul de mahon. Da. Chiar avea să-şi răzbune fiica. Peste veacuri, deşi o ţinuse în braţe doar câteva ore, vampirul îi dăduse un nume fetiţei: *Aurora.* Răsărit. Îl alesese – cine ştie – pentru a contracara întunericul care-i răpise pruncul. Sau pur şi simplu din credinţa că era un

nume potrivit pentru un copil pur, care nu apucase să trăiască destul cât să facă vreun rău.

Sau poate pentru că, în tot acest timp, ea, Aleppa, visase la zorii unei noi ere. O eră în care vampirul ce născuse doi oameni avea să-i elibereze pe toţi cei de felul ei din temniţa întunericului şi a ascunzişului.

Gândul o făcu să zâmbească, dar îşi reîntoarse atenţia spre computer. Până când avea să se întâmple asta, trebuia să conducă Royalston Enterprises.

CAPITOLUL 17

Cu nasul în telefonul din care îşi citea emailurile, Lauren aproape că dădu peste bărbatul care stătea în faţa blocului ei. Abia ridicând privirea, mormăi nişte scuze şi încercă să-l ocolească. Dar, într-o fracţiune de secundă, el i-o luă înainte. Femeia îngheţă pe loc; numai un vampir se putea mişca aşa. Adulmecă aerul: nu simţea miros de sânge viu. Şi nici inima nu i se auzea bătând. Auzi, însă, o voce joasă, gâtuită de emoţie:

— Te-am găsit, în sfârşit.

Lauren se încruntă şi, în cele din urmă, îl privi în ochi. Părea oarecum cunoscut, dar…

— Tu m-ai creat.

Bărbatul spusese asta ca pe un dat, cu trăsăturile destinse într-un zâmbet deschis, aproape fericit.

L-am creat? Ce dracu' spune ăsta, n-am transformat niciodată vreun om. E razna, săracul.

— Ascultă, prietene, habar n-am despre ce vorbeşti. Ştiu ce eşti, dar, crede-mă, n-am creat pe nimeni, OK? Cred că mă confunzi, spuse ea şi încercă să meargă mai departe, dar bărbatul nu se clinti.

Râse şi dădu din cap, încăpăţânat:

— Ba nu. Ştiu sigur că ai fost tu. Tu eşti vampirul care m-a transformat, sunt legat de tine, cum să nu ştiu?

Lauren tresări la auzul cuvântului „vampir" şi se uită repede împrejur, sperând că nu mai auzise nimeni. Din fericire, bărbatul vorbea suficient de încet încât cuvintele lui să ajungă doar la urechile ei.

— Frate, habar n-am cine eşti. Ce ştiu, însă, este că niciodată, dar *niciodată* nu am transformat vreun nenorocit de om.

— Ei, de fapt n-ai vrut să mă *transformi.* Cred că doar încercai să mă vindeci.

Ea se fâţâi de pe un picior pe altul şi îşi încrucişă braţele, încercând să-i studieze faţa cu atenţie. Da, în continuare i se părea cunoscut. Pielea lui de culoarea caramelului, ochii strălucitori, verzi-căprui…

— Unde?

— Chicago. 1976. Mă lovise o maşină, iar tu mi-ai dat sângele tău. Doamne, când te-ai aplecat aşa peste mine chiar am crezut că o să mă omori.

Nu, pe bune? *Ăsta e tipul despre care depănam singură amintiri acum câteva minute*? *Dar cum de mi-a venit aşa în minte? Să fie de vină cu adevărat legătura de filiaţie?*

Îşi drese glasul şi încercă să vorbească atât cât putea de calm:

— Ei bine, orice ai fi crezut tu că am de gând să fac, uite că n-am făcut. Îmi amintesc că ţi-am dat să bei din sângele meu, apoi te-am silit să te cari naibii de acolo şi să faci ce făceai înainte să te lovească maşina. Oi fi eu bătrână, dar memoria îmi e intactă, să ştii.

Bărbatul râse. Un râs limpede şi cinstit.

— Chiar am făcut ce făceam înainte de asta. Lauren, înainte ca tu să mă vindeci, încercam să mă sinucid.

Ea se încruntă; nu prea îi venea să-l creadă:

— Stai aşa; când te-am găsit te lovise o maşină. Fusese un accident…

— Nu. *Sărisem* în faţa unei maşini. Tipul care m-a lovit a oprit, s-a gândit că-s mort, s-a speriat şi a fugit. Când tu m-ai silit, mintea mea a revenit la ţelul de mai-nainte: mi-am găsit altă maşină în faţa căreia să mă arunc. A doua oară a fost cu noroc: m-a pocnit un autobuz, aşa că n-am avut nicio şansă. Şoferul a chemat o salvare, dar n-au mai avut ce face şi m-au dus direct la morga spitalului. M-am trezit în frigider, înfometat ca dracu', m-am împins afară din sertar şi l-am scurs de sânge pe bietul legist. Oricum ar fi făcut atac de cord. Nu cred că i se întâmplase prea des ca vreunul din „chiriaşii"

lui să o ia la picior prin incintă cu o incizie de autopsie pe piept.

Lauren amuţise. Crease un vampir. Transformase un om. Şi habar n-avusese.

— Doamne, Dumnezeule. Îmi pare atât de rău…

Ochii începuseră să i se umple de lacrimi.

Eşuase. Desigur, fără să ştie, dar eşuase. În faţa ei înseşi, dar şi a lui Alice. Bărbatul o cuprinse în braţe şi îşi aşeză bărbia pe umărul ei.

— Să nu-ţi pară rău. A fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla.

Ea îşi trase nasul, abia îndrăznind să-l privească în ochi:

— Serios? Cum aşa?

— Păi, poate vrei să ştii de ce voiam să mor. Cu o seară înainte, mă pregăteam să îmi cer de nevastă iubita – repetam discursul, verificam ca un obsedat dacă am inelul la mine, na, ştii cum e. Voiam să-i fac o surpriză cu ocazia celei de-a patra aniversări a relaţiei noastre. Făcusem economii de neimaginat ca să strâng bani pentru inelul ăla. Nu ştiu dacă realizezi, dar bursierii de la Medicină nu prea-şi permit bijuterii de la Tiffany. Cu toate astea, am făcut tot ce puteam şi chiar mai mult de-atât ca să iasă totul perfect pentru ea. Pentru *noi.* Am aşteptat-o în faţa bibliotecii – Facultatea de Finanţe, normal – şi am văzut-o cum ieşea, ţinându-se de mână cu un tip alb, super bogat, care îi dădea târcoale de luni întregi. Mai târziu aveam să aflu că tatăl lui şi tatăl ei aveau afaceri împreună. Şi nu, nu era vorba doar despre cimentarea unei fuziuni; ea şi tipul ăla chiar se plăceau. Sigur, mă plăcea şi pe mine, dar nu avusese curaj să-mi spună că noi doi nu putem avea un viitor împreună.

— Cum ai aflat…

— A, am întrebat-o. După ce l-am pocnit pe individ pentru că se dădea la iubita *mea* – aşa credeam –, chiar ea mi-a spus tot, jelindu-l pe fătălăul ăla care leşinase dintr-un pumn. În fine,

după ce am aflat toată povestea, am fugit şi… m-ai găsit tu.

— Dar plângeai! Pentru Dumnezeu, dacă n-aş fi văzut lacrimile şi frica din ochii tăi, mi-aş fi încălcat promisiunea şi te-aş fi muşcat!

— Promisiunea?!

— Da, nu asta contează acum. Ideea e că nu părea deloc că vrei să mori.

El zâmbi şi făcu o pauză, înainte să-i răspundă:

— Plângeam de uşurare. Făcusem din Angela sensul vieţii mele, iar ea mă aruncase ca pe un gunoi. Când te-am văzut, când ţi-am văzut ochii, colţii, am ştiut că nu eşti om. Că eşti un monstru. O fiară care avea să-mi curme viaţa şi suferinţa. Într-un fel, ai făcut-o, şi pentru asta îţi sunt recunoscător. De asta te-am şi căutat: ca să-ţi mulţumesc. Nu eşti un monstru, ci salvatoarea mea. În mai multe feluri decât crezi.

Lauren era înmărmurită. Îşi aminti cuvintele lui Alice. Într-un mod ciudat, supranatural, bărbatul pe care îl privea acum fusese creat de ea. *Asta înseamnă că sunt mamă? Dacă da, sunt praf. Nici măcar nu ştiu cum îl…*

— Mă cheamă Jack, apropo. Jack Patters.

— Ştii, fix asta voiam să te întreb.

Bărbatul zâmbi din nou şi ridică din umeri:

— E din cauza legăturii de filiaţie. Atunci când sunt în preajma ta, acel canal special de comunicare se deschide larg. Sunt sigur că şi tu păţeşti asta cu creatorul tău, că aveţi aceeaşi conexiune.

Dragule, cu el am mult mai mult de-atât. Dar tu şi cu mine – nicio şansă.

— În fine. Te las să-ţi vezi de ale tale. Soţia mă aşteaptă la hotel, să-i povestesc cum a mers întâlnirea noastră.

Ah, bon. Deci chiar n-avem nicio treabă noi doi. Pfu!

Ceva mai relaxată, Lauren încercă să glumească:

— Te-ai căsătorit?! Dar realizezi că, în cazul nostru, nu există „până când moartea ne va despărţi”. Adică e pentru totdeauna, pe bune.

El se îndoi de râs; abia reuşi să vorbească printre hohote:

— Soţia mea e om şi e extraordinară. Poate că ţi-ar plăcea s-o cunoşti.

Lauren pufni şi ea amuzată:

— Şi cum să mă prezint? Vampir prin alianţă? Ştiu că nu-ţi poţi alege rudele, dar totuşi…

Jack îi cercetă cu atenţie faţa, apoi dădu scurt din cap:

— Ştie.

Uluită, Lauren rămase cu gura căscată:

— Ce?! Eşti nebun?

— O să-ţi explic. Hai să ne vedem la cină, diseară. Uite cartea mea de vizită.

Lauren luă mecanic dreptunghiul de carton iar ochii îi fugiră la funcţie: „Dr. Jackson Patters, medic specialist”.

— Am reuşit să devin doctor, până la urmă. Îmi e destul de greu când am de-a face cu răni deschise, dar beau multe pungi de sânge ca pregătire preoperatorie, spuse şi îi făcu cu ochiul.

Înainte ca Lauren să-i poată răspunde, dispăru.

Doamne. Dumnezeul. Meu. Chiar am transformat un om. A *dracului să fiu.*

Aproape că scăpă din mână telefonul pe care încă îl ţinea strâns când acesta sună şi o smulse din transa în care rămăsese după întâlnirea neaşteptată: era Jen.

— Ce-i?

— Unde eşti, Lauren? Mi-am petrecut ultimele zece minute stând de vorbă cu Royalston aia. E o creatură al naibii de antipatică şi de rece. Şi vrea – pardon, *porunceşte* să discute cu tine. Hai odată, am crezut că mor aici.

Lauren se uită la ceas: chiar întârziase la muncă. Dar nu avea nicio întâlnire, nimic stabilit pentru acea dimineaţă. Ce voia ticăloasa aia bogată de la

ea? Ignorând taxiurile şi alte mijloace de transport destinate oamenilor, se folosi de viteza vampirică să ajungă la birou, fără a se mai obosi să-i spună ceva lui Jen înainte să închidă telefonul.

*

Nerăbdătoare, Aleppa bătea cu degetele în lemnul biroului. Deşi se forţase să traverseze milenii urzindu-şi pe tăcute planurile de răzbunare, niciodată nu-i plăcuse să aştepte. Iar acum, *exact* acum, voia să discute cu Lauren. Bătrâna vrăjitoare nu minţise: chiar nu ştiuse dinainte că cealaltă femeie era, la rândul ei, vampir. Fusese doar o întâmplare fericită. Dar acum putea să-i vorbească deschis. În fine, aproape deschis.

— Doamnă Royalston, domnişoara Callis e pe linia 1.

Femeia mai în vârstă tresări la auzul vocii care izbucnise din difuzorul de pe birou, dar îşi recăpătă rapid stăpânirea de sine şi zâmbi, apăsând pe buton:

— Mulţumesc, Maureen. Fă-mi legătura.

După un bip, vocea stăpânită a lui Lauren reverberă din pereţii biroului:

— Bună dimineaţa, doamnă Royalston. Nu-mi amintesc să fi avut vreo întâlnire sau vreo conferinţă programată pentru azi.

Aleppa scrâşni din dinţi, agasată de atitudinea vampirului mai tânăr:

— Bună dimineaţa, domnişoară Callis. E adevărat, nu aveam nimic stabilit. Însă, după ce am cântărit cu grijă situaţia, am realizat ceva: faptul că dumneata eşti ceea ce eşti face ca lucrurile să fie nu doar mai interesante, ci şi mult mai uşoare. În aceste condiţii, cred că există o chestiune în care mă poţi ajuta.

— Ah?

— Da. Vezi dumneata, nu i-aş putea spune niciodată unui organizator de evenimente obişnuit

că unii dintre oaspeţii noştri au… nevoi speciale, dacă vrei. Necesită hrană lichidă; sunt sigură că înţelegi la ce mă refer.

Lauren tăcu preţ de câteva clipe; femeia asta încerca să-i spună că printre invitaţi erau şi vampiri?

— Vreţi să spuneţi hrană lichidă *la pungă*? Din aceea care trebuie ţinută la frigider şi se împarte în patru grupe?

— Da, exact acel tip de hrană. Dacă nu ai fi fost ca mine, aş fi fost obligată să mă ocup personal de asta şi ar fi fost o mare bătaie de cap, dar acum mă pot baza pe dumneata.

— Desigur. Dar am nevoie de o estimare ca să pot livra o cantitate adecvată.

Trecu un lung moment de tăcere înainte ca Aleppa să vorbească iar:

— Asigură-te că există cel puţin o pungă pentru fiecare invitat.

Lauren rămase cu gura căscată. Madam Royalston era nebună? N-aveau cum să fie *toţi* vampiri. În niciun caz. Crema Wall Street-ului era formată din creaturi băutoare de sânge? Cum aşa? Şi cum de nu ştiuse asta?

— Domnişoară Callis, confirmă, te rog, că mi-ai înţeles cererea.

Femeia mai tânără scutură din cap şi clipi, să-şi revină din şoc:

— A, da, sigur. Dar nu e un pic cam mult? Chiar toţi invitaţii sunt… la regim lichid?

Aleppa râse încetişor:

— Adu-ţi aminte că ai buget nelimitat. Ai grijă să-mi îndeplineşti cererea, domnişoară Callis. Te-am ales pe dumneata pentru că mi s-a spus că eşti cea mai bună la asta. Ar fi păcat să mă dezamăgeşti.

Telefonul tăcu şi lui Lauren îi luă ceva timp ca să priceapă că femeia închisese. Încet, lăsă jos receptorul şi îşi trecu buricele degetelor peste buze. Ce mai era şi asta? Pe lista de invitaţi erau

mult peste două sute de persoane. Cum mama naibii avea să adune o asemenea cantitate de pungi cu sânge? Şi de ce s-o facă? Oare sărmana văduvă bogată se amuza picurând sânge în şampania pentru toast, neştiută de oaspeţii ei umani? Pentru că da, clar erau fiinţe umane; cei mai mulţi, oricum. Era imposibil ca New York-ul să fi găzduit sute de vampiri. Nu?

*

„Toţi invitaţii sunt la regim lichid?”

Privind afară prin fereastra imensă a biroului, Aleppa râse singură când îşi aminti întrebarea lui Lauren. Fata era isteaţă şi, mai devreme sau mai târziu, avea să-şi dea seama cum stăteau lucrurile. Dar acesta era un risc pe care străvechea femeie-vampir era dispusă să şi-l asume. Când totul se va fi terminat, singurele opţiuni pentru Lauren erau fie să i se alăture, fie să piară. Alegerea firească era evidentă.

— Nu, draga mea, nu toţi invitaţii sunt „la regim lichid”. Nu încă.

CAPITOLUL 18

— …După aia i-am rupt gâtul şi am aruncat-o de pe Empire State Building. Publicul a fost în delir. O să mă dea diseară la ştiri. Sunt celebru.

Lauren îngână o aprobare de complezenţă, uitându-se şi gol şi plimbându-şi pe buze marginea paharului plin cu sânge. Jérôme i-l desprinse dintre degete şi îl aşeză pe măsuţa de cafea, apoi îi luă mâinile într-ale lui.

— Dragă, ce s-a-ntâmplat?

Femeia tresări şi îşi întoarse privirea albastră spre îngrijorarea din ochii lui.

— Ha? Iartă-mă, am o clientă nouă care…

El pufni şi se trase mai aproape de ea, cuprinzându-i umerii cu braţul:

— *Chérie,* eşti cu mine acum. Tocmai luăm prânzul împreună. Casa asta, casa mea, ar trebui să ne fie refugiu. Să fie locul unde nu trebuie să ne gândim decât la noi. Cum a rămas cu regula noastră? Că lăsăm restul lumii la intrare? Dacă un vampir are nevoie de invitaţie ca să poată intra în casa unui muritor, mi se pare corect ca asta să funcţioneze şi invers. Şi nu-mi amintesc să fi invitat clienţii tăi umani plini de ifose în frumosul meu apartament.

— Nu e umană.

Cuvintele evadaseră de pe buzele lui Lauren înainte ca ea să se gândească măcar a le rosti. Îşi duse mâinile la gură, cu ochii mari. Nu discuta niciodată cu Jérôme despre munca ei. Nu din cauza clauzei de confidenţialitate; ştia că poate avea încredere în el. În plus, lui nici că putea să-i pese mai puţin care miliardar îşi spală bani prin evenimente caritabile, sau ce moştenitoare a cheltuit o mică avere pentru petrecerea de majorat. Pur şi simplu, Lauren nu voia să aducă toate astea în viaţa lor. Ori de câte ori erau împreună, puneau

lumea exterioară pe „silent”. Dar… acum era altceva.

— Ce? Cine nu e uman?

Cu ochii în jos, Lauren scutură din cap şi îşi eliberă mâinile din strânsoare:

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta. Ai dreptate, suntem doar noi doi, munca mea n-ar trebui să…

— Nu. E clar că te preocupă, aşa că dă-i drumul. Mai ales când spui că această clientă a ta – oricine ar fi – nu e umană. Şi, mă rog frumos, ce este?

— Este… ca noi, cred.

— Un vampir? râse el. Hm, asta ar trebui să fie distractiv. Dar nu pari prea convinsă. De ce?

Lauren ezită înainte să răspundă:

— E ceva ciudat cu ea. În primul rând, n-am văzut să poarte o Piatră a Lunii.

Jérôme îşi lăsă capul într-o parte:

— Ei, asta nu e neapărat o problemă. Poate că are vreun piercing ascuns. Nu ştiu dacă ai remarcat, dar moda s-a schimbat un pic de când te-am transformat.

Lauren chicoti. Era tipic pentru Jérôme s-o facă să râdă atunci când nu avea chef nici măcar să zâmbească.

— Mda, m-am gândit şi eu la posibilitatea asta. Dar nu e doar atât. M-a angajat să-i organizez o petrecere de pensionare pentru CEO-ul companiei ei. Vor fi exact 243 de invitaţi. Iar azi mi-a cerut să-i asigur sânge pentru toţi.

Jérôme se încruntă. Asta chiar că era ciudat.

— Ce-i asta? Balul vampirilor? se strâmbă el. Cam banal.

— Toţi oaspeţii sunt oameni de afaceri extrem de cunoscuţi. N-au cum să fie vampiri cu toţii, nu? Aş fi ştiut dacă era aşa. La dracu’, ar fi ştiut toată lumea. Ar fi golit de sânge jumătate din populaţia întregului stat până acum.

— Ei, nu neapărat. Poate se hrănesc cu iepuri şi vaci. Am cunoscut cândva o fată care făcea aşa,

glumi el, apoi gemu când pumnul lui Lauren i se lipi de plex cu maximă precizie.

— Termină, chiar e serioasă treaba. Nu pot să-mi închipui la ce-i trebuie atâta sânge. Şi, când am întrebat-o, mi-a amintit politicos că mă plăteşte ca să rezolv chestii, nu ca să pun întrebări. M-a cam enervat.

— Na, într-un fel are dreptate. Scuze, spuse el, ridicând mâinile să se apere. Draga mea, îţi pasă prea mult. Dacă vrea să servească sânge de om la petrecere, cine eşti tu s-o judeci? Doar nu ţi-a cerut să-i aduci oameni întregi pentru desert. Dar cine e cucoana asta, de fapt?

— Văduva Royalston.

Bărbatul îşi frecă bărbia, gânditor.

— Numele îmi sună cunoscut. Nu cumva e tipa aia groaznic de bogată care a moştenit afacerea soţului ei şi a transformat-o într-un imperiu?

— Chiar ea.

Jérôme pufni:

— Îmi pare rău, dragă, dar în locul tău i-aş lua banii şi i-aş aduce şi sângele Papei într-un pocal de aur, dacă mi l-ar cere.

— Nu ştiu de ce, dar cred că asta ar fi mai uşor de făcut. Adică, am cunoştinţe prin spitale şi bănci de sânge, dar n-am cum să le cer aşa ceva, e prea mult, spuse Lauren, apoi se schimbă la faţă când îşi aminti un alt moment din acea dimineaţă extrem de plină: Auzi, ştii peste cine am dat azi dimineaţă?

— Hm?

— Un anume doctor Patters. Creat de mine. Cică trebuie să ne vedem la cină diseară.

Jérôme miji ochii; Lauren nu doar că refuza să bea sânge direct de la oameni, dar nu suporta ideea de a-i transforma.

— *Creat* de tine?!

Femeia confirmă cu un gest scurt, apoi începu să-i spună incredibila poveste a lui Jackson Patters.

*

Victor puse cana de cafea pe masă, reuşind să şi verse câţiva stropi. Mâinile îi tremurau şi simţea un soi de fierbere lăuntrică. Nu foame; era mai mult decât sătul. Era altceva, dar nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Parcă îi era dor, parcă se simţea chemat de cineva sau de ceva, dar nu reuşea să identifice persoana care îl trăgea spre ea. Sau locul. Nu mai simţise niciodată ceva asemănător.

Să fie din cauza lui Beatrice? A faptului că, în sfârşit, sunt atât de aproape de momentul în care o pot întâlni? Dar asta s-a mai întâmplat şi nu m-am simţit aşa.

Îi făcu semn lui Oliver să-i aducă o băutură tare şi încercă să se calmeze. Senzaţia ciudată era tot acolo, însă.

*

Mulţumită de rezultatul testului, Aleppa deschise ochii şi îşi frecă între ele palmele încinse; funcţionase. Îl localizase. Îl simţise. Şi ştia că şi el o simţise, la rândul lui. Conexiunea dintre ei încă exista.

Vrăjitoarea rânji; totul începea să se aşeze la loc. Iar fata aia, Lauren, avea s-o ajute, chiar dacă nu ştia asta.

Specia ei urma să-şi ocupe, în sfârşit, locul cuvenit; nemuritorii aveau să iasă din umbră şi să conducă lumea. E adevărat, o făcuseră dintotdeauna, dar din ascunziş. Cu frică. Or, asta avea să înceteze. În câteva săptămâni, ne-morţii aveau să-şi ocupe, mândri, locul în istorie. Iar ea să fie cea care domnească peste toţi şi toate.

*

— Draga mea, dar este extraordinar! Deci ai transformat un om, până la urmă! exclamă Jérôme,

într-o explozie de entuziasm.

Lauren ridică din umeri:

— Mda. Însă jur pe Dumnezeu că n-am vrut. Ba chiar îmi pare rău că s-a întâmplat.

Bărbatul scutură din cap şi îşi ridică braţele, ca şi cum ar fi încercat să-i alunge regretele.

— Opreşte-te! Ţi-a spus chiar el că ăsta a fost cel mai bun lucru care i se putea întâmpla. Pentru ce să-ţi pară rău? E viu – mă rog, e de partea *asta* a pământului – şi e doctor, salvează vieţi, pentru Dumnezeu! Ce să-ţi doreşti mai mult de-atât?

— Hm, nu m-am gândit niciodată aşa. Dar ai dreptate, chiar salvează vieţi omeneşti, zâmbi Lauren. Auzi, nu vrei să-i acceptăm invitaţia la cină?

— Am putea. Mă cam îngrijorează totuşi faptul că soţia lui e om.

— Ei, am mai întâlnit oameni care ştiau ce suntem. Şi niciunul nu a încercat să ne facă rău sau să le dezvăluie altora secretul nostru. Recunosc, şi eu am fost surprinsă iniţial, când mi-a spus că e fiinţă umană şi că *ştie,* dar apoi mi-am amintit de Alice, de pildă. Nu toţi oamenii sunt speriaţi de noi sau chitiţi să ne omoare.

— E adevărat. Şi-apoi, nu e ca şi cum n-am putea dovedi un om. Biata femeie… Dacă încearcă ceva o să fie sfâşiată în bucăţi aşa de repede încât o să-şi petreacă toată viaţa de apoi întrebându-se ce i s-a-ntâmplat.

— Hei, hei, hei… sunt sigură că atunci când Jack ne-a invitat la cină n-a vrut să spună că felul principal o să fie nevastă-sa. Şezi blând, ce naiba?

— Mda, cred că m-a luat puţin valul, chicoti Jérôme. Bine; sună-l pe tip şi spune-i că ne vedem diseară. De vreme ce ei sunt noi pe-aici, o să fac eu rezervările, adăugă şi o sărută pe Lauren pe obraz, apoi începu să-şi butoneze telefonul în căutarea unui restaurant.

CAPITOLUL 19

Localul italienesc, cald şi intim, nu era chiar ca H_2O, dar era unul dintre cele mai bune din New York. Jérôme oprise masa pentru ora opt, dar avusese grijă să ajungă cu Lauren cam cu douăzeci de minute mai devreme, ca să fie în avantaj, în cazul în care această ieşire în oraş s-ar fi dovedit a fi vreo capcană. Nu se temea atât pentru el, cât pentru ea. Mereu fusese exagerat de protector cu femeia asta. Poate că era o urmare a ceea ce se întâmplase cu Jeanne, dar mereu se străduia s-o „salveze" pe Lauren de orice pericol real sau imaginar i-ar fi ieşit în cale.

Atunci când încă se mai ascundea de Victor, femeia era recunoscătoare că-l avea pe Jérôme ca scut. Dar, pe măsură ce anii, apoi veacurile treceau, devenise tot mai puternică şi mai încrezătoare în forţele proprii; uneori o agasa faptul că Jérôme o trata ca pe o gingaşă garofiţă.

*

— Jérôme, pot să sfâşii un om în bucăţi înainte să-şi dea seama ce l-a lovit; pot să pun pe fugă chiar şi un vampir. Ce naiba crezi că o să păţesc?

Îi spusese asta, exasperată, pe când zăceau în deplină relaxare pe şezlongurile din curtea unei vile toscane, delectându-se cu câte o ceaşcă perfectă de espresso italian. El îi zâmbise, cu faţa spre soare şi ochii închişi:

— Dragă, i-ai văzut pe acei *hippie* la festivalul ăla american absolut oribil? Păreau atât de drogaţi, încât sunt sigur că dacă aş fi băut o picătură din sângele oricăruia din ei aş fi leşinat pentru o săptămână. Ei, *ăla* chiar era un pericol.

Lauren râse şi se îndreptă pe scaun:

— Asta a fost anul trecut, iar festivalul de la Woodstock chiar a fost super tare, nu te mai purta

ca un moş!

— E greu să nu mă port aşa; am, totuşi, câteva sute de ani. Ce încercam să-ţi spun este că, deşi, tehnic vorbind, suntem mult mai puternici decât oamenii, se pot întâmpla accidente. Paza bună trece primejdia rea, nu crezi?

Mai târziu, în timpul şederii lor în Italia, se dovedise că avea dreptate.

Scormoneau încântaţi printre mărunţişurile de la un târg câmpenesc. Mai mult ea; Jérôme strâmbase din nas când văzuse vechiturile pline de praf şi mucegai expuse pe tarabe şi refuzase invitaţia lui Lauren de a i se alătura în vânătoarea de comori. Acum nu făcea decât să o urmeze de la un stand la altul şi să mormăie aprobator, fără să se uite măcar, când o auzea chiţăind încântată în faţa vreunui obiect care îi plăcea.

— Ia uite ce frumuseţe!

Radioasă, Lauren îi băgase sub nas o brăţară de argint în forma unui şarpe care îşi muşca propria coadă. Jérôme oftă şi aruncă o privire rapidă: măiestria bijutierului era desăvârşită, trebuia să recunoască asta. Până şi colţii şarpelui fuseseră finisaţi cu maximă atenţie la detalii.

— Da, chiar e drăguţă. O să arate bine lângă inelul cu Piatra Lunii. Na, şarpele are colţi, inelul are gheare… Se cam potrivesc.

Lauren râse şi îşi puse brăţara pe mâna stângă, pe care purta inelul, şi o ridică să admire combinaţia dintre cele două. Încântată de noua bijuterie, femeia vampir nu văzu că zâmbetul plat al vânzătoarei se transformase într-o grimasă îngheţată pe faţa din care toată culoarea se scursese brusc.

— *Signora,* inelul acela cu Piatra Lunii e frumos… Vechi, da?

— A, da, l-am primit de la… bunica.

— Scoţi să văd?

Lauren o măsură scurt, încercând să nu se uite urât:

— Ca să spun drept, nu l-am scos niciodată. E o superstiţie a mea – mi-am iubit bunica foarte, foarte mult, iar faptul că îl port tot timpul e ca o promisiune făcută ei. A murit de ceva vreme.

— A. Vreau doar evaluează, gratis.

— Mulţumesc foarte mult, dar cred că valorează mai mult pentru mine decât pentru un bijutier. E vorba de valoare sentimentală, ştiţi?

— Da, înţelege. Dar cumperi brăţara, da?

Lauren ezită, apoi o scoase şi o puse înapoi pe tarabă; e adevărat, îi plăcea, dar femeia asta avea un aer sinistru. Felul în care privirea i se schimbase când observase Piatra, răceala bruscă din voce…

— Mă mai uit pe aici şi poate că o să revin mai târziu. Nu trebuie să mi-o opriţi. Dacă e să fie a mea, o s-o găsesc tot aici. Mulţumesc! spuse ea repede şi îl trase de mână pe Jérôme cât mai departe de taraba cu bijuterii.

— Ce faci? şopti el, când se îndepărtară suficient. Credeam că îţi place chestia aia. De ce n-ai mai cumpărat-o?

— Femeia care o vindea… nu ştiu, părea ciudată.

El râse şi se uită în urmă, la taraba de unde tocmai plecaseră, gata să facă un comentariu sarcastic despre ciudăţenia oamenilor care nu putea concura cu faptul că ei doi chiar erau vampiri, dar cuvintele i se stinseră pe buze când ochii lui întâlniră privirea fixă şi rece a femeii. Se vedea că murmura ceva, dar oricât se strădui să prindă vreun sunet, nici măcar auzul de vampir nu-l ajută. Însă faptul că litania ei tăcută era însoţită de mişcări discrete ale mâinilor nu avu deloc darul de a-l linişti. Vânzătoarea arăta ca o vrăjitoare care rosteşte o incantaţie.

— Lauren, hai să ne cărăm de aici.

— Ce?! Dar nici n-am apucat să văd toate…

— Crede-mă; nu mai suntem în siguranţă în locul ăsta. O să mergem la vilă, să ne facem

bagajele şi să plecăm. Acum.

Ea se lăsă aproape târâtă până la maşină şi, în timp ce el conducea spre casa pe care o închiriaseră, reuşi să-l întrebe:

— Ce te-a apucat?

— Ai avut dreptate despre femeia aia; chiar era ciudată.

Lauren se holbă la el dintr-o parte:

— Tu vorbeşti serios că vrei să plecăm din frumuseţea asta de sat pentru că te-ai speriat de o babă nebună la Târgul de Duminică?

— Păi, tu ai zis prima că e ciudată. Şi când m-am întors să mă uit la ea, mormăia ceva şi gesticula spre noi. Arăta ca o nenorocită de vrăjitoare sau ceva.

Lauren era gata să-l ia peste picior, dar realiză că s-ar putea ca el să aibă dreptate. Atitudinea femeii se schimbase după ce-i văzuse Piatra Lunii de pe deget. Dacă era într-adevăr o vrăjitoare care ştia despre Piatra Lunii şi vampiri şi acum se dăduseră de gol?

— O, Doamne, dacă ştie ce suntem?

— De asta şi plecăm.

În mai puţin de o oră, erau împachetaţi şi gata de drum. Jérôme tocmai terminase de încărcat portbagajul maşinii sport pe care o alesese pentru aventura lor italiană şi îi ţinea portiera lui Lauren.

Atunci îl lovi prima săgeată de lemn. Îi ră inima cu câţiva centimetri, dar durerea era înfiorătoare. Lauren se întoarse rapid spre sursa atacului; în aceeaşi clipă, îi smulse săgeata din piept şi îl trânti la pământ, rostogolindu-se cu el sub maşină, exact când o a doua săgeată trecu pe lângă ei.

— Te poţi mişca repede? întrebă într-o şoaptă abia audibilă.

Bărbatul gemu şi îşi atinse rana; nu se vindeca.

— Iubito, cred că nici să mă târăsc nu pot. Probabil că mi-a rămas înăuntru vreo aşchie.

Fără să ceară voie, Lauren îi băgă mâna printre coaste şi începu să scurme orbeşte în căutarea micii bucăţi de lemn, făcându-l pe Jérôme să scoată un sunet de animal în agonie. Găsi aşchia şi o smulse.

— Dumnezeule mare, femeie, încerci să mă salvezi sau să mă omori?

Lauren îi aruncă o ocheadă neagră, dar nu scoase o vorbă şi îi făcu şi lui semn să tacă. Se auzeau paşi apropiindu-se. Estimară că erau vreo patru oameni. Jérôme îşi trecu din nou palma peste rană; era aproape vindecată. Cu un schimb de priviri, cei doi vampiri stabiliră repede şi pe tăcute planul de bătaie.

Când ieşiră de sub maşină, unul pe stânga, celălalt pe dreapta, Lauren şi Jérôme se treziră faţă-n faţă cu trei bărbaţi şi o femeie; toţi aveau arcuri agăţate pe umăr, iar în mâini ţineau câte un ţăruş.

— *I mostri*[11]*!,* strigă unul din ei, şi se repeziră cu toţii înainte.

Jérôme rezolvă rapid doi dintre bărbaţi, cărora le smulse ţăruşii din mâini şi îi implântă adânc în stomacul proprietarilor. Cel care o atacase pe Lauren zăcea pe pământ, după ce încasase de la ea un pumn în barbă; aceasta se gândise că era mai bine să-l scoată primul din joc, înainte să se ocupe de femeie, pentru că el părea mai periculos.

Greşise.

Cu mâinile ridicate, tânăra prinse a rosti o incantaţie, iar cei doi vampiri începură să se simtă ameţiţi. Mai puternic decât Lauren, Jérôme reuşi să iuţească spre vrăjitoare şi să-şi înfigă colţii adânc în gâtul ei, reducând-o la tăcere pentru totdeauna. Apoi îşi îndreptă atenţia spre partenera lui care, prăbuşită la pământ, îşi ţinea capul îndurerat cu ambele mâini.

— Eşti OK?

Ea încercă să-i răspundă, însă era prea slăbită ca să vorbească. Vraja pe care o aruncase femeia o

lovise greu. Jérôme îl înşfăcă pe unicul supravieţuitor, încă inconştient, şi îl târî lângă Lauren.

— Bea. Trebuie să-ţi recapeţi forţele ca să putem pleca. Tovarăşii lor vor veni să-i caute.

Femeia reuşi să dea din cap că „nu”, ceea nu făcu decât să-i sporească ameţeala.

Mârâind de frustrare, Jérôme despică încheietura bărbatului şi o lipi de buzele lui Lauren. Instinctul ei se trezi, în cele din urmă, şi bău recunoscătoare câteva guri hulpave de sânge. Când se simţi din nou în putere, reuşi să se smulgă şi să se ridice.

— Gata, sunt bine. Hai să mergem.

Jérôme termină ce mai rămăsese în venele bărbatului, o luă pe Lauren pe sus şi aproape că o aruncă în maşină, apoi demară rapid.

— De ce dracu’ ai făcuta sta? Urlă ea, ştergându-şi sângele de pe buze.

— Ce anume? De ce te-am hrănit? De ce te-am pus în maşină?

— De ce a trebuit să-l omori?

— Draga mea, niciodată nu e bine să laşi martori în urma ta. Şi nu prea aveam timp să-l aşteptăm să-şi revină ca să-l silim să uite, nu crezi?

Lauren pufni şi îşi încrucişă braţele la piept, uitându-se drept în faţă, bosumflată şi încăpăţânată. Ştia că *el* are dreptate, dar tot se simţea prost pentru ce se întâmplase.

El o privi cu coda ochiului şi scutură din cap, râzând. Tocmai îi salvase viaţa – din nou – iar ea era supărată pe el din pricina asta. Doamne, cât o iubea.

*

În timp ce vorbea nimicuri cu Lauren, ochii lui Jérôme fugeau prin încăpere, scanând restaurantul în căutarea unui potenţial pericol. Cu toate acestea, se străduia să-şi ascundă neliniştea, aşa că îi luă

mâna într-a lui, mai degrabă într-o încercare de a se linişti pe sine.

— Aici eraţi!

Vocea masculină îl făcu pe Jérôme să ridice privirea direct într-o pereche de ochi calzi şi oneşti.

— Bună, răspunse şi se ridică. Jérôme de Villiers. Tu trebuie să fii…

— Jackson Patters. Sau, mai simplu, Jack, spuse celălalt şi îi întinse mâna. Bună seara, Lauren, mă bucur că aţi acceptat invitaţia noastră pentru această seară.

— Mă rog, adevărul e că *voi* sunteţi invitaţii noştri. Şi nu acceptăm un refuz. În fond, eu sunt creatoarea ta şi, cât sunteţi staţi în New York, sunteţi pe terenul nostru. Corect, Jérôme?

— Absolut, răspunse acesta printre dinţi, fără să-şi ia ochii de la ceva ce Lauren nu putea zări.

— Vă mulţumim pentru ospitalitate, atunci, zâmbi Jack. Această fiinţă încântătoare este soţia mea, Giulia Patters.

Jérôme se înclină peste mâna ei, continuând să-i privească insistent încheietura. Atunci când se întinse să dea mâna cu ea, Lauren pricepu la ce se holba iubitul ei: soţia lui Jack Patters purta o splendidă brăţară de argint în forma unui şarpe care îşi muşcă propria coadă.

CAPITOLUL 20

La un moment dat în acea seară, Victor pierduse socoteala oamenilor pe care îi secătuise de sânge. Intrase într-unul dintre cele mai aglomerate baruri, genul care atrage mai ales turiştii. Pe unii îi sorbise pe loc, profitând de lumina slabă; pe alţii îi silise să-l urmeze afară şi îi ucisese, apoi îşi folosise iuţeala de vampir ca să scape de cadavre pe diverse străzi din oraş.

Acum rătăcea fără ţintă, bucurându-se de saţietatea care ştia că nu avea să dureze mult. Şi senzaţia reveni. Dorul. Atracţia ca de magnet. O simţi din nou. Realiză că n-avea sens să încerce măcar să i se opună, aşa că se lăsă purtat de căldura care îi încingea măruntaiele.

Fără să se uite pe unde merge, goni ca o nălucă pe străzile metropolei, iar senzaţia ciudată deveni tot mai puternică la fiecare pas. În fine, se nimeri în faţa unei elegante clădiri de birouri. Ca trezit din vis, vampirul privi în jur şi recunoscu locul: era turnul Royalston.

Nu ştia de ce, dar era convins că acolo trebuia să ajungă. Intră în hol, speriindu-l pe portarul care aţipise la birou.

— Domnule, vă pot ajuta cu ceva?

Abia înregistrând vocea bărbatului, Victor porni cu paşi apăsaţi spre lifturi.

— Domnule! Scuzaţi-mă, dar nu aveţi voie să intraţi aici la ora asta! Domnule, vă rog! Chem poliţia!

Cu un răget, Victor se răsuci şi îi frânse gâtul, lăsă trupul inert să cadă pe podeaua de marmură, apoi îşi reluă sprintul. Căldura din el devenise vipie; părea că o mână nevăzută i-a legat de stomac o coardă incandescentă cu care îl trage în sus. Intră în lift şi apăsă pe butonul care avea să-l ducă la *penthouse.* Dacă l-ar fi întrebat cineva ce

făcea sau de ce, n-ar fi ştiut să răspundă; era ca un somnambul.

Când ascensorul ajunse la ultimul etaj, uşile de oţel lustruit se deschiseră fără zgomot către un living spaţios şi elegant. Victor păşi înăuntru, nesigur; nu simţi zidul invizibil care era prezent ori de câte ori un vampir încerca să intre neinvitat în casa unui om.

— Ai venit.

Vorbise o femeie, iar vocea ei îi trimise fiori în tot corpul. Se simţi cuprins de căldură, şocuri electrice îi traversau mâinile şi picioarele, capul îi zumzăia. Ochii i se adaptară rapid la încăperea întunecată şi atunci o văzu: stătea pe o canapea din mijlocul camerei, cu faţa spre el. Ştiu că ajunsese la destinaţie. Ea era „acasă" pentru el. Asta simţea. Cu toate astea, rămase încremenit, fără să se poată mişca sau vorbi.

— Eşti Victor Stark. Sau poate că ar trebui să-ţi spun Invictus, măreţul gladiator care obişnuia să bea sângele adversarilor săi după ce îi nimicea cu sălbăticie în arenă?

De unde ştie toate astea? Cine este această femeie?

— Eu sunt cea care ţi-a făcut acest dar. Ţi-am dat sângele meu şi ţi-am curmat viaţa umană, ca să poţi renaşte întru nemurire. Tot eu sunt cea care te-a adus pe lume, cu mult înainte. Eu sunt Aleppa. Mama ta.

*

Jack şi Giulia îşi ocupară locurile la masă, urmaţi de o Lauren înmărmurită şi un Jérôme gata de atac. Acesta vorbi primul, mai mult şuierând către soţia doctorului:

— Eşti vrăjitoare?

— Jérôme! Nu face asta!

— Ei, haide, iubito, cred că e cazul să vorbim despre elefantul din încăpere. Sau, mai bine zis,

despre *şarpe.* Cel pe care îl poartă la mână.

Amuţită, Giulia Patters întoarse spre soţul ei o privire care cerea ajutor; dar şi el era la fel de şocat. Îşi drese glasul şi încercă să o apere:

— Domnule Villiers, vă asigur că…

— Nici nu-ncerca; aş recunoaşte brăţara aia oriunde. Mi s-a spus că doamna cunoaşte lumea supranaturală, aşa că voi sări peste politeţuri. Bijuteria aceea a aparţinut unei vrăjitoare italience care a încercat să ne facă felul amândurora acum vreo patruzeci de ani. Ai venit să-i desăvârşeşti opera?

— Jérôme! Măcar lasă-i să se explice, şopti Lauren, apoi îşi coborî ochii în meniu, când chelnerul se apropie de ei.

— Bună seara şi bine aţi venit la…

— Nu vrem să comandăm încă. Pleacă şi nu reveni nechemat, îl sili Jérôme, apoi îşi reîntoarse atenţia spre Jack şi Giulia. Ei? Ascult.

— Iubito, spune-le despre brăţară, îşi încurajă Jack soţia, apoi se întoarse spre Jérôme. Nu vrem să vă facem niciun rău. Eu sunt vampir, Lauren e cea care m-a creat, cum să vreau să vă rănesc pe oricare dintre voi? E absurd.

Giulia îşi drese vocea, apoi începu să povestească timid, aproape şoptit:

— Brăţara asta e o moştenire de familie. E adevărat că a fost a unei vrăjitoare. A bunicii mele. Eu, însă, nu am nicio putere. Sau, dacă am, n-am vrut niciodată să învăţ cum să o folosesc.

Ochii îi fugiră la şarpele care îi împodobea încheietura şi îl mângâie cu buricele degetelor:

— Bunica era italiancă. S-a născut, a trăit şi a murit în satul ei. Părinţii mei au plecat din ţară imediat după ce s-au căsătorit, iar eu m-am născut aici, în America. Am mers în Europa o singură dată; acela a fost cadoul din partea tatei când am făcut paisprezece ani. Atunci am cunoscut-o pe bunica. Atunci mi-a dat şi brăţara. Mi-a spus că o să mă apere de rău, că o să-l alunge de lângă mine,

aşa cum o viperă îşi prinde coada cu dinţii ca să se rostogolească la vale şi să alunge orice creatură care-i tulbură cuibul. Nu-nţelegeam şi am tot rugat-o să-mi explice. La insistenţele mele, a cedat şi mi-a povestit despre lumea supranaturală. Mi-a spus despre meşteşugul ei; mi-a zis şi că, înainte să mă nasc eu, cu mulţi ani înainte, satul ei a fost devastat de nişte creaturi ne-moarte care se hrăneau cu sânge de om. Am râs şi i-am spus că vampirii nu există. Atunci mi-a dat detalii şi mi-a mărturisit că a creat acest şarpe ca pe un fel de detector de vampiri. Bunica mi-a mai povestit că, atunci când a reuşit să descopere cine erau, ucigaşii i-au măcelărit pe vânători şi au fugit din sat. După aceea nu au mai avut loc crime de genul ăsta, aşa că a hotărât să pună brăţara deoparte. Mi-a dat-o mie sperând că, într-o bună zi, o să mă apuc de vrăjitorie. N-am făcut-o niciodată. Dar mi-au plăcut şi brăţara, şi povestea ei, aşa că am păstrat-o. Prima oară am purtat-o la balul de absolvire a liceului. Căutam un accesoriu deosebit şi mi-am amintit că o aruncasem undeva, în fundul unui dulap. Am luat-o la petrecere. Acolo m-am certat groaznic cu partenerul meu din seara aceea. Eram chiar în faţa localului şi s-a enervat atât de tare că nu voiam să-i cedez, încât aproape că m-a lovit. Atunci, ceva a apărut din întuneric şi, cu viteză incredibilă, l-a bătut măr pe nemernic. Era Jack.

Giulia făcu o pauză şi îşi privi soţul cu ochi calzi şi recunoscători.

— A încercat să mă silească să uit, dar am sânge de vrăjitoare, aşa că n-a funcţionat. M-am temut că o să mă ucidă; n-a făcut-o, evident, spuse ea, iar colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet mic. Am vorbit mult în noaptea aceea. Şi m-a ajutat să înţeleg că bunica avea dreptate. Brăţara chiar îndepărtase de mine răul; doar că, pentru mine, răul era un fiu de oameni, nu un vampir. De atunci

am rămas împreună. M-a curtat, am început să ieşim împreună, apoi m-a cerut de soţie. Şi iată-ne.

Lauren şi Jérôme ascultau fără să clipească măcar. În cele din urmă, ea fu cea care rupse tăcerea:

— Ăăă… vampirii care au fugit din sat? Eram noi. Dar cu siguranţă nu pe noi ne căuta bunica ta. Ne-a confundat.

Giulia făcu ochii mari şi inspiră zgomotos:

— Deci voi aţi omorât vânătorii?

— A fost legitimă apărare, dragă, explică Jérôme. Eram gata să plecăm, când au venit după noi cu arcuri şi ţăruşi. Ce era să facem? Să stăm cu mâinile în sân şi s-o încasăm?

— Dar…

— Ascultă, cum funcţionează brăţara asta, de fapt? Nu e reglată chiar perfect, hm? Adică, dacă ne-a identificat pe bieţii de noi drept vampirii ucigaşi ai satului, cred că se poate spune că nu e cel mai eficient dispozitiv.

— Rolul ei este să atragă vampirii din apropiere. Când ajung faţă-n faţă cu ea, şi-o doresc aproape la fel de mult cum îşi doresc sânge. Şi, odată ce un vampir a atins-o, orice vrăjitoare care ştie despre ce e vorba îl poate găsi mai târziu, cu o incantaţie simplă.

— Asta mormăia femeia la târg… De aia ne-au găsit atât de repede, murmură Lauren.

— Care sunt cuvintele? Ce spune incantaţia? întrebă Jérôme.

— *Revertis ad dominum.* Înseamnă „întoarce-te la stăpânul tău”. Puterea brăţării va crea o legătură între vrăjitoare – stăpâna ei – şi vampirul care a atins bijuteria. Iar forţa magiei o va călăuzi pe vrăjitoare ca un fascicul de lumină.

— Wow. Chiar că e o formă puternică de magie. Dar, aşa cum am zis, bunica ta a înţeles pe dos. Nu ştiu cine se hrănea cu sătenii, dar nu eram noi. Cred că am avut doar ghinionul de a atinge brăţara.

Poate că ucigaşului nu-i plăceau târgurile de vechituri, cine ştie, spuse Lauren.

Giulia ridică din umeri şi îi aruncă o privire soţului ei, care, în fine, se simţi obligat să intervină:

— Uitaţi, îmi pare rău că am început pe picior greşit. Habar n-aveam că îi cunoaşteţi familia Giuliei şi…

— Dacă faptul că ne-au vânat ca pe iepuri înseamnă că ne cunoaştem, atunci mda, aşa e.

— A fost doar o neînţelegere. Iar soţia mea şi cu mine nu avem nicio legătură cu asta. S-a măritat cu *mine,* pentru Dumnezeu! Ştiind ce sunt. Asta ar trebui să conteze, nu?

Lauren puse o mână liniştitoare pe braţul lui Jérôme, înainte ca acesta să poată răspunde:

— Ai dreptate, Jack. Îmi pare rău, doar că… ei bine, nu pot să spun că e o amintire plăcută pentru noi. Iar când am văzut chestia aia la încheietura ta, aproape că am retrăit momentul. Te rugăm să ne ierţi, evident că Giulia nu are nicio legătură cu toată povestea asta. Acum putem să ne bucurăm de seara asta? Vă rog.

Ultima propoziţie îi era adresată mai degrabă lui Jérôme, care rămăsese încordat, parcă gata de atac. Se uită la ea şi îi cântări cuvintele; în cele din urmă, încuviinţă şi îşi luă meniul.

Acela fu semnalul pentru toată lumea să se relaxeze şi să încheie un armistiţiu tacit.

În cealaltă parte a oraşului, o altă reuniune îndelung amânată era în desfăşurare.

CAPITOLUL 21

— Ce… ce eşti?!

Victor se bâlbâia, mâinile îi tremurau şi nu pricepea nimic din ce se întâmpla.

— *Lux!*

Lămpile ascultară porunca aspră a femeii şi, când pocni din degete, lumina inundă încăperea. Fără să arunce măcar o privire în jur, Victor se concentră la Aleppa. Da, acum realiza. Deşi nu avusese vreme să se uite bine la ea atunci când îl smulsese din braţele morţii, cu mii de ani în urmă, trăsăturile ei îi rămăseseră adânc întipărite în minte. Părul ei argintiu, zâmbetul, dar mai ales ochii, acei ochi care păreau să-i privească direct în creier.

— Dar… cum? Îmi amintesc de parcă s-ar fi întâmplat ieri: mi-ai spus că eşti primul vampir care a existat vreodată. Iar cei ca noi nu zămislesc. Ai fost transformată după ce m-ai născut? Şi de ce m-ai dat? Unde ai fost în tot acest timp? Cum de…

Femeia ridică o mână, să-l oprească:

— Îţi voi spune totul. Despre toate. Vino, aşază-te lângă mine.

Ca prin vis, Victor i se alătură pe canapea, ascultând cu nerăbdare povestea venirii lui pe lume.

Când Aleppa tăcu, o privi neîncrezător.

— Îţi înţeleg teama de Cel Întunecat, dar de ce nu mi-ai dat niciun semn? *Înainte* să mă transformi? Ştii cum e să fii crescut ca un copil de pripas? Ştii că aşa zisul meu tată m-a dat gladiatorilor pe un butoi cu vin? Şi că nu-i păsa dacă trăiesc sau mor?

Aleppa lăsă capul în pământ, ca şi cum în felul acesta s-ar fi putut feri de furia stăpânită care mustea din vocea lui, şi pe buze îi înflori un zâmbet trist:

— Fiule, ştiu. De când te-am dat, te-am urmărit de la distanţă. Şi când am aflat ce se întâmplase cu tine, crede-mă, l-am făcut pe bărbatul acela să plătească scump. Însă mereu am avut grijă ca în hrana pe care o primeai să fie o picătură din sângele meu, în aşa fel încât, dacă aveai să fii rănit prea grav, să te pot transforma. E drept, sângele meu îţi cursese prin vene încă de la naştere, dar nu eram convinsă că e suficient ca să te pot salva, dacă era necesar. Din fericire, ai supravieţuit până la o vârstă la care te-am putut transforma aşa cum trebuia ca să te fac indestructibil. Ca om, ai fost ucis de lemn şi Piatra Lunii. Ca vampir, asta te-a făcut imun la ţăruş şi la soare. Nu există nimic în lume care să te omoare. Eşti sânge din sângele meu – aşadar, cea mai puternică creatură ce a călcat vreodată pe pământ.

— Care e numele meu? întrebă el brusc, luând-o pe Aleppa prin surprindere.

— Ce?

— M-ai auzit. Mi-ai spus că surorii mele i-ai dat un nume, deşi ai ţinut-o în braţe doar câteva clipe. Că ai numit-o Aurora. Cum m-ai numit pe mine?

Vrăjitoarea vampir îşi feri privirea.

— Nu te-am numit în niciun fel… Cred… Cred că simţeam că, dacă-ţi dau un nume, asta o să te ţină legat de mine, cumva, şi nu voiam aşa ceva pentru tine. Soarta a fost cea care ţi-a ales numele, fiule: „Invictus” te defineşte. E ceea ce eşti. E cine eşti.

El pufni şi tăcu o vreme. La fel şi ea. Cea mai puternică vrăjitoare din lume se simţea cumva timidă în preajma fiului ei înstrăinat de veacuri. În cele din urmă, Victor îşi regăsi glasul. Mai avea multe de aflat:

— Mi-ai zis că tu ai fost primul vampir; ce ai vrut să spui cu asta? Cu siguranţă cineva te-a transformat, nu aşa funcţionează?

— Acum foarte, foarte multă vreme, m-am născut într-o străveche familie de vrăjitoare. Una

extrem de puternică. Mama mea stăpânea şi magia albă, şi magia neagră. Se străduia să le îmbine pe cele două ca să poată afla secretul nemuririi. Asta l-a supărat pe Cel Întunecat. L-a înfuriat, chiar. Dacă oamenii ar fi ajuns să trăiască veşnic, atunci de unde şi-ar mai fi luat sufletele chinuite cu care se hrăneşte? Într-o noapte, i-a apărut mamei în chipul unui bărbat făcut din fum negru care i-a spus că, dacă nu se opreşte, odrasla ei nu va vedea lumina zilei. Ea nu ştia că, la acea vreme, deja mă purta în pântec. N-a ascultat. Şi-a continuat cercetările şi încercările, până când, în fine, a realizat că rămăsese grea. Atunci a început să ia măsuri de precauţie. A vrăjit o Piatră a Lunii, pe care a legat-o de magia lunii pline, a măcinat-o până când a transformat-o într-o pulbere fină pe care s-o poarte cu ea tot timpul. Când a simţit că o cuprind durerile facerii, a luat un amestec de ierburi care să amâne naşterea mea până după apusul soarelui. Am venit pe lume noaptea; deîndată ce am scos primul ţipăt, mi-a tăiat cordonul şi a presărat pulberea de Piatra Lunii peste rană, ca să-mi intre în sânge şi să mă apere de lumina soarelui. Cum era de aşteptat, Cel Întunecat a apărut din nou şi i-a spus aşa: „Ai fost vicleană, femeie. Copilul tău va supravieţui razelor soarelui. Dar să ştii că nu va muri de bătrâneţe. Şi nu va cunoaşte liniştea nici după ce-şi va fi dat ultima suflare. Se va ridica din morţi şi va lua vieţi omeneşti, acele vieţi pe care îţi doreşti atâta să le faci eterne; va fi o creatură ne-moartă, care va pofti la sânge de om. Aceasta să-ţi fie pedeapsa”. Asta i-a spus mamei.

Victor ascultase uluit; totuşi, era ceva ce nu reuşea să înţeleagă:

— De ce nu a omorât-o, pur şi simplu? În felul acesta, Cel Întunecat ar fi oprit-o pentru totdeauna, nu?

— În primul rând, este un păcat greu să ucizi o vrăjitoare, mai ales pe una care practică ambele

feluri de magie; cu atât mai mult una atât de puternică precum era mama mea. Vrăjitoarele şi vracii sunt legătura dintre văzut şi nevăzut. Uciderea unuia dintre ei strică echilibrul Universului; ştiu că eu am făcut asta atunci când ţi-am omorât tatăl, dar nu aveam de ales şi sper că înţelegi asta. Poate că nu-ţi vine să crezi, însă dacă mi-ar fi omorât mama, Cel Întunecat şi-ar fi făcut rău în primul rând lui însuşi. Ar fi provocat miliarde de ani de haos. În al doilea rând, Cel Întunecat se hrăneşte cu durerea pe care le-o provoacă altora. În special oamenilor. Ştia că blestemul aruncat asupra mea ar fi îndurerat-o pe mama cu mult mai mult decât dacă i-ar fi luat ei viaţa.

— Dar acest blestem nu a stârnit-o pe mama ta să caute cu şi mai multă pasiune secretul nemuririi? Ca să te salveze de soarta cumplită care te aştepta?

— Din păcate, atunci când m-a născut, mama şi-a pierdut toate puterile. Ca şi cum mi-ar fi fost transferate mie, cu totul. Presupun că acesta a fost un alt blestem. Şi-a trăit restul vieţii ca un simplu om, nemaiputând să mă ajute nici pe mine, nici pe alţii. Cel puţin, nu aşa cum o făcea înainte. Până la urmă, şi-a luat viaţa. Am suferit un şoc atunci când s-a întâmplat. Frumosul meu păr roşu ca focul a albit complet şi nu am putut vorbi timp de câteva săptămâni. Mi-a luat ceva vreme să-mi revin.

— Şi… tu? Cum ai murit?

— Cum se spune? „Nici Iadul nu are furie mai mare ca o femeie dispreţuită”? Ei bine, e adevărat. I-am ghicit unei fete din satul meu. Voia să ştie ce flăcău îi e sortit. I-am spus ce am văzut şi a plecat din coliba mea fericită şi mulţumită de răspuns – cel despre care i-am vorbit era chiar acela pe care şi-l dorea, se pare. Luni mai târziu, după ce i se dăruise în secret şi descoperise că e grea, a aflat că băiatul îi fusese promis alteia. Fata a venit din nou la mine, furioasă şi disperată. M-a acuzat că am

minţit-o, că am uneltit cu el ca s-o păcălim. I-am zis că pot vedea numai ce e *sortit* să fie; dar că, uneori, oamenii aleg să meargă împotriva sorţii, pentru că nicio viaţă nu e scrisă-n piatră. Orbită de furie, a înşfăcat linguroiul de lemn din cazanul de fierturi şi mi l-a înfipt drept în inimă.

— De asta lemnul ucide vampirii?

— Da, în parte. De asemenea, pentru că lemnul e un simbol al vieţii veşnice. Numai veşnicia poate ucide veşnicie. În fine, fata m-a înjunghiat şi a fugit, crezându-mă moartă. De fapt, chiar murisem. Numai că, nu după multă vreme, m-am trezit. Am plecat din coliba mea şi am pornit direct spre a fetei, cu dorinţa uriaşă de a-mi înfige dinţii în gâtul ei. Voiam răzbunare, dar, mai presus de orice, îmi era sete. Foame. În stomac aveam o arsură aşa cum nu mai simţisem nicicând. Şi lumea o vedeam diferit; totul căpătase o intensitate de necrezut – simţurile mele, puterea şi furia. Fata tocmai ieşea din casă atunci când m-a văzut apropiindu-mă, acoperită de propriul meu sânge. Ştia bine ce-mi făcuse şi se temea că o să mă zărească vreun sătean în halul acela, aşa că primul lucru care i-a venit în minte a fost să mă bage în coliba ei, înainte să apară careva. Ea a fost prima.

— Prima ta „masă”?

— Prima mea crimă. Prima mea pradă. Totul s-a întâmplat după ce m-a invitat în siguranţa propriei case, fără să ştie ce aveam de gând să fac. De aceea vampirii au nevoie să fie invitaţi în casele oamenilor ca să poată trece de prag. Fără să-mi doresc asta, eu am fost cea care a stabilit regulile pentru specia noastră. Fiecare vampir este condamnat să repete prima mea experienţă de creatură ne-moartă. De aceea, atunci când te-am transformat în ceea ce eşti azi, am spus că, într-un fel, sunteţi cu toţii copiii mei.

— Înţeleg.

Victor îşi atinse bărbia, tăcut şi gânditor. Aleppa îi puse o mână moale pe braţ:

— Fiule, văd că mai e ceva care te tulbură. Întreabă-mă. Am spus că-ţi voi lămuri totul şi chiar sunt dispusă s-o fac.

Cu dinţii încleştaţi şi privirea aţintită în gol, bărbatul ducea o luptă evidentă cu el însuşi. În fine, câştigă curiozitatea:

— În regulă. De ce te-ai întors după tot acest timp? De ce m-ai chemat, *mamă*?

Deşi accentul pus pe acel ultim cuvânt purta mai degrabă sarcasm şi durere, inima moartă a femeii se umplu de emoţie. Era prima oară când cineva îi spunea aşa. Iar asta îi trezi un sentiment nou. Aleppa simţi brusc nevoia de a-şi pune braţele în jurul bărbatului care stătea lângă ea, ca să-l ogoiască aşa cum o făcuse pentru prea puţin timp atunci când era copil. Se scutură rapid, însă. Erau multe de făcut.

— Iubitul meu fiu, tu trebuie să creezi o armată. Noi, damnaţii, ne vom ridica. Într-adevăr există putere în numere; iar noi vom fi nenumăraţi. Specia umană va exista doar ca să ne hrănească. *Noi* suntem adevărata moştenire a mamei mele, chiar dacă ea nu ştia asta. Noi suntem fiinţele pe care s-a străduit atât să le creeze. A sacrificat totul pentru aceste biete creaturi numite oameni, în vreme ce răspunsul a fost în altă parte, tot timpul. Nu pricepi? Noi suntem cei fără de moarte.

*

— Cine naiba şi-ar fi imaginat că o să dăm peste urmaşa tâmpitei de vrăjitoare din Toscana?

— Ei, draga mea, atunci când trăieşti veşnic, trecutul te cam prinde din urmă la un moment dat, spuse Jérôme, căzut pe gânduri, şi mai luă o înghiţitură dintr-o pungă cu sânge din cele pe care Lauren le ţinea în frigider.

Femeia îi aruncă o privire ucigaşă iar el realiză pe loc că atinsese un punct sensibil:

— O, Doamne! Iartă-mă, te rog. N-am vrut să sune aşa. Ziceam doar că…

— Ei, nu-i nimic. Adevărul e că şi eu sunt cam prea irascibilă în ultima vreme. Toate întâlnirile astea – întâi Jack, apoi soţia lui, plus femeia aia odioasă, Royalston, cu pretenţiile ei…

Jérôme îşi lăsă capul într-o parte când auzi acel nume, puse punga goală pe masa de lemn de pe terasă şi se rezemă de balustradă, cu faţa spre Lauren:

— Chiar voiam să te întreb… Ai zis că a cerut o cantitate uriaşă de sânge, nu?

Lauren se încruntă; ce legătură avea asta cu orice?

— Da, dar nu văd ce…

— Păi, minunatul tău Jackson Patters e doctor, corect?

— Da, spuse ea, începând să înţeleagă unde bătea Jérôme. Dar nu-i pot cere ajutorul. Nu pentru aşa ceva. Adică, e destul de rău că ţi-am zis ţie, dar lui? Până azi dimineaţă, nici nu ştiam că există. Deci, nu.

— Hei, a fost doar o idee. Chiar cred că ar fi mai mult decât bucuros să te ajute, orice i-ai cere. Dar dacă vrei să alegi drumul mai greu, treaba ta, spuse, ridicând din umeri.

— Oricum, nu pricep de ce îi trebuie atâta sânge. Dar am vorbit destul despre ea, avem chestii mai suculente de discutat. Ce zici de brăţara aia de detectat vampiri?

Jérôme se strâmbă amintirii evocate de acea bucată de argint:

— Da, e ceva. Totuşi, lipsa de acurateţe o face să nu fie chiar ingenioasă.

— E adevărat, însă dincolo de faptul că eram nevinovaţi, chiar a ajutat la găsirea noastră atunci.

— Hai să nu lungim discuţia asta, dacă nu cumva vrei să vânez acea mică fiinţă umană şi să-i închei descendenţa vrăjitorească dintr-o sorbitură lungă.

— Nu mai spune asta; în fond, femeia a fost amabilă şi politicoasă. Şi îmi aminteşte de cineva foarte drag.

Sprâncenele bărbatului se arcuiră a mirare:

— A, da?

— Da. Îmi aduce aminte de Alice. M-am gândit mult la ea în ultima vreme, nu ştiu de ce. Şi tot dau peste oameni care mă fac să mi-o amintesc. Zilele trecute mă uitam la Jen şi la părul ei castaniu-roşcat şi mi-am dat seama că, la fel ca Alice, e fata care îmi ţine mereu spatele. Şi ai observat că şi Giulia e roşcată? Probabil că şi asta a făcut ca Alice şi pletele ei ca focul să-mi vină în minte când am văzut-o. Asta, şi faptul că are, totuşi, sânge de vrăjitoare, deşi susţine că nu are darul.

— Ce vrei să spui, de fapt? Că toate vrăjitoarele sunt nişte roşcate politicoase şi cu suflet mare?

Lauren râse şi scutură din cap:

— Habar n-am ce vreau să spun. Am obosit să mă gândesc la toate. Hai să ne culcăm şi să declarăm ziua încheiată, vrei?

— Cred că ăsta este cel mai înţelept lucru pe care l-am auzit toată seara, *chérie,* spuse Jérôme, cu un zâmbet strâmb, apoi îi puse o mână pe talie şi o conduse delicat spre dormitor.

CAPITOLUL 22

Victor aproape că fugise din apartamentul Aleppei după ce aceasta îi prezentase planul ei. Se grăbise cu iuţeală vampirică spre apartamentul său şi îşi petrecuse restul nopţii bând whiskey direct din sticlă, într-o încercare inutilă de a se amorţi. Acum, când se crăpa de ziuă, mai luă o duşcă, ridicând sticla într-un toast pentru soarele care tocmai se ridica la orizontul oraşului.

Pur şi simplu nu-i venea să creadă că mama lui, cea pe care nici nu spera s-o întâlnească vreodată, cea care nu fusese nicicând altceva decât o bucată lipsă din el însuşi, un gol, o rană deschisă în bărbatul care devenise, avea să capete formă. Că ea avea să fie cea care să-l transforme în nemuritor. Cea care să-i ceară ajutorul.

— *De asta ai venit să mă cauţi? Pentru că ai nevoie de mine ca* să-ţi *fac treburile murdare,* mamă?

— *Nu, fiule. Am venit să te caut pentru că trebuie să facem asta împreună. Şi tot împreună vom culege roadele eforturilor noastre. Atunci când specia dominantă pe acest pământ va fi cea a vampirilor, vom creşte oamenii aşa cum ei cresc vite. Pentru hrană. Nici măcar nu va fi nevoie să-i ucidem – poate doar dacă vrem să ne distrăm. Majoritatea populaţiei va fi nemuritoare; puterile Celui Întunecat vor slăbi tot mai mult. Când se va întâmpla asta, sora şi bunica ta vor fi fost răzbunate. La fel şi eu. Nu mă folosesc de tine, Victor; nu fac decât să-ţi redau locul care ţi se cuvine de drept.*

Asta îi spusese Aleppa înainte ca el să fugă. Trebuia să se gândească bine. Să pună cap la cap toate informaţiile care îi fuseseră aruncate în faţă. Simţea că îi explodează mintea de gânduri şi îndoială; era atât de preocupat, încât aproape că

uitase de goana lui de neoprit după Lauren. *Aproape.*

Ochii albaştri şi zâmbitori ai femeii îi apărură în minte, iar asta îl făcu să lase jos sticla şi să se ridice de pe canapea, dintr-odată hotărât. Victor ştia ce are de făcut: trebuia să discute cu ea înainte de confruntare. Poate că planul mamei lui va eşua teribil, iar el nu va mai avea ocazia s-o revadă pe Lauren, să-i spună că nu o uitase niciodată, că o căutase peste tot – el mereu cu un pas în urma ei, iar ea, mereu scăpându-i printre degete. Să-i spună că ea era bucuria şi agonia veşniciei lui.

Porni spre baie, lăsând în urma lui o dâră de haine boţite şi pătate de sânge. Avea de gând să facă un duş, să se îmbrace cu haine curate şi să meargă s-o vadă. Trebuia neapărat să facă asta, altminteri nu avea să şi-o ierte niciodată.

*

În partea opusă a oraşului, Lauren tocmai se trezea în îmbrăţişarea strânsă şi răcoroasă a lui Jérôme. Îşi întinse braţele şi picioarele, apoi se întoarse şi se uită atent la faţa lui: trăsăturile îi erau destinse într-un zâmbet. Orice ar fi visat, era ceva frumos. De data asta nu exista tortura, durerea, zvârcolirea care-i însoţea de obicei somnul. Chiar părea împăcat.

Lauren zâmbi şi ea. Uneori, se gândea că Universul are un simţ al umorului tare ciudat; murise încercând să scape de un vampir, pentru ca apoi să fie găsită de un altul şi transformată, la rândul ei, în vampir. Acum era o creatură ne-moartă, care stătea în braţele bărbatului a cărui inimă oprită de secole era plină de iubire pentru ea.

Pufnind amuzată, se extrase uşor din strânsoarea lui Jérôme care mormăi în somn un protest, apoi se ridică din pat şi trecu în bucătărie, unde aruncă două pungi cu sânge în cuptorul cu microunde.

Cafeaua se făcea deja, aşa că porni spre baie, pentru rutina ei din fiecare dimineaţă.

Lăsă ploaia viguroasă a duşului să curgă peste ea ceva mai mult decât de obicei, în căutarea căldurii şi a unei forme de alinare. Simţea o neliniște care nu o părăsise de când deschisese ochii. Nu ştia de ce; poate din cauza a ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă, poate din cauza problemelor de la muncă… Ştia doar că trebuie să se scuture cumva de acea stare.

Era atât de adâncită în gânduri încât fu cât pe ce să ţipe când simţi o mână care o săpunea pe spate; se întoarse mârâind, cu colţii la vedere.

— Hopa! Bună dimineaţa şi ţie, iubito.

Femeia îşi dădu ochii peste cap şi se lăsă să alunece jos, în cadă, sub jetul puternic de apă.

— Jérôme! Ştii că nu suport să faci asta!

— Ce anume, să-ţi masez spatele? Încetează, îţi place la nebunie, răspunse el şi o întoarse uşor, aşezându-se în spatele ei ca să-şi continue mişcările. Gata. Vezi? Ai început deja să te relaxezi. N-ai de ce să fii nervoasă şi încordată. Cine zice că o zi de muncă nu poate să înceapă într-un mod plăcut? întrebă, cu gura lipită de urechea ei.

Lauren zâmbi şi se abandonă atingerii lui. Chiar. Nu vedea de ce n-ar fi putut să amâne restul lumii pentru o vreme. Toate aveau să fie acolo şi peste câteva ore.

*

— Da?

Jen privi întrebător peste rama ochelarilor la bărbatul arătos care stătea în picioare în faţa biroului ei. Înalt, îmbrăcat într-un costum croit perfect, cu părul negru aranjat într-o tunsoare care părea opera unui stilist destul de scump… Da, chiar era o privelişte.

— Bună dimineaţa. Am venit să o văd pe domnişoara Lauren B. Callis.

— Aha. Aveţi o întâlnire stabilită, domnule…?

Victor zâmbi şi se aplecă puţin, ca să ajungă la nivelul ochilor femeii din spatele biroului, apoi vorbi pe un ton adânc şi hipnotizant:

— Sunt un prieten. Un prieten foarte, foarte vechi. Vreau să-i fac o surpriză lui Lauren. Vei intra în biroul ei şi îi vei spune că a venit cineva s-o vadă. Nu îi vei da niciun detaliu despre înfăţişarea mea; îi vei spune doar ce ţi-am zis eu. Acum du-te.

Jenny pufni, agasată, şi se ridică, încrucişându-şi mâinile la piept. Deşi era mai scundă decât el, reuşi cumva să-l privească de sus atunci când îi răspunse:

— Auziţi, domnule, habar n-am cine sunteţi – de vreme ce nu vreţi să-mi spuneţi cum vă cheamă – sau cine vă credeţi, dar ascultaţi aici: sunt asistenta personală a domnişoarei Callis, nu un căţel. Nu reacţionez bine la ordine. Ori îmi spuneţi cum vă numiţi şi de ce aţi venit aici, ori plecaţi.

Victor era uluit. Nu reuşise s-o silească pe femeie. Dar sigur era o fiinţă umană; îi auzea bătăile inimii foarte clar. Acum şi mai sonore, şi mai rapide, accelerate de faptul că era furioasă. Dar ce era, atunci? Vrăjitoare? Mai rămăseseră vrăjitoare în New York? Şi care erau şansele ca una din ele să lucreze pentru Beatrice?

— Ăăă… domnule? E nevoie să chem paza? întrebă Jenny, cu o sprânceană ridicată şi cu degetul pregătit să apese pe butonul de urgenţă al telefonului de pe birou.

Cu mintea golită de gânduri, Victor ocoli biroul, pregătit să-i frângă fetei gâtul. Nu-şi putea permite să o lase în viaţă şi să-şi asume riscul ca ea să vorbească despre vizita lui care decursese atât de prost.

— Stai pe loc! îl avertiză Jenny şi apăsă pe buton.

El continuă să înainteze, dar fără să se grăbească. Încă era uimit de descoperirea pe care tocmai o făcuse.

— Opreşte-te! ţipă femeia şi ridică mâna să-şi întărească spusele.

În acel moment, Victor simţi cum o durere cumplită îi străpunge creierul. Îşi repezi mâinile spre cap şi doar viteza vampirică îl ajută să ajungă la scări exact în clipa în care paznicul ieşea în fugă din lift, urmat de o Lauren extrem de îngrijorată.

— Doamnă, care e problema? întrebă bărbatul.

— Jen, ce s-a-ntâmplat? se interesă şi Lauren, care trânti punga cu cafele pe birou şi o apucă de umeri pe secretară.

Încă în stare de şoc, Jenny privea când la propria palmă, când la uşa pe unde dispăruse bărbatul.

— Nu… nu ştiu, bâigui ea. Era un tip care venise să te vadă pe tine, Lauren. N-a vrut să-mi spună cum îl cheamă şi…

— Pe unde a luat-o, domniţă?

— Pe acolo, răspunse Jenny, obosită, şi îi arătă paznicului scările.

Omul porni să verifice, în vreme ce Lauren îi căută fetei privirea şi o mângâie uşor pe braţe.

— Ţi-a făcut ceva?

— Nu, a plecat pur şi simplu.

— Hai la mine în birou. Bem câte o cafea şi îmi povesteşti, OK?

Jenny încuviinţă şi o urmă, apoi se trânti în scaunul din faţa lui Lauren şi începu să-i spună despre conversaţia ciudată pe care o purtase cu vizitatorul.

Era vampir. Şi a-ncercat s-o *sileascăă. Cine era? Şi de ce nu a reuşit? Jenny e om, deci… de ce?*

— De ce ţi-o fi vorbit aşa? Şi ce ai simţit când ţi-a zis asta?

Jen se uită strâmb. Ce făcea Lauren, se juca de-a terapeutul cu ea?

— M-a enervat, normal. Uite care-i treaba, tipul clar n-avea toate ţiglele pe casă. Când i-am zis că o

să chem paza, jur că am crezut că mă pocneşte. Sau mai rău. Aşa că am ţipat la el să se oprească şi în secunda aia zici că a făcut atac cerebral sau ceva. S-a luat cu mâinile de cap şi a fugit mai repede decât Usain Boit, în pana mea.

L-a respins cu puterea magiei, aşa că s-a folosit de viteza de vampir ca să scape cât mai repede.

— Pe bune? Părea că-l doare capul?

— Da, chiar aşa. Ă, Lauren, care-i treaba cu toate întrebările astea? E ceva ce ar trebui să ştiu?

— Nu, fetiţo. Doar că… na, în fine, ai fost atacată aici, la birou, vreau să mă asigur că eşti OK. Spune-mi, cum arăta?

— Păi, era destul de bunuţ. Înalt, brunet, frumuşel…

În mintea lui Lauren se dădu alarma. Se forţă să se calmeze, apoi întrebă cu voce strunită:

— Ştiu că îţi cer prea mult, dar ai observat cumva dacă purta vreo bijuterie? Poate un inel?

Jenny se încruntă, nedumerită. Un ce?

— Nu. Şi chiar m-am uitat la mâinile lui, avea nenorocitul nişte degete lungi şi frumoase… Dar niciun inel. Ce facem acuma, verificăm dacă e-nsurat?

Alarma tocmai deveni urlet de sirenă.

N-avea inel cu Piatra Lunii. M-am ars.

— Lauren?

— Ce? A, nu, doar că… mă gândeam că într-adevăr putea fi un prieten vechi. Bietul de el a suferit un şoc cu ceva vreme în urmă şi a cam luat-o razna de atunci. Tot încearcă să dea de mine şi eu îl evit. Ştiu sigur însă că îşi poartă mereu inelul de la absolvire. Deci nu, dacă n-avea inel, nu e el. O fi fost vreun ţăcănit de pe stradă. Bine că nu ţi-a făcut nimic, zâmbi ea – spera – liniştitor.

— Mda, aşa s-ar zice. A, dar putem cere imaginile de pe camerele de supraveghere dacă vrei să-l găseşti şi să depui plângere, ştii?

— Corect, am putea. Chiar e o idee foarte bună, Jen.

— Gata, mă ocup, spuse secretara şi se ridică, pornind spre biroul ei.

Dar ştiu deja cine e. E el. M-*a găsit. Iar tu, micuţă Jenny, eşti vrăjitoare. Fie nu ştii, fie nu vrei ca eu să ştiu. Dar ce mă fac eu, asta-i întrebarea.*

CAPITOLUL 23

Alergase cu iuţeală supraomenească până când toate străzile îi păruseră la fel. Totul în jurul lui devenise o ceaţă amorfă. Oamenii, clădirile, maşinile prin faţa cărora zburase, făcându-le să scârţâie ascuţit pe asfalt când şoferii lor năuciţi călcau frâna, neînţelegând ce văzuseră.

Până la urmă, Victor se opri şi îşi privi împrejurimile cu ochi săgetaţi, ca de fiară încolţită. Erau copaci, alei, bănci şi câte o mamă sau un bunic care plimbau copii sau împingeau cărucioare.

Un parc. Era într-un parc.

Vampirul căută cel mai îndepărtat şi întunecat colţ şi se repezi acolo, lăsându-se pe vine lângă un brad. Îşi cuibări capul în mâini, cu pleoapele strânse. Durerea provocată de vrăjitoare se mai potolise, dar acum îl străbătea un alt fel de durere, nouă şi mai adâncă, una care nu avea nimic de-a face cu magia.

Oare Beatrice se temea de el atât de tare, încât angajase o *vrăjitoare* ca s-o apere? Să fie repulsia ei faţă de el atât de puternică, încât simţea nevoia să aibă un câine de pază? Cum era posibil să fi ajuns atât de aproape de clipa în care putea s-o întâlnească, şi totul să se termine aşa? Cu el fugar, ghemuit de durere, ascuns în umbră?

Ceva se rupse înăuntrul lui şi toate emoţiile umane pe care le ţinuse blocate îl loviră ca un şuvoi. Toată iubirea pe care o simţise pentru Beatrice, deodată înlocuită de frustrare şi mânie în faţa respingerii. Tot dorul de mama lui absentă, transformat într-o uriaşă dorinţă de răzbunare. Toată gelozia care îl mâncase pe dinăuntru vreme de secole, devenită furie împotriva bărbatului care luase ceea ce trebuia să-i aparţină lui. Lui Victor. De fapt, *totul* trebuia să fie al lui. Beatrice. Tovărăşia şi sprijinul Aleppei. Puterea. În fond, aşa

cum vrăjitoarea-vampir spusese foarte clar, el era creatura cea mai puternică ce păşise vreodată pe pământ. Indestructibil. Iar acum fusese redus la o baltă călduţă de autocompătimire.

Ridică încet capul şi îşi aţinti privirea undeva, în depărtare, iar pe buze îi înflori un surâs îngheţat. Era Victor Stark. Era Invictus. Locul lui trebuia să fie alături de Aleppa, de unde să conducă lumea.

Vampirul se ridică, îşi scutură costumul boţit şi îşi trosni gâtul, exact cum făcea de fiecare dată înainte de a păşi în arenă să lupte. De data asta nu era niciun împărat, nicio mulţime care să ovaţioneze, nici nisipul duhnind a sânge şi măruntaie. Era doar el. Aşa cum, de fapt, fusese mereu. Ochii recăpătară privirea fixă şi întunecată pe care o avuseseră pe vremea când era doar un animal de pradă perfect: golită de orice urmă de emoţie, milă sau iubire. Revenise. De tot.

*

Jérôme intră ca o furtună în apartamentul lui Lauren, strigând-o. După ce o căută în fiecare încăpere, o găsi într-un final ghemuită pe terasă, cu privirea pierdută în gol, şi cu faţa ei frumoasă brăzdată de lacrimi.

— Iubirea mea… Ce s-a-ntâmplat? Am venit imediat ce m-ai sunat. Ce este? De ce ai plecat de la muncă? De ce plângi? Ce…

— E aici, Jérôme.

— Cine?

— Victor.

Bărbatul se încruntă şi se aşeză lângă Lauren, înconjurându-i umerii care tremurau cu un braţ protector.

— De unde ştii? Te-ai întâlnit cu el?

Ea scutură din cap fără să spună nimic.

— Atunci? Cum de poţi să fii aşa de sigură?

— A venit la mine la birou. Jen l-a văzut. După aia l-am văzut şi eu pe camerele de supraveghere.

Era Victor, Jérôme. El era.

Vampirul strânse din buze şi îşi lăsă capul într-o parte: atunci de ce nu vorbise cu ea?

— Ce a făcut? A dat târcoale clădirii ca să te sperie, sau ce?

— A încercat s-o silească pe Jen să-i dea drumul în biroul meu, dar e vrăjitoare aşa că nu a funcţionat. Şi l-a alungat. Şi…

— Stai, stai, stai. Ce zici că e Jen?!

— Mda. Mă rog, cel puţin are sânge de vrăjitoare. Probabil că habar n-are de chestia asta, cum n-are habar nici de alte lucruri supranaturale. Reacţia lui a şocat-o mai mult decât m-a şocat pe mine.

— Hm.

— Ce? La ce te gândeşti? îl întrebă ea, cerşind din ochi o soluţie.

— Nu ştiu… Dar am impresia că, la un moment dat, faptul că draga de Jen e vrăjitoare s-ar putea să fie util. Încă n-am o strategie, însă e bine de ştiut.

— Ce mă fac, Jérôme? Ce mă fac? hohoti ea, cu faţa ascunsă în umărul bărbatului. Nu mai vreau să fug. Am obosit.

El o sărută pe frunte şi o strânse şi mai tare în braţe:

— Atunci nu mai fugi.

*

— Da.

Aleppa se aplecă puţin în faţă, încercând să priceapă din expresia întipărită pe figura lui Victor ce voia acesta să spună. Deşi se năpustise în biroul ei ca un posedat, trăsăturile lui erau netulburate, un cap sculptat impecabil în piatră. Până şi sclipirea de resentiment pe care i-o arătase seara trecută îi dispăruse din ochi. Nu zâmbea şi nici nu-şi dezvelea dinţii într-o manieră agresivă. Era de un calm perfect. Fără furie, fără durere, fără frustrare. Doar o hotărâre luată.

— Da… ce?

— Da, mamă.

De data asta, cuvântul era limpezit de sarcasm. Când îl auzi, vocea Aleppei se îmblânzi:

— Fiule, nu asta am vrut să întreb. La ce spui *da?*

— Planului tău. Mă bag. Evenimente recente m-au făcut să realizez că tu aveai dreptate şi eu greşeam. Locul meu este, într-adevăr, alături de tine. Iar planul tău este unul bun.

Străvechea vrăjitoare-vampir se lăsă pe spate în scaunul ei de birou. Ce se întâmplase în ultimele ore?

— Pot să te întreb la ce te referi?

Victor alungă întrebarea ei cu un gest vag:

— Asta nu are nicio relevanţă. Doar… lucruri care aparţin trecutului meu. Şi greşeala mea a fost că nu le-am lăsat acolo unde le era locul.

Privindu-l printre gene, Aleppa întrebă:

— Lucruri… sau oameni?

— E vreo diferenţă? pufni Victor.

Ea îi cântări cu grijă cuvintele, înainte să vorbească din nou:

— De vreme ce pui această întrebare, presupun că nu. Nu mai e nicio diferenţă.

Femeia se ridică şi ocoli biroul; apoi îl cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă.

— Bine ai venit înapoi, fiule.

*

Jérôme o supraveghea discret pe Lauren, îngrijorat că femeia ar putea s-o ia razna; dar nu. Îşi ţinea paharul de whiskey cu ambele mâini şi lua înghiţituri mici din lichidul chihlimbariu, cuibărită pe canapea lângă el. Zâmbind, bărbatul îi netezi după ureche o şuviţă de păr.

— Eşti mai bine?

Ea pufni:

— Parcă ai fi ăla din reclama la Snickers.

— Păi, adevărul e că nu prea erai tu însăţi, chicoti el.

Lauren ridică spre el o privire întunecată de îngrijorare şi îndoială:

— Crezi că e decizia corectă?

— Da, aşa cred. La un moment dat trebuie să te opreşti din fugă. Aşa cum ţi-a spus şi Jasmine, mai devreme sau mai târziu trecutul te prinde din urmă. Apropo: nu suntem singuri în chestia asta. Ea e încă în oraş; apoi, mai e creatura ta – doctorul Cutare, plus că ai şi o vrăjitoare la dispoziţie, fir-ar să fie! Ba chiar două, dacă o punem la socoteală şi pe nevasta doctorului. Şi mă ai şi pe mine. Ce-ţi mai trebuie?

Ea dădu din cap şi se lipi şi mai tare de el.

— Aş fi vrut s-o am pe Alice. Ea ar fi ştiut ce-i de făcut.

— Ei, nu o ai. Dar fii atentă: de ce n-o inviţi tu pe Jenny la cină, aici? Sunt sigur că vreo două pahare i-ar dezlega limba.

— Cum adică? întrebă ea, încruntându-se.

— Adică am putea afla cât ştie şi dacă putem sau nu să ne bazăm pe ea.

— Dar n-am invitat-o niciodată acasă la mine. N-ar fi aiurea?

— Zău, *chérie,* povestea asta cu Victor te-a zăpăcit de tot, zise el, cu ochii în tavan. Biata fată a trecut printr-o experienţă teribilă astăzi, chiar la locul de muncă. Fii o şefă bună şi invit-o la cină ca s-o ajuţi să uite. Ce loc să fie mai potrivit pentru asta, dacă nu confortul casei tale? Că doar nu-i trebuie şi mai mult stres, nu?

Lauren zâmbi şi dădu din cap. Jérôme era o figură. Îşi puse paharul pe măsuţa de cafea şi se întinse după telefon.

— Pe cine suni, *chérie*? întrebă el, nesigur ce avea de gând.

— Pe Jenny, pentru diseară.

Sprâncenele lui se arcuiră ironic:

— Ah.

— Da, Jérôme. Ai dreptate. *Din nou.*

Râzând, bărbatul o sărută pe tâmplă, apoi se ridică să încropească meniul din acea seară. Când venea vorba de gătit, Lauren ştia mereu că se putea baza pe talentul culinar şi pe papilele lui.

— Jen? Bună. Da, iartă-mă că am tăiat-o aşa. Auzi, nu vrei să vii la cină diseară? La mine? Meriţi ceva bun după ce ai trecut prin ce ai trecut. Ce? Nu, nu altă dată. Găteşte Jérôme; crede-mă, nu vrei să ratezi aşa ceva. Nu-i nevoie să aduci nimic, avem tot ce trebuie. Ne vedem la 8, da? Pa.

*

„E aici. Te rog, rămâi prin zonă, probabil că o să avem nevoie de tine. Merci, Jérôme”

Jasmine citi mesajul de vreo cinci ori până când pricepu că bunul ei prieten vorbea despre Nemesis-ul lui Lauren – sau, mai bine zis, al lui *Beatrice.* Despre vampirul acela obsedat de ea, cel care o speriase atât de rău încât biata fată se hotărâse că moartea era mai bună decât o viaţă cu el.

— Of, fată dragă. Ţi-am spus că toţi fugim de ceva. Şi că putem doar să sperăm că acel ceva n-o să ne prindă din urmă. Se pare că ceva-ul tău a fost mai rapid, oftă ea şi se întinse pe patul imens din apartamentul prezidenţial al hotelului de cinci stele.

„Nu plec nicăieri. Spune-mi cum pot să ajut. Transmite-i că o îmbrăţişez tare. J”

răspunse, apoi chemă *room* service-ul. Avea să silească, să se hrănească, să vindece şi să elibereze. *Nu-i nevoie să comand din meniu,* zâmbi Jasmine.

CAPITOLUL 24

— Bine ai venit, Jen! Hai înăuntru, Jérôme tocmai termină de făcut o-chestie-flambé-care-nu-ştiu-dacă-e-comestibilă, spuse Lauren şi îi făcu semn asistentei să intre.

— Uite, asta-i pentru voi, spuse fata şi ridică sticla de vin pe care o adusese, ca pe un scut.

— Ah, ţi-am zis că avem tot ce trebuie, dar mulţumim.

Lauren o luă de mână şi o trase după ea în bucătăria deschisă, unde celălalt vampir termina de aranjat un platou care într-adevăr arăta aşa de sofisticat încât nu-ţi venea să-l atingi. Ridică ochii din mâncare şi faţa i se lumină într-un zâmbet:

— Bună, Jenny. Foarte drăguţ din partea ta că ai venit.

— Bună. De fapt, voi sunteţi drăguţi că m-aţi invitat.

Lauren deschise cu dexteritate sticla şi începu să toarne lichidul rubiniu în pahare:

— Gata cu politeţurile, deja mă dor dinţii de atâtea dulcegării. Noroc, dragilor. Să bem pentru o cină liniştită acasă, după o zi de rahat, spuse şi îşi ciocni paharul de celelalte două, încă nerevendicate de destinatarii lor.

Câteva ore mai târziu, după multă mâncare şi chiar mai mult vin, şedeau cu toţii pe terasă şi râdeau din orice, uşor ameţiţi de băutură. Jen, ceva mai tare. Jérôme îşi şterse lacrimile de râs, îşi puse jos paharul şi se întoarse spre ea:

— Jenny, te rog, mai spune-mi o dată cum l-ai făcut pe nebun să plece? Nu mă satur de povestea asta, jur!

— Da, Jen, chiar ai fost supereroina zilei, se băgă şi Lauren.

Asistenta scutură din cap, chicotind:

— Doamne, de câte ori să vă zic? Habar n-am ce s-a întâmplat, de fapt. I-am spus doar să se

oprească sau ce i-oi fi spus, iar el a fugit de parcă l-aş fi lovit cu trăsnete sau ceva.

— Şi? Chiar aşa ai făcut?

Jenny dădu să râdă din nou, dar sunetul i se stinse pe buze când îi văzu faţa lui Jérôme. Era serios. Atât de beat să fie?

— Ce anume? întrebă ea, prudent.

— Ai *vrut* să-i faci rău?

— Ha? Nu, sigur că nu. Încercam doar să-l fac să dea un pic înapoi. De ce aş fi vrut să-i fac rău? Şi cum aş fi putut *eu* să-i fac ceva tipului ăla masiv, chiar să fi vrut?

— Cine ştie? Poate că ai anumite… puteri, zise Jérôme, rânjind şi ridicând din umeri.

Jen îl privi năucă; apoi se îndoi de râs:

— Eşti foarte tare, spuse ea, împungându-l cu un deget. Pentru o clipă chiar am crezut că vorbeşti serios.

— Eu cam cred în chestii d-astea, ştii? interveni Lauren.

— În supereroi? glumi Jen.

— Nu neapărat; mai degrabă în lucruri care depăşesc nivelul uman de înţelegere. Cum ar fi, de pildă, cei care reuşesc să controleze mintea altora.

— Da, poate că asta încerca nebunu' ăla să facă azi dimineaţă. Felul în care vorbea… *Vei intra în biroul ei şi îi vei spune că a venit cineva s-o vadă,* spuse Jenny cu voce îngroşată, imitându-l pe Victor. Chiar ziceai că-i vreun mentalist d-ăla de bâlci, de prin Vegas. Nasol: n-a mers.

— Jenny, ai idee dacă cineva din familia ta s-a ocupat cu vrăjitoria?

Întrebarea abruptă a lui Jérôme le luă prin surprindere pe amândouă. El îi spusese lui Lauren că are de gând să încerce să scoată nişte răspunsuri de la Jen, dar nu aşa, punând întrebări hodoronc-tronc.

Asistenta, care părea lovită în moalele capului, îl privea cu ochii mari şi gura căscată.

— Jérôme, ce te-a apucat? îl întrebă femeia-vampir.

— Nimic, *chérie.* Sunt doar curios. Ştii că sunt pasionat de ocultism aşa că, pentru mine, e o întrebare normală.

Jen întâlni iar privirea lui pătrunzătoare şi îşi drese glasul:

— Ca să spun drept, am auzit nişte poveşti… Aiureli vechi de familie, presupun, dar care o scoteau din minţi pe mama de fiecare dată când le pomenea cineva.

— Vezi? se întoarse el triumfător spre Lauren, apoi îşi reîndreptă atenţia către cealaltă femeie. Te rog, spune-mi.

Jen râse uşor stânjenită şi începu:

— Păi, e vorba despre părul meu. Sunt roşcată natural şi încerc să mai temperez culoarea vopsindu-l castaniu, dar roşul tot se iţeşte cumva. Ca să spun drept, mă şi stresează chestia asta, pentru că am crescut auzind-o mereu pe bunica din partea tatei spunând că roşcatele sunt vrăjitoare.

— Cum aşa?!

Acum era rândul lui Lauren să fie uimită.

— Ea credea că oamenii – în special femeile – care au cea mai vagă nuanţă de roşu în păr au fost atinşi de ceva numit Marele Foc.

— Ce mama iadului mai e şi aia? întrebă Jérôme, încruntat.

— Nu chiar iadul, dar pe-aproape, zâmbi ea. Mama bunicii, străbunica mea, îi spusese o legendă auzită de la altă babă din neam. Un neam cu mulţi roşcaţi, apropo. Povestea zice că, în urmă cu foarte multă vreme, imediat după facerea lumii şi crearea omenirii, a fost un foc mare care l-a despărţit pe Cel Întunecat de Lumină. Răul, de bine, dacă vreţi. Şi se pare că unii oameni au fost atinşi de acele flăcări magice. Nu au ars, dar focul a lăsat o urmă: culoarea roşie a părului lor. Se presupune că ei şi urmaşii lor sunt liantul care ţine

lumina şi întunericul laolaltă. Sunt tot oameni, dar cu un strop de magie.

— Wow, spuse Lauren, amintindu-şi cum toate roşcatele din viaţa ei o duceau cu gândul la Alice.

— E o aiureală, ştiu, se scuză Jenny ridicând din umeri.

— Ba e chiar foarte interesant. Dacă e adevărat? zise Jérôme.

Încă o dată, Jen nu era sigură dacă bărbatul glumeşte sau vorbeşte serios.

— Eu… nu cred în aşa ceva, şopti ea.

— Păcat. Eu cred. Şi mai cred că ai fi o vrăjitoare foarte talentată dacă ţi-ai pune mintea cu asta.

Înainte ca Jen să poată răspunde, Lauren începu să râdă strident şi le umplu la loc paharele.

— Ei, haide, iubitule, o s-o sperii pe biata fată. Asta dacă n-ai făcut-o deja.

Apoi se întoarse spre secretară:

— Jenny, te rog să-l ierţi pe Jérôme. Dacă-i dai ceva mai mult vin, imediat începe să vorbească despre extratereştri şi Omul-molie.

— Da, şi despre vampiri şi vârcolaci, adăugă el, trăgând cu ochiul la Jen, să-i vadă reacţia. Dar fata râse cu poftă şi ridică paharul spre el, apoi luă o înghiţitură.

Lauren şi Jérôme se uitară unul la altul peste capul ei; Jenny habar n-avea ce este. Sau ce sunt ei.

*

În dimineaţa următoare, Lauren îl sună pe Jack Patters şi îl rugă să bea o cafea cu ea. Renunţase în cele din urmă să încerce să rezolve totul singură şi ascultase sfatul lui Jérôme de a le cere ajutorul tuturor prietenilor pe care îi avea. Iar Jack acceptă cu bucurie invitaţia ei.

— Lasă-mă să fac cinste măcar cu cafeaua, zâmbi el şi se aşeză pe scaunul din faţa femeii,

într-o cafenea liniştită din apropierea clădirii unde ea îşi avea biroul.

— Bine. Dar să ştii că o să-ţi cer mult mai mult decât o cafea, Jack.

— Cere-mi. Orice ar fi, te ajut cu drag.

După ce îl pusese să jure că nu va spune nimănui, Lauren îi povesti despre petrecerea Royalston şi despre cererea neobişnuită a bogatei văduve. Jack se încruntă:

— Chiar că e ciudat. Şi n-ai idee ce plănuieşte, nu?

— Mă tem că nu. Invitaţii cu siguranţă nu sunt… ca noi, aşa că nu pricep la ce-i trebuie atâta sânge. Dar, aşa cum mi-a zis verde-n faţă, nu sunt plătită ca să pun întrebări.

— Am înţeles. O să vorbesc cu toţi cunoscuţii mei din domeniul medical. Discret, bineînţeles. S-ar putea să fie nevoie de ceva silire, dar, na, când eşti vampir, faci ce-ai de făcut, nu? glumi el, încercând s-o destindă. Dar mai ai ceva pe suflet. Vrei să-mi spui?

Lauren îşi frământă şerveţelul şi se foi puţin înainte să răspundă:

— Da, mai e ceva. Vezi tu, aproape toată viaţa am fugit de cineva. E primul vampir pe care l-am întâlnit şi primul bărbat pe care l-am iubit când încă eram om. Pe vremea aia, chiar credeam că o să meargă, că o să pot trece peste faptul că el era ce era; chiar credeam că îşi poate stăpâni adevărata fire. Ce naivă am fost, Dumnezeule! Iar noaptea în care l-am găsit secându-mi de sânge cea mai bună prietenă a fost noaptea în care m-am sinucis. Jérôme a dat întâmplător peste mine şi… iată-mă. Dar celălalt m-a vânat necontenit. Numele lui este Victor Stark şi tocmai m-a găsit.

— Ai nevoie de ajutor ca să pleci din oraş? Am nişte prieteni buni în California, sunt sigur că te-ar…

— Nu. Gata cu fuga. Vreau să rămân aici şi dau piept cu el, dacă mă va mai căuta. Ieri a fost la

mine la firmă, dar eu nu ajunsesem încă acolo. A încercat să-mi silească secretara să-l lase în biroul meu.

— Cum adică a încercat? Ce l-a împiedicat să şi reuşească?

— Faptul că e vrăjitoare. Dar ea nu ştie asta.

— Ha! Exact ca Giulia, hm?

— Da. Acum că ai adus-o în discuţie, asta e cealaltă rugăminte. Ştiu că îi cer mult, mai ales că începutul relaţiei noastre n-a fost tocmai perfect, dar crezi că soţia ta ne-ar putea da o mână de ajutor, la nevoie?

— Sunt sigur că a depăşit momentul. Spune-mi doar ce vrei să facă.

— Încă nu ştiu… Cred că, deocamdată, încerc să adun în jurul meu toţi oamenii apropiaţi. Şi nu sunteţi mulţi, adăugă ea, cu un zâmbet trist.

— Poţi să ne pui la socoteală, Lauren. Îţi datorez viaţa şi fericirea mea. O să încep imediat să adun sângele de care ai nevoie. Şi o să vorbesc şi cu Giulia. Ea nu crede că are vreo putere, dar sunt sigur că e ceva magie în ea. Chestiile astea nu dispar pur şi simplu, ştii?

CAPITOLUL 25

Trecuseră zile şi săptămâni cu linişte. Lauren îşi văzuse de afaceri – întâlniri, clienţi noi, organizarea evenimentului pentru doamna Royalston… Nu mai făcuse nicio referire la supranatural în faţa lui Jen. Niciodată. Între timp, se obişnui treptat cu ideea că se afla din nou în acelaşi oraş cu Victor şi deveni mai puţin alertată şi defensivă.

— Asta e, îi spuse lui Jérôme într-o dimineaţă. Până la urmă, omul ăsta m-a iubit cândva. Poate că frica mea de el e complet iraţională. Poate că nu mă vânează ca să se răzbune că l-am părăsit, ci ca să-şi mărturisească sentimentele.

— Mda, ce să zic, nici asta n-ar fi o idee bună, mârâi Jérôme printre dinţi, făcând-o să izbucnească în râs.

— Monsieur de Villiers, dacă n-aş şti, aş zice că sunteţi gelos.

— Şi dacă sunt, ce? Doar nu te-am transformat degeaba. Oricum, n-am făcut-o ca să-ţi dăruiesc cei mai buni ani din viaţa mea veşnică iar tu să pleci cu altul.

De-acum, Lauren râdea cu sughiţuri:

— Doamne, zici că eşti o nevastă disperată. Şi, tehnic vorbind, nici măcar n-ai *vrut* să mă transformi. Dacă-mi aduc aminte bine, mi-ai dat sângele tău ca să obţii o cină proaspătă, îl tachină ea.

— Să nu insistăm pe detalii, bine? Ideea e că te-am transformat. Dacă ştiam ce mă aşteaptă… Dar, asta e; cu toţii greşim, ripostă el, oftând teatral.

Ea îi dădu un pumn, în joacă – pumn care ar fi aruncat un om în cealaltă parte a încăperii. Pe el îl făcu doar să protesteze cu un mormăit.

— Iisuse, Lauren, oare nu te-am învăţat nimic? Nu aşa se comportă o doamnă.

— Dragule, sunt doar o fată de la ţară care trăieşte într-un oraş mare. Cine-a zis că aş fi o doamnă?

Privirea lui Jérôme se îmblânzi, iar ochii lui căprui se încălziră cu sclipiri aurii şi mâna făcută căuş cuprinse obrazul femeii:

— *Chérie,* şi dacă te-ai bate parte-n parte cu docherii, tot ai fi cea mai mare doamnă pe care o cunosc.

— Sunt sigură că le spui asta tuturor vampiroaicelor care au probleme de agresivitate.

— Nu, doar celor care, practic, mi-au sărit în braţe acum vreo patru sute de ani.

Sărutul încins cu care continuă conversaţia fu întrerupt de soneria stridentă a telefonului lui Lauren.

— În momentul ăsta îmi doresc să-l fi luat ca gustare pe nenorocitul ăla de Graham Bell înainte să inventeze maşinăria lui infernală, gemu Jérôme.

— Scuze, dragule, dar trebuie să răspund. E Jack Patters, spuse Lauren, apoi îl salută veselă pe bărbatul care suna. Bună, Jack. Care-i treaba? Pot să te pun pe speaker? E şi Jérôme aici.

— Sigur că da. Salutări, domnule Villiers.

— Ei, suntem aproape neamuri, spune-mi direct Jérôme.

Jack chicoti, iar Lauren parcă-i şi vedea zâmbetul deschis, mereu bonom:

— În regulă. Ei bine, Lauren, Jérôme, am veşti bune: am reuşit să adun marfa pe care mi-aţi cerut-o. Mi-am permis să închiriez un depozit şi să-l îndes de frigidere pline cu pungi.

— Wow, eşti o adevărată comoară, Jack. Nici nu ştii cât de mult m-ai ajutat, îl lăudă Lauren.

— N-a fost mare lucru, zău. Şi n-o să-i simtă nimeni lipsa. Nu e ca şi cum aş fi jefuit o bancă de sânge. E o ţară mare: puţin de ici, puţin de dincolo, şi gata treaba. Despre cealaltă chestie: am vorbit cu Giulia. Întâi nici n-a vrut să audă. A zis că ea n-are puteri, că toată povestea cu vrăjitoria s-a

terminat odată cu moartea bunicii ei. Dar am insistat, iar asta a enervat-o. Ba chiar s-a înfuriat atât de tare, încât a spart toate becurile şi paharele din casă fără să le atingă. Trebuia să mă fi văzut cum încercam să-i explic asta proprietarului… În fine, măcar el nu e vrăjitor, aşa că l-am silit şi acum suntem OK.

Lauren râse fără zgomot, privindu-l pe Jérôme, care nu se sfii să pufnească, amuzat, direct în difuzor:

— Deci Giulia chiar are puteri magice, nu e doar nepoată de vrăjitoare, spuse el.

— Aşa s-ar părea. Acum trebuie să-şi dea seama cât de mari sunt puterile alea şi ce poate face cu ele.

— Ea ce zice de asta? întrebă Lauren, îngrijorată că Giulia s-ar putea speria şi ar putea refuza să-şi exploreze darul.

— Încă e destul de tulburată, recunosc. Ceea ce e de înţeles.

— Clar.

— Dar vrea să încerce să ajute. Te vede ca pe un membru al familiei, Lauren. La fel şi eu. Când i-am spus că s-ar putea să fii în pericol şi să ai nevoie de ajutorul ei, s-a hotărât să încerce. Totuşi, ar fi minunat dacă ar şti exact ce anume aştepţi de la ea.

— Ştiu. Problema e că nici eu n-am habar la ce să mă aştept. Cred că ar trebui să înveţe cum să alunge un vampir, de pildă.

Din difuzorul telefonului se auzi un hohot:

— Ghici cine o să fie cobai pentru asta.

— Îmi pare rău…

— Hei, nu-i nimic. Nu e ceva din care să nu-mi pot reveni. E doar o durere de cap crâncenă, nu un ţăruş. O să supravieţuiesc.

— N-am cuvinte să vă mulţumesc, ţie şi Giuliei. Aţi apărut aşa, de nicăieri, înainte să ştiu măcar că o să am nevoie de ajutorul vostru… Parcă Providenţa v-a scos în calea mea.

— Nu ştiu, oi fi simţit că e în pericol creatoarea mea. Bun, trebuie să vă las acum. Mai am un transport de făcut la depozit şi suntem aranjaţi. Vorbim mai târziu.

Apelul se încheie şi Lauren rămase cu ochii la ecranul care se întunecase.

— *Chérie*? încercă Jérôme, atingând-o uşor pe braţ.

— N-am nimic, doar că… nu ştiu, poate că sunt pe cale s-o iau razna cu totul, dar am senzaţia că Victor încă nu a dat lovitura finală. În acelaşi timp, simt că o să fim bine. Că totul o să fie bine. Nu ştiu cum, habar n-am, dar aşa simt.

Jérôme o lipi de pieptul lui şi îi sărută tâmpla. Sigur că totul avea să fie bine. Trebuia să fie.

*

Aleppa studie cu atenţie lista invitaţilor de la petrecere. Şi ce mai petrecere avea să fie! Desigur, adevărata distracţie urma să înceapă după ce Victor îşi va fi făcut partea lui. Mai mult decât orice altceva, evenimentul era un pretext pentru ca ea să adune sub acelaşi acoperiş pe marii rechini ai afacerilor. Toţi bărbaţii şi toate femeile care jonglau cu averi uriaşe, cu putere imensă şi statute de invidiat. Noua clasă conducătoare.

— Mamă, moartea ta nu va fi fost în zadar, murmură ea, privind în zare. Îţi voi împlini visul. Cei mai buni, frumoşi şi puternici dintre fiii şi fiicele oamenilor vor fi fără de moarte. Cei slabi ne vor servi doar drept pradă. Aşa cum merită. Aşa cum se cuvine. Iar tu, draga, dulcea, nepreţuita mea Aurora vei fi răzbunată. Cel întunecat va slăbi şi va dispărea treptat, pentru că niciodată nu vor mai fi destule suflete omeneşti cu care să se hrănească. Nu ştiu unde eşti; nici măcar nu ştiu dacă mai eşti în viaţă. Dar, aşa cum întunericul mi te-a luat, eu îi voi lua întunericului ceea ce-i hrăneşte forţa. Acesta este legământul meu.

După ce rosti aceste ultime cuvinte, sărută inelul, unica bijuterie pe care o purta. Într-adevăr, aşa cum remarcase Lauren la prima lor întâlnire, era o monedă de aur pusă pe un anou din acelaşi metal. Era străveche; comandase să-i fie făcută imediat după ce-şi pierduse ambii copii. Lucrat cu măiestrie, inelul avea încrustate două cioburi mici de piatră: un onix şi un cristal de cuarţ. Piatra neagră era menită să-i amintească de fetiţa pierdută în întuneric. Cealaltă, un suvenir pentru fiul pe care reuşise să-l salveze. Împreună, erau ochii unui şarpe care-şi muşca propria coadă.

CAPITOLUL 26

În fine, sosi ziua cea mare. Lauren se zvârcolise toată noaptea; la un moment dat, se ridicase din pat şi îşi petrecuse orele rămase până dimineaţă cu un pahar de vin în mână, prefăcându-se că se uită la un *reality show* în reluare. Se felicită pentru că nu îl lăsase pe Jérôme să rămână la ea peste noapte; ar fi agitat-o şi mai mult şi ar fi sfârşit prin a se răzbuna pe el.

Surâse când se gândi cât de mult o susţinuse în ultimele săptămâni, de când Victor apăruse la ea la birou. De fapt, mereu fusese aşa. Mereu pregătit să o apere, să se lupte pentru ea, mereu iubitor şi grijuliu. De când se revăzuseră în casa lui Jasmine, nu mai plecase de lângă ea. Chiar şi atunci când ea însăşi îl îndepărta, strigându-i în faţă că are nevoie de libertate, el păstrase o distanţă tăcută şi discretă, dar rămăsese aproape.

Lauren chiar îl iubea. Nevoia ei de a-i fi în preajmă depăşea emoţiile şi sentimentele umane, iar legătura de filiaţie nu explica întru totul conexiunea puternică pe care o aveau. În plus, ştia că şi el simte exact la fel.

Poate că suntem suflete pereche, glumi ea doar pe jumătate şi îşi luă ceaşca plină din espressor. Exact când se aşeza pe terasă şi îşi lua telefonul ca să-l sune, vibraţia acestuia o făcu să tresară; îi răspunse rânjind:

— Bună dimineaţa, dragule. M-ai auzit, aşa-i?

— Nu te-aud mereu? chicoti el. Ai reuşit să te odihneşti vreun pic?

— Nu prea. O să dorm când o să se termine toată tărăşenia. Mă tot gândesc ce vrea să facă scârba aia… Am început să mă întreb dacă banii pe care îi iau merită tot balamucul.

— Normal că merită. Oricum, o să ai echipa de intervenţie cu tine, nu?

Lauren icni amuzată:

— Aham.

Jérôme le arătase tuturor poza lui Victor, luată de pe o cameră de supraveghere, şi insistase să vină cu toţii la petrecere. În fond, doamna Royalston nu-i cunoştea pe angajaţii lui Lauren, aşa că aceasta îi putea spune scorpiei că Jérôme, Jack, soţia lui şi Jasmine sunt membri ai echipei de organizatori. Jen urma să fie acolo oricum; era singura care chiar avea ce căuta la petrecere. Întâi, Lauren refuzase categoric. După ce cântărise mai bine propunerea lui, decisese că Jérôme avea dreptate; dacă Victor voia să facă ceva, petrecerea îi oferea ocazia perfectă. Sigur, nu era pe lista oaspeţilor, dar putea merge ca însoţitor al cuiva.

Paza bună trece primejdia rea, îşi repetă Lauren.

— Bine, atunci te las. Ştiu că nu-ţi place să fiu cloşcă atunci când te pregăteşti pentru un eveniment. Trec să te iau la cinci, da?

Lauren izbucni în râs. Deşi nu o însoţise niciodată la evenimentele pe care le organiza, Jérôme ştia că e obsedată de control şi că mereu vrea să ajungă la locul de desfăşurare mult mai devreme decât ar fi cazul, ca să verifice totul şi să se asigure că e perfect.

— Mă cunoşti prea bine, Jérôme. Poate că ar trebui să te surprind cumva. Se spune că, după primii trei sute de ani de relaţie, se cam instalează rutina.

— Precis ai citit asta în Cosmo. Numai minciuni.

*

Şi Aleppa se pregătea pentru petrecere.

— Vei duce asta la local şi o vei lăsa în camera pe care ne-au oferit-o. Vei încuia uşa şi îmi vei aduce cheia. Ai grijă să nu te vadă nimeni când intri sau ieşi. Dacă totuşi se întâmplă asta, spune-le

că e ţinuta mea de rezervă pentru diseară. Ai înţeles, Maureen?

— Da, doamnă Royalston. Am înţeles.

— Bun. Acum du-te.

Asistenta luă eleganta geantă de voiaj şi ieşi din biroul şefei ei.

Mulţumită de efectul silirii, Aleppa se lăsă pe spătarul fotoliului directorial şi zâmbi. Rotiţele planului ei se puseseră în mişcare. Geanta de lux pe care Maureen o ducea la localul unde avea să fie petrecerea conţinea fiole cu sângele vrăjitoarei-vampir, pe care ea însăşi le umpluse cu mare grijă în ultimele luni. Era de-ajuns pentru toţi, mai ales de vreme ce avea de gând să-l picure în toată băutura care urma să fie servită. În aceeaşi geantă era şi ţăruşul încrustat cu Piatra Lunii.

Îi spusese lui Victor să vină mai târziu, după începerea recepţiei; nu voia să rişte ca vreun invitat să-l vadă şi să-l recunoască. Mai ales femeia aia, Callis. Sau, mai bine zis, Beatrice de Boisville?

Buzele i se schimonosiră într-un rânjet rău: ştia despre obsesia fiului ei. Nu minţise când spusese că îl urmărise toată viaţa lui. Într-adevăr, fusese o surpriză pentru ea să dea peste Beatrice în New York şi să afle că e chiar organizatorul pe care îl angajase. Dacă Victor avusese vreo confruntare cu femeia, Aleppa era sigură că asta îl determinase să-i accepte planul fără rezerve. Ştia prea bine că Beatrice era „lucrul” la care el se referise, cel care aparţinea trecutului lui.

A priceput, în sfârşit, că sentimentele nu fac decât să te tragă în jos. A pierdut veacuri alergând după ea, doar ca să descopere că-l iubeşte pe altul. Iar şi iar. Venise vremea să înceteze.

Îşi trecu degetul mare peste inelul de pe arătător. Fusese creat ca un suvenir; avea să-i devină blazon.

*

Victor îşi şterse sângele de la gură cu dosul palmei. Nu mai ştia al câtelea trup secat de sânge era cel care îi alunecă din strânsoare; vampirul îl lăsă căzut acolo, pe alee, şi se grăbi spre apartamentul său. Îşi ostoise foamea şi se simţea mai puternic ca oricând. Trebuia doar să ajungă acasă, să se spele de urmele festinului şi să se îmbrace pentru petrecere.

Mama lui îi spusese foarte clar că nu trebuia să fie acolo de la început, dar vibra de nerăbdare. Aceasta urma să fie noaptea în care avea să-şi ia înapoi ceea ce i se cuvenea de drept. Nu-i mai păsa de Beatrice. Femeia îşi petrecuse ultimele secole cu un alt bărbat; asta nu îi mai provoca durere. Acum, vedea lucrurile mult mai clar: ea fusese doar un punct pe harta vieţii lui. Destinul lui Invictus ducea spre lucruri măreţe, infinit mai importante decât lupta de a deveni perechea unei femei care nici măcar nud voia.

Intră în casă şi începu să-şi lepede hainele. Şi, odată cu ele, şi fosta lui viaţă.

*

— Eşti la fel de frumoasă ca de fiecare dată, iubito.

În ochii lui Jack se citeau o iubire şi o pasiune care nu-i părăsiseră de când o văzuse pe Giulia prima oară, cu ani în urmă.

— Îţi mulţumesc, dragul meu. Sper să vă fiu de ajutor.

Vampirul se apropie de soţia lui şi îi înconjură talia cu braţele:

— Hei. O să reuşeşti. La naiba, acum câteva săptămâni nici măcar nu ştiai ce zace-n tine. Şi acum, iată-te: îmi provoci anevrisme şi migrene ca şi cum ar fi cel mai simplu lucru din lume.

Ea râse nervos şi îi cuprinse ceafa cu palmele, privindu-l drept în ochi:

— Te iubesc, Jackson Patters. Dar ascultă-mă puţin: tu eşti vampir. S-ar părea că eu sunt vrăjitoare. La dracu', astă seară o să fim bodyguarzii vampirului care te-a transformat, la petrecerea dată de un alt vampir, unde probabil că se va servi sânge de om ca aperitiv. Avem motive să credem că încă un vampir, unul foarte periculos, o să-şi facă apariţia acolo. Mda, ce mare lucru?!

CAPITOLUL 27

O salopetă neagră, brodată discret cu paiete, pantofi cu tocuri stiletto nu foarte înalte, un coc ridicat şi rimel. Aceasta era ţinuta lui Lauren pentru petrecere. Avea nevoie să se simtă superbă şi să aibă confort; astea îi erau regulile când supraveghea un eveniment. Nici Jérôme n-arăta rău deloc – îşi domolise pletele într-o coadă de cal şi se îmbrăcase tot în negru: pantaloni eleganţi, cămaşă cu butoni şi o vestă de mătase. Când coborâseră din limuzină, s-ar fi zis că ei sunt invitaţii VIP, mai degrabă decât organizatorii.

Lauren se plimbă prin sală, uitându-se la mese şi la cartonaşele cu nume din dreptul fiecărui scaun; toate erau la locul lor.

— Scuzaţi-mă, se adresă ea unui angajat. M-aţi putea conduce la camera pusă la dispoziţie de local, vă rog? Vreau să mă asigur că e totul în regulă şi acolo.

— Îmi pare rău, domniţă. E încuiată, iar doamna Royalston a zis foarte clar că aşa tre' să rămână, răspunse bărbatul, făcând-o pe Lauren să ridice o sprânceană şi să renunţe la politeţuri.

— Serios? Eşti sigur că asta îl include şi pe nenorocitul de organizator?

— Mă tem că da. Asistenta ei a luat până şi cheia de rezervă, aşa că n-aş putea să vă deschid uşa nici dac-aş vrea.

— Am înţeles. Mulţumesc, scuze că te-am întrerupt. Asta n-are cum să fie bine, îi spuse ea lui Jérôme, după ce ospătarul se îndepărtă.

— Ce? Poate că e genul de persoană căreia nu-i place să-i atingă alţii catrafusele.

Lauren se încruntă şi îşi mângâie, gânditoare, bărbia:

— Poate. Sau poate că în camera aia e ceva ce nu trebuie văzut de nimeni. Ceea ce îmi aminteşte:

trebuie să merg să văd cum e treaba cu camionul frigorific.

Jérôme o privi năuc:

— Ce camion frigorific?

— Cel în care sunt pungile. E parcat în spate. Nu prea aveam cum să iau două sute şi ceva de pungi cu sânge, să i le pun în braţe bucătarului-şef şi să-i zic să le ţină la rece până la desert.

— Ah, *acel* camion frigorific. Jérôme se încruntă, la rândul lui: tot nu ştim la ce-i trebuie tot sângele ăla, nu?

— Nu. De ce crezi că mai am un pic şi o iau razna?

— Pentru că eşti obsedată de muncă şi ai şi OCD, pe deasupra?

Lauren îi aruncă o privire criminală şi porni cu paşi apăsaţi spre bucătărie.

*

Jasmine sosi prima, atrăgând privirile pofticioase ale tuturor bărbaţilor pe lângă care trecu în drumul ei spre Lauren şi Jérôme; cei doi erau aşezaţi la o masă mică, în cel mai îndepărtat colţ al sălii. Fidelă noului ei stil, arăta ca o regină *goth.*

— Wow! O să fii în centrul atenţiei astă seară, spuse Lauren, îmbrăţişându-şi vechea prietenă. Oamenii vor crede că tu eşti invitata de onoare.

— O zici de parcă ar fi ceva rău, veni replica lui Jasmine.

— Bună, tuturor! salută Jen din spatele ei.

— Jenny, ce bine că ai ajuns. Ea este Jasmine, o prietenă dragă şi atât de veche, încât aproape că nu mai ţin minte de când ne ştim.

— Tacă-ţi gura, puştoaico. Pe cine faci tu bătrână, ha? ripostă femeia, prefăcându-se jignită, spre amuzamentul tuturor.

Buna dispoziţie nu îi părăsi nici când se aşezară la o cafea şi o vorbă, aşteptând să treacă timpul

până la venirea invitaţilor.

— Scuzaţi-mă, cred că pe dumneavoastră vă caută doamna şi domnul, spuse un ospătar care se apropie de masa lor, urmat de Jack şi Giulia.

Lauren sări în picioare şi o îmbrăţişă pe femeie, cu grijă să nu o rănească. Îl salută pe Jack cu o îmbrăţişare ceva mai strânsă, iar Jérôme făcu la fel.

— Vi-l prezint pe Dr. Jackson Patters, un alt prieten bun, şi pe splendida lui soţie, Giulia.

Jen le strânse mâna, la fel şi Jasmine. Îi aruncă lui Jack o privire grăitoare atunci când realiză că şi el e vampir. Dar, când luă mâna Giuliei, aproape că îi veni s-o rupă la fugă. Un flux de energie trecu din pielea fiinţei umane direct în inima moartă a femeii-vampir, respingând-o. În acelaşi timp, însă, Jasmine simţea o chemare, o atracţie irezistibilă. Ceva o trăgea ca un magnet.

— Ia te uită ce bijuterie superbă ai, spuse ea, şi dădu să atingă brăţara Giuliei.

— Nu pune mâna! interveni Lauren rapid şi o apucă de braţ pe Jasmine, care se opri şi o privi nedumerită.

— Are ea… fixul asta. Brăţara a fost a bunicii ei şi nu-i place să i-o atingă nimeni. Ştii cum e, toate avem ciudăţenii legate de zorzoanele pe care le purtăm, explică ea şi, imperceptibil pentru ochiul uman, scutură capul că „nu”.

Jasmine îi observă gestul şi ridică din umeri, apoi se aşeză la loc.

— Nicio problemă, înţeleg perfect. Şi eu fac la fel când e vorba de inelul ăsta cu Piatra Lunii. L-am primit de la un tip care a însemnat enorm pentru mine, aşa că nu las pe nimeni să-l atingă.

— Da, fiecare are micile lui obsesii şi e foarte bine aşa; normalitatea e supraestimată, zâmbi Jérôme, apoi chemă un ospătar ca să mai comande de băut pentru toată lumea.

„Nu pune mâna pe brăţară; e fermecată iar fata e vrăjitoare. Dar e în echipa noastră. Să nu muşti.”

Jasmine îşi auzi telefonul bipăind şi citi discret mesajul de la Lauren.

„D-asta mi-a venit s-o rup la fugă când am atins-o.

Şi cealaltă roşcată, secretara ta? Tot vrăjitoare?”

„Cred că da, dar ea nu ştie. Îţi zic mai târziu.”

„K”

CAPITOLUL 28

— Bună seara, domnişoară Callis.

Vocea îngheţată îi dădu lui Lauren fiori pe şira spinării; ochii îi fugiră în sus, spre sursa acelui glas.

— Bună seara, doamnă Royalston. Acesta este personalul meu, oamenii minunaţi care m-au ajutat să pun cap la cap acest eveniment.

Femeia mai vârstnică înclină scurt capul şi nu remarcă nedumerirea de pe faţa lui Jen.

Personal? Ce mama naibii, Jérôme e iubitul ei. Iar ceilalţi parcă îi erau prieteni. Oricum, nu i-am mai văzut în viaţa mea. În fine, o s-o întreb eu mai târziu, se gândi asistenta. Se scutură şi reuşi chiar să-i zâmbească femeii care o speria de moarte.

— Domnişoară Callis, putem vorbi puţin?

Lauren se ridică şi o urmă pe Aleppa în colţul opus al sălii, întrebându-se ce drăcovenie mai voia să-i ceară acum.

— Domnişoară Callis, nu ştiam că personalul dumitale constă în trei vampiri şi două vrăjitoare.

Lauren reuşi să nu rămână cu gura căscată la remarca Aleppei; scrâşni din dinţi şi răspunse cu un zâmbet cât un fir de aţă:

— Ei, prefer să lucrez cu ceea ce cunosc, nu sunteţi de acord? În plus, criteriile mele de angajare s-au dovedit a fi binevenite, având în vedere că *acea* cerinţă a dumneavoastră nu putea fi îndeplinită de orice firmă de catering.

Aleppa râse, un sunet jos şi gutural:

— Ai dreptate. Şi nu e problema mea cum îţi conduci dumneata afacerea. Eram doar curioasă, atât. Chiar nu mă interesează cu cine lucrezi, atâta timp cât îţi faci treaba. Până acum, nu am a mă plânge. Te poţi retrage.

Lauren făcu un efort fantastic să nu-i rupă gâtul Aleppei chiar acolo, pe loc. Cu buzele strânse, ca

limba ei ascuţită să nu o trădeze, se întoarse pe călcâie şi porni înapoi, spre prietenii ei.

Ce jivină! „Te poţi retrage”, auzi la ea! Cine mama dracului se crede, nenorocita de regină a Angliei? *Aaaargh!*

Îşi ţintui privirea în podea până ajunse la masă, forţându-şi irişii să revină la albastrul lor plăcut în loc de roşul sângeriu pe care îl scosese la iveală momentul de mânie de mai devreme. Reuşi să-şi retragă şi colţii, înainte să-şi reia locul de lângă Jérôme.

— Ce voia, dragă? Nu-i plac florile? Le-ar fi vrut ofilite şi cu spini? întrebă el.

Jen pufni:

— Da, chiar zici că-i vrăjitoarea cea rea din basme. Ce-a făcut, a încercat să-ţi dea un măr otrăvit?

— Nu, a vrut să se asigure că bucătarul şef a reţinut faptul că unii dintre invitaţi sunt vegani, minţi Lauren.

Ce *toantă sunt. Scârba îmi cere sânge şi eu găsesc taman minciuna asta? Hm.*

*

Invitaţii începură să sosească, iar Lauren se aşeză mai aproape de uşi, în spatele hostesselor care verificau în permanenţă listele – poziţia ei obişnuită la evenimentele pe care le organiza. De fiecare dată când vedea un bărbat care semăna câtuşi de puţin cu Victor, i se strângea stomacul; totuşi, acesta nu apăruse. Până la urmă, toţi invitaţii care îşi confirmaseră prezenţa veniseră, împreună cu perechile lor. Femeia plecă de lângă intrare şi îşi reluă locul de la masă, exact când doamna Royalston se pregătea să rostească discursul de mulţumire pentru CEO-ul care se pensiona.

— Unde sunt Jasmine şi Jack? întrebă când le văzu scaunele goale.

— Ei, patrulează, răspunse Jérôme. Networking, socializare, d-astea, adăugă el când întâlni privirea întrebătoare a lui Jen.

Jasmine şi Jack chiar patrulau. Îşi asumaseră o dublă misiune: aceea de a fi pe față dacă apărea Victor, dar şi pe cea de a afla ce voia să facă văduva Royalston cu ditamai camionul plin cu sânge. Se despărţiseră la un moment dat şi acum Jasmine era în toaleta femeilor, unde îşi retuşa machiajul.

Toate la timpul lor. Iar acum e timpul ca buzele mele să fie lucioase din nou, îşi spuse în vreme ce îşi împrospăta glossul vişiniu care se cam ştersese atunci când vampirul îşi luase gustarea – o pungă cu sânge pe care şi-o pusese la pachet, în poşeta de seară.

Când ieşi din baie, observă o altă uşă în capătul holului. Ignorând cu graţie faptul că pe ea scria „ADMINISTRAŢIE – ACCESUL INTERZIS PERSOANELOR NEAUTORIZATE”, apăsă pe clanţă. Era încuiată. Mirosul puternic de sânge care plutea în valuri de dincolo de uşă îi făcu nările să freamăte. Cu puteri sporite, se opinti şi o scoase din balamale; sursa mirosului i se dezvălui imediat.

Patru trupuri – doi bărbaţi şi două femei – erau aşezate frumos pe podea, în şezut, fiecare cu câte o pungă de sânge în poală. Se lăsă pe vine, încercând să-şi dea seama ce li se întâmplase acelor oameni. Atunci observă rănile căscate în piepturile lor. Fuseseră înjunghiaţi în inimă, cu ţăruşi. Dar erau fiinţe umane. Cine s-ar fi obosit să omoare nişte oameni în felul acela? Şi de ce?

Uitându-se mai atent la hainele lor, Jasmine realiză că nefericiţii se număraseră printre invitaţii de la petrecere; tocmai când avu această revelaţie, unul dintre bărbaţii morţi inspiră adânc şi se îndreptă. O privire în ochii lui injectaţi îi spuse tot ce trebuia să ştie. Femeia îi suci repede gâtul, ucigându-l pentru totdeauna, înainte ca acesta să

apuce să bea din sângele care îi fusese lăsat acolo tocmai pentru a finaliza transformarea. Apoi aşteptă ca şi ceilalţi trei să-şi revină şi le aplică acelaşi tratament neceremonios.

Jasmine ascunse cu grijă pungile cu sânge în faldurile rochiei – nu voia să le lase acolo, la îndemâna cine ştie cui –, îşi luă poşeta şi ieşi din mica debara; se uită de-a lungul holului, să se asigure că nu era nimeni, apoi închise uşa în urma ei atât cât se mai putea şi se grăbi înapoi la Lauren.

— Hei. Hai cu mine, trebuie să-ţi zic ceva.

Nedumerită, Lauren o lăsă pe Jasmine s-o apuce de braţ şi s-o târască afară.

Şoptind atât de încet încât doar urechile unui vampir o puteau auzi, Jasmine îi povesti despre descoperirea sinistră pe care tocmai o făcuse.

— Deci, s-ar zice că acum ştim la ce-i trebuia sângele. S-a apucat să transforme oameni. Dar cine face asta în numele ei? Scorpia a fost în câmpul nostru vizual toată seara.

— Habar n-am, fată dragă. La fel cum n-am habar nici de ce e nevoie să-i omoare cu un *ţăruş,* în loc să le rupă naibii gâtul, frumos şi elegant.

Pe faţa lui Lauren, confuzia se risipi; luase o hotărâre:

— Trebuie să fac cumva să intru în camera aia.

— Care cameră?

— Camera oferită gratuit de local, pe care madam o ţine încuiată. Sunt sigură că ceea ce ţine ea ascuns acolo, indiferent ce ar fi, are legătură cu asta.

— OK, dar hai să-l luăm şi pe Jérôme cu noi, da?

— Care-i treaba, nu mai crezi că fetele se descurcă şi singure?

— Ba da. Dar sunt suficient de bătrână încât să ştiu că atunci când habar n-ai cu ce te confrunţi, aplici zicala „cu suntem cât mai mulţi, cu atât e mai vesel”.

*

Jérôme se scuză şi se ridică de la masă când primi mesajul lui Jasmine care-i spunea „să-şi ridice fundul şi să se întâlnească urgent cu ele la camera scorpiei”. Ajunse acolo într-un minut, la timp ca s-o vadă pe Lauren pregătindu-se să dărâme uşa. Iuţi şi o apucă de braţ:

— Hopa, stai aşa. Ce naiba crezi că faci?

— Cineva transformă oameni. Şi, din ce se vede, intenţia e să facă treaba asta la scară industrială. Jasmine i-a găsit pe patru dintre ei şi s-a ocupat de problemă înainte ca transformarea să se finalizeze. De asta avea scârba aia nevoie de atâta sânge. Nu vreau decât să ştiu ce ascunde acolo. Poate că reuşesc să găsesc ceva care să ne ajute s-o oprim.

— OK, dar stai un pic…

Şuşoteala lor fu întreruptă abrupt de cineva care deschidea uşa din interior:

— Bună, Beatrice. Nu ne-am văzut de mult.

CAPITOLUL 29

— Şi zici că eşti doctor, ha? întrebă Jen, destul de nelalocul ei, încercând să facă un soi de conversaţie după ce rămăsese cu soţii Patters pe post de babysitteri.

— Da, răspunse Jack. Sunt doctor. Să vindec fiii oamenilor este ce-mi place cel mai mult pe lume.

— Wow, ce lucru frumos ai zis! Ce fel de doctor eşti?

— Chirurg.

— Auci. E o muncă frumoasă, dar nici nu vreau să-mi închipui cât de greu trebuie să fie când pierzi un pacient pe masa de operaţie.

— Din fericire, n-am trecut niciodată prin asta.

Jen făcu ochii mari:

— Niciodată?!

— Niciodată, răspunse Jack, zâmbind şmechereşte.

Sângele de vampir face minuni când nimic altceva nu merge, crede-mă.

— Probabil că atunci când ai în sânge instinctul de a-i salva pe fiii oamenilor, se întâmplă numai lucruri bune, adăugă el.

— Da, e uimitor cât de dedicat este muncii pe care o face, interveni Giulia, ca să oprească, diplomat, tirul întrebărilor.

Jen zâmbi şi dădu din cap, dar ceva i se părea ciudat la răspunsul lui. Poate cuvintele pe care le folosise… Nu spusese „lumea” sau „oamenii”. Se referise la pacienţii lui drept „fiii oamenilor”. Ca şi cum ei ar fi fost ceva ce el nu era. Îşi propuse să ţină minte asta şi încercă să continue conversaţia în altă direcţie.

*

Lauren îngheţă. În timp ce vorbea cu Jérôme se întorsese cu spatele la uşă, iar acum căuta în ochii

lui confirmarea a ceea ce ştia deja. Cel care vorbise era Victor.

Într-o fracţiune de secundă, Jérôme o răsuci şi trecu în faţa ei, cu colţii la vedere.

— Nu vrei să te potoleşti odată? A fugit de tine toată viaţa. Nu vrea să aibă de-a face cu tine; chiar nu poţi să accepţi asta?

Victor se forţă să nu-l sfâşie în bucăţi pe acest bărbat arogant; în schimb, îşi puse pe faţă un zâmbet îngheţat şi îl ignoră, adresându-i-se lui Lauren:

— Au trecut aproape patru sute de ani, Beatrice. Cred că ai putea măcar să porţi o conversaţie civilizată cu mine.

Lauren deschise gura să vorbească, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Nu era pregătită pentru asta. Sigur, se aştepta ca el să-şi facă apariţia la petrecere, dar spera să apuce să-l vadă venind. Dar aşa, să se pomenească direct cu el în faţă, asta era prea mult. Îl înhăţă pe Jérôme de mână şi dispăru în viteză, cu Jasmine pe urme.

Se opri tocmai în parcarea din spatele localului, îşi duse mâinile la gură, iar ochii i se umplură instantaneu de lacrimi.

— Ce dracu' a fost asta, Jérôme? Ce caută în camera ei? El i-a omorât pe oamenii ăia? E şi el implicat în treaba asta cu făcutul de vampiri? Ce mama dracului se întâmplă?

— Iubito, chiar nu ştiu. Dar sunt aici. Suntem cu toţii lângă tine. N-o să te lăsăm să păţeşti nimic, spuse el şi o luă în braţe.

Jasmine mârâi:

— Mda, suntem cu toţii lângă tine şi suntem varză. Auzi, ai zis că nevasta doctorului e vrăjitoare. Nu poate să facă nimic? Habar n-am, vreo vrajă care să-l uşchească direct pe lumea ailaltă sau ceva.

Lauren păru să fi avut o epifanie:

— Nu, dar există cineva care ar putea şti ce-i de făcut. Daţi-mi careva un pix, o hârtie şi-o brichetă.

Acum!

Era atâta presiune şi urgenţă în vocea ei, încât Jasmine scotoci rapid prin poşetă şi scoase cele cerute de Lauren.

— Na. Te descurci cu un creion de buze şi un şerveţel?

— Da, trebuie doar să scriu un nume.

Înşfăcă obiectele şi mâzgăli numele lui Alice pe bucata de hârtie. Strângând-o ca şi cum toată viaţa ei ar fi depins de asta, cu ochii închişi, o chemă în gând pe vrăjitoare:

Alice, nu ştiu dacă asta o să *funcţioneze. Dar tu m-ai învăţat cum să te chem dacă am nevoie de tine. Uite, asta încerc să fac acum. Rahat, poate că ai murit demult şi mă agăţ ca înecatul de pai. Ce-o fi o fi.*

Puse şerveţelul pe pământ şi îi dădu foc. Hârtia arse cu o flacără mare şi strălucitoare ce-i făcu pe cei trei vampiri să-şi acopere ochii cu mâinile. După câteva secunde, când focul se stinse, în faţa lor stătea o femeie. O femeie micuţă, cu părul roşu. Surâdea.

— Beatrice.

— Alice, şopti Lauren.

*

— Mamă.

Aleppa întrerupse, fără chef, conversaţia cu doi invitaţi care îi elogiau discursul de mai devreme şi se întoarse către Victor. Bărbatul nu rostise acel cuvânt; îl *mârâise.*

— Da, fiule?

— Trebuie să vorbim.

O conduse spre una dintre mesele de cocktail neocupate, cu gesturi cât se poate de stăpânite, care nu reuşeau totuşi să ascundă faptul că tremura de furie.

— Îţi aminteşti ce am spus despre lucrurile care aparţin trecutului meu, lucruri care ar fi trebuit să

rămână acolo?

Aleppa zâmbi subţire şi îngheţat.

— Lucruri pe care le-ai urmat ca un câine credincios de-a lungul veacurilor, doar ca să descoperi că nu ţi-au aparţinut niciodată cu adevărat?

Descumpănit, Victor deschise gura să răspundă, însă o închise imediat. Femeia aşteptă ca el să se liniştească, apoi murmură:

— Ştiu despre ea, fiule. Ţi-am spus că am stat cu ochii pe tine.

— Atunci, înseamnă că ai făcut asta înadins? Atâta eşti de crudă?

— Nu, fiule. Nu ştiam cine e atunci când am angajat-o. Am aflat abia după aceea. Şi am luat asta ca pe un semn că sunt pe calea cea bună. Nu pricepi? Era ultimul lucru care te lega de trecut. Ultimul lucru care te ţinea departe de noul tău destin. Trebuie să-ţi înfrunţi trecutul ca să-l poţi lăsa în urmă odată pentru totdeauna.

Victor simţi cum ochii i se înroşesc şi colţii îi ies din gingii. Ştiuse. Ştiuse mereu, şi totuşi îi făcuse asta. Dar nu mai era cale de întoarcere.

Furios, vampirul se îndepărtă de Aleppa cu paşi apăsaţi; nu voia decât să ajungă afară şi să-şi limpezească mintea. Pe drum, îşi aminti de cei patru oameni pe care îi transformase de probă. Trebuia să-i verifice mai întâi, ca să afle dacă faptul că-i înjunghiase cu ţăruşul încrustat cu Piatra Lunii îi făcuse indestructibili, ca el.

Se încruntă când văzu că uşa debaralei unde îi încuiase era întredeschisă. Înăuntru, găsi cele patru trupuri cu capetele înclinate într-un unghi ciudat; nici urmă de pungile cu sânge. Deci de asta voia Lauren să intre cu orice preţ în camera mamei lui. Cumva, aflase. Şi, la cum o cunoştea, nu avea să renunţe până când nu îi dădea de capăt.

Victor se grăbi înapoi în sala unde avea loc petrecerea, să-şi avertizeze mama; ceea ce găsi acolo îl blocă.

Încăperea arăta ca un muzeu al figurilor de ceară: cu toţii încremeniseră exact aşa cum erau în momentul în care fuseseră loviţi de nu se ştie ce – ridicându-şi paharul la buze, râzând, pe cale să se aşeze sau să se ridice de pe scaune, apropiindu-se de cineva să-i şoptească la ureche sau mestecând un dumicat.

Aproape toţi.

Îşi văzu mama în mijlocul sălii, fixând cu privirea câteva persoane care formaseră un zid în faţa ei. Printre ele, Lauren, *bărbatul* acela al ei, secretara-vrăjitoare care acum părea înspăimântată, şi alţii pe care nu îi recunoştea.

— Ce se întâmplă?

Nu primi niciun răspuns, aşa că se apropie:

— Mamă?

Abia atunci observă că ochii ei înotau în lacrimi.

— Mamă, ce este?

Incapabilă să vorbească, Aleppa reuşi doar să arate cu mâna spre roşcata minionă care rupsese rândul şi păşise, tăcută, în faţa micului grup.

— Bună seara, mamă, spuse Alice, abia şoptit.

În sfârşit, Aleppa se frânse şi începu să plângă în hohote, strecurând printre sughiţuri:

— Aurora? Dar cum de se poate aşa ceva? Unde ai fost în tot acest timp? Am crezut că mi te-a luat Cel Întunecat şi că n-o să te mai văd niciodată.

— Cel Întunecat m-a luat, într-adevăr. Dar nu există întuneric fără lumină, după cum nu există lumină fără întuneric. Cel Întunecat avea nevoie de o scânteie. Avea nevoie de mine. A avut grijă de mine. M-a apărat. Purtam în mine sânge de vrăjitoare şi de vraci şi mă născuse un vampir; eram întruchiparea supremă a magiei. Chiar credeai că Cel Întunecat avea să distrugă o asemenea minune? Dimpotrivă; mi-a oferit darul nemuririi, ca să-i fiu alături pentru veşnicie. Din când în când, îmi permite să-mi iau forma umană şi să merg pe pământ, deşi ştie prea bine că îmi petrec acest timp ajutând oamenii să facă bine.

Salvându-le sufletele. Asta îi slăbeşte puterile, dar e un preţ pe care e dispus să-l plătească.

Aleppa o ascultase în tăcere deplină, cu faţa brăzdată de lacrimi.

— În tot acest timp, te-am plâns. Te-am crezut moartă. Mi-am dorit să te răzbun.

— Of, mamă. Nu am nevoie de răzbunare. Pentru destinul ăsta m-am născut. Iar fiul tău s-a născut ca să-ţi aducă alinare. Dar tu n-ai înţeles. Aşa cum nu-nţelegi nici acum.

Aleppa îşi şterse lacrimile şi se încruntă puţin.

— Ce vrei să spui?

— Târgul făcut de tatăl meu îi oferea Celui Întunecat un copil magic, în schimbul puterii nesfârşite. *Eu* trebuia să fiu acel copil. Cel Întunecat nu ţi-ar fi luat niciodată celălalt prunc. Nu pricepi? Eu eram lumina pe care întunericul şi-a luat-o pentru echilibru. Victor era doar un băieţel. Un simplu băieţel uman. Iar tu *l-ai aruncat* în întuneric, de bună voie, alungându-l şi apoi transformându-l într-un monstru. N-ai învăţat nimic.

Aleppa simţi cum încet, dar sigur, durerea i se transformă în mânie.

— Mă acuzi de ceva, fiica mea?

Alice nu răspunse; în loc de asta, se întoarse spre Victor, care încremenise. Nu din cauza vrăjii, ci a şocului:

— Frate.

Acel cuvânt simplu, rostit cu un glas cald, ca un alint, rupse un zăgaz în el. Senzaţia care îi scălda inima îngheţată era mai puternică decât cea pe care o stârnise Aleppa când îl numise „fiu” pentru prima oară. Buzele i se mişcară singure:

— Soră.

— Mă bucur să ne întâlnim, în sfârşit, spuse Alice şi îi zâmbi.

— Încetaţi, amândoi!

Străvechiul vampir aprins de furie îşi vedea planul zădărnicit de propriile odrasle.

— Aurora, mă bucur că eşti vie şi sunt recunoscătoare că te pot vedea aşa, o femeie puternică şi în toată firea. E bine că nu trebuie să te răzbun; dar ceea ce sunt pe cale să fac trebuie făcut, chiar şi aşa.

— De ce? Din cauza felului în care a murit mama ta? Sau pentru că, pur şi simplu, tânjeşti după putere mai presus de orice?

Tremurând de mânie, cu privirea înfiptă adânc în ochii fiicei ei, Aleppa spuse printre dinţii încleştaţi:

— Fiule, trebuie să mergem mai departe. Voi rupe vraja aruncată de Aurora, iar tu vei îndeplini ce am plănuit. Mişcă-te cât poţi de iute; cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine. Dar, mai întâi, omoară aceşti vampiri. Începe cu scumpa ta Beatrice, sau Lauren sau cum şi-o mai spune. Abia atunci te vei fi eliberat de ea cu adevărat.

Jérôme apucă şi mai strâns mâna lui Lauren, iar Victor se întoarse spre Aleppa, cu oroarea întipărită pe faţă:

— Mamă! Cum îmi poţi cere s-o omor? Nu ştii că…

— Ba ştiu prea bine. Acesta îţi va fi jurământul de credinţă faţă de mine. Pecetea sângelui e cea mai puternică. Fă-o!

— Nu, spuse Aurora, calmă, iar mama ei icni, aproape amuzată.

— Biată fată prostuţă! Crezi că-ţi poţi măsura puterile cu mine?

Aurora zâmbi şi prinse mâna Giuliei şi pe a lui Jen, mişcare care o făcu pe Aleppa să izbucnească într-un hohot de râs sinistru şi să arate batjocoritor cu degetul spre cele trei femei care se ţineau de mâini.

— Asta ce mai e? Un sabat? Nu am nici timp, nici răbdare pentru jocurile voastre prosteşti. Ce voi avea, însă, este o armată de vampiri indestructibili pe care trebuie s-o creez. Legătura lor de filiaţie va fi cu mine; toată lumea a băut din

sângele meu în seara asta. Cu toţii vor fi ucişi de lemn şi Piatra Lunii, aşadar imuni la ţăruşi şi la soare. Nimic nu-i va răpune. Nimic! Şi, odată ce-mi voi fi creat oastea credincioasă, voi adăuga în ea pe cine voi considera demn de asta. Cercetători, artişti, cei mai buni din specia umană vor deveni nemuritori. Iar restul omenirii va fi crescută precum cirezile de vite. Asta şi sunt, de fapt.

Pierdută în propria-i nebunie, Aleppa nu băgase de seamă că cele trei femei care se ţineau de mâini în faţa ei începuseră să murmure ceva. Auzi abia când îşi termină tirada. Era o incantaţie:

„Revertis ad essere mortalis. Omnis potestas abstulit.[2] *Revertis ad essere mortalis. Omnis potestas abstu-lit. Revertis ad essere mortalis. Omnis potestas abstulit. Revertis…”*

Femeile rosteau vraja din ce în ce mai tare, iar Aleppa simţi o arsură tot mai intensă care pornea de la degetul arătător, cel pe care purta inelul. Senzaţia urca pe braţ şi i se răspândea în tot trupul.

Privi în jos şi văzu cum pielea i se usucă, parcă transformându-se în pergament. Inelul se aprinsese şi o rază îl unea cu mâna uneia dintre vrăjitoare, în mod ciudat, nu cu a Aurorei.

— Mamă!

Aleppa nu mai auzi strigătul gâtuit al lui Victor. De-acum, era doar o grămăjoară de pulbere cenuşie pe podea. Bărbatul căzu în genunchi şi începu să hohotească în timp ce îşi trecea, obsesiv, degetele prin praful fin.

După câteva clipe care părură ore, simţi o mână uşoară pe umăr.

— Frate.

Sări în picioare, mârâind, şi o apucă pe Aurora de gât, privind-o cu ochi injectaţi:

— Tu! De ce a trebuit s-o omori?

Fără teamă, femeia îi desprinse uşor degetele care o sugrumau, apoi răspunse:

— Ca să te eliberez.

El se încruntă şi îşi dezgoli colţii ca s-o atace, dar se opri în mijlocul săriturii. Încet, pe măsură ce începu să realizeze, trăsăturile i se destinseră şi făcu un pas în spate. Sora lui avea dreptate; şi el avusese dreptate, atunci când îşi ascultase primul instinct. Pentru mama lui, fusese doar o unealtă. Un mijloc de a atinge un scop. Iar scopul era puterea absolută. Poate că Aleppa îşi iubise copiii atunci când le dăduse viaţă. Poate că, pe vremea aceea, încă mai existau urme de umanitate îngropate adânc în ea. Dar se şterseseră, iar ea devenise un monstru. Dacă drogul lui era sângele, al ei era puterea. Şi era dispusă să sacrifice orice şi pe oricine pe altarul ei.

Înaintă din nou spre Aurora; doar că, de data asta, ca să-i înconjoare trupul fragil cu braţele.

— Soră.

CAPITOLUL 30

Mai era cineva cu care Victor trebuia să facă pace, însă. Cât Aurora îşi văzuse de vrajă, Lauren încremenise, agăţată de braţul lui Jérôme, îngrozită de gândul că Victor ar putea să îndeplinească, totuşi, dorinţa mamei sale.

Acesta se desprinse de sora regăsită şi înaintă încet spre femeia care fusese iubirea vieţii lui. Lauren tresări, dar nu fugi, iar Jérôme îşi dezveli dinţii şi scoase un sunet aproape animalic.

— Te rog, îi spuse Victor bărbatului din faţa lui. Nici măcar c-un deget n-o ating. Jur!

Jérôme nu putea avea încredere în el, aşa că rămase neclintit; Victor se opri şi el şi o privi pe Lauren în ochi:

— Beatrice. Ştiu cum îţi spui acum, dar pentru mine tu vei fi mereu Beatrice de Boisville. Vei fi mereu acel singur om care m-a făcut să mă împotrivesc instinctelor mele şi să-mi şi placă asta. M-a durut enorm că m-ai dispreţuit până-ntr-atât încât să alegi moartea în locul unei vieţi alături de mine. M-a durut la fel de mult că ai ajuns să-l iubeşti pe altul. Cred că, la-nceput, am alergat după tine ca să te recuceresc; dar, după o vreme, acea vânătoare negândită îmi devenise pur şi simplu a doua natură. Pasiunea se stinsese; e drept, încă te iubeam – încă te iubesc. Însă nu *aşa.* Acum, eşti o parte din mine care va rămâne mereu acolo. Şi nici n-aş vrea să fie altfel. Amintirea ta este scânteia care îmi luminează întunericul. Dar nu mai trebuie să fugi. Înţeleg acum că, de fapt, te aveam în tot acest timp. Te purtam cu mine.

Când Lauren reuşi să vorbească, glasul îi era scăzut şi răguşit:

— Victor, ai fost primul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Şi ultimul pe care l-am iubit ca fiinţă umană. Am fugit pentru că m-a speriat ceea ce erai şi, mai ales, *cum* erai. Acum ştiu că nu mi-

ai fi făcut niciun rău. Aş vrea să fi înţeles asta mai devreme. Aş fi trăit altfel, poate. Însă, dacă ar fi fost aşa, nu m-aş fi aflat aici, acum. *Noi* nu am fi oprit povestea asta. Dar am făcut-o. Împreună.

Plecă de lângă Jérôme care îi dădu drumul cu greu şi se aşeză faţă în faţă cu Victor, îi luă mâinile în ale ei, iar ochii nu îi părăsiră pe ai lui nicio secundă:

— Aici trebuia să se închidă cercul.

Victor încuviinţă, o sărută cast pe frunte şi zâmbi, trecându-şi degetele peste obrazul femeii ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească trăsăturile ei în memorie.

— Îţi mulţumesc, Beatrice. Pentru că m-ai iubit atunci şi pentru că ai avut încredere în mine acum, destul cât să nu mai fugi.

Cu asta, se întoarse şi porni încet spre uşă.

— Frate!

Se opri la chemarea Aurorei, dar nu privi în urmă când ea vorbi.

— Nu trebuie să fii singur. Niciodată. Lumina şi întunericul au nevoie una de alta ca să existe. Suntem întregi, tu şi cu mine, dar numai dacă ne acceptăm cealaltă jumătate. Îţi voi auzi mereu chemarea, şi tu o vei auzi pe a mea. Suntem una.

Victor lăsă capul în pământ, dar nu pentru că se simţea învins; ci pentru că se simţea uşurat.

— Mulţumesc, soră.

*

O tăcere lungă umplu golul lăsat de plecarea lui Victor. Senzaţia ciudată era amplificată de nenumăraţii oameni rămaşi sub vraja cu care Aurora îi încremenise. Cu toate astea, nimeni nu voia ca vrăjitoarea s-o rupă. Nu încă. Îngenunche în faţa rămăşiţelor Aleppei şi, cu grijă, ridică inelul care rămăsese neatins. Suflă praful de pe el şi îl strânse în palmă.

Ca-ntr-o înţelegere mută, se aşezară cu toţii la masa unde îşi petrecuseră cea mai mare parte a serii. Jen vorbi prima, încet şi tremurat:

— Îmi spuneţi şi mie ce s-a întâmplat, vă rog? Ştiu doar că o femeie mi-a spus să repet o frază după ea, iar mie mi-a fost prea frică să zic nu. Dar toată povestea asta e o nebunie. Vrăjitoare? Vampiri? Ce-i asta, un nenorocit de coşmar?

Alice se întoarse spre fata înspăimântată şi puse o mână blândă peste a ei:

— Draga mea, şi tu eşti vrăjitoare. La fel şi Giulia. Darul acesta nu „moare”. Dacă îl porţi în sânge, el se va trezi. La unii mai uşor, la alţii mai greu. Cu cât accepţi mai repede ceea ce eşti, cu atât mai bine. Nu i te împotrivi; vei reuşi doar să-ţi pierzi minţile.

Jen o asculta, mută de uimire.

— Totuşi, cum ai făcut-o? Am înţeles cuvintele incantaţiei, dar cum ai legat brăţara mea de inelul ei? Credeam că asta e doar o zdrăngănea făcută de bunică-mea ca să localizeze vampiri. Şi de ce ai avut nevoie de noi? Oricum eşti incredibil de puternică, întrebă Giulia.

— Aveam nevoie să absorb forţa voastră vitală. Doar fiinţele umane o au. E nevoie de viaţă ca să lupţi cu moartea. Cât despre brăţară… *Ouroboros*-ul este un simbol puternic şi străvechi. Iar mama mea era şi vampir, nu doar vrăjitoare. Or, spui că bunica ta a făcut brăţara ca să găsească vampiri. Pentru mama mea, şarpele care se muşcă de coadă semnifica răzbunare. Cred că cele două încărcături s-au găsit, pur şi simplu, şi s-au legat una de cealaltă.

Aurora deschise pumnul în care strângea inelul, apoi oftă, trecându-şi degetul peste cele două pietre:

— Chiar şi în bijuteria asta, ea tot ne sacrifica. Pe mine şi pe fratele meu. Ne încrustase în nebunia ei.

Văzu că Lauren se uita prin ea şi nu spunea nimic, aşa că o luă de mână:

— Fata mea dragă! O să fii bine?

Ca trezită din transă, Lauren tresări şi îşi concentră privirea pe vrăjitoare:

— În tot acest timp, tu… iar eu habar n-am avut.

— Îmi pare rău, dar nu puteam risca să-ţi spun cine eram cu adevărat. Mă bucur că ţi-ai amintit de mine şi că ai avut atâta încredere cât să-mi ceri ajutorul.

— Dacă nu te chemam, lăsai asta să se întâmple? Îi permiteai pur şi simplu să-şi ducă la îndeplinire planul dement?

Aurora zâmbi şi îşi lăsă capul într-o parte:

— Dar m-ai chemat, vezi? Cred că e vremea să-i lăsăm pe aceşti oameni drăguţi să se mişte; şi să-i trimitem acasă cu nişte amintiri plăcute din seara asta. Nu?

Acestea fiind spuse, se ridică în picioare şi, cu faţa spre sală, pocni din degete şi rosti un singur cuvânt:

„Revertis!”

EPILOG

De îndată ce oaspeţii îşi recăpătaseră mobilitatea, Lauren le explicase că doamna Royalston fusese nevoită să plece de urgenţă, dar că ei puteau rămâne să se bucure de petrecere cât doreau. Jérôme şi Jack scăpaseră de cadavrele din debara – *nici nu vreau să ştiu cum au făcut,* gândi Lauren. Între timp, ea şi Jasmine îi siliră pe ceilalţi invitaţi să-şi alunge din memorie amintirea celor ucişi. Dacă întreba cineva, cei patru oameni ghinionişti nu fuseseră niciodată acolo. Desigur, urma să se işte ceva agitaţie pe seama faptului că doi miliardari şi soţiile lor dispăruseră, dar asta nu mai era problema ei.

Înainte să plece ca să redevină Astrid, Jasmine promisese să ţină legătura cu ei şi chiar să mai vină în vizită când putea.

— Dacă vin să te văd, o să am grijă mereu să iau cu mine un creion de buze şi nişte şerveţele. Să fie-n casă, vorba aia.

*

Lauren zâmbi amintirii.

— Dragă?

— Hm?

Deşi trecuseră câteva săptămâni de la infama petrecere Royalston, gândurile lui Lauren fugeau adesea înapoi la seara aceea. Uneori vorbea la telefon cu Giulia şi se apucau amândouă să despice firul în patru, până când îl auzea pe Jack, pe fundal, strigând în glumă „Ăsta e un apel internaţional, fir-ar să fie! Mai aveţi multe de tocat?”. În plus, faptul că o vedea pe Jenny la birou în fiecare zi era o amintire constantă a acelor evenimente.

Acum, Lauren era pe terasa ei iubită, bucurându-se de dimineaţa răcoroasă a toamnei de

New York; cu cafeaua în mână, stătea sprijinită de balustradă şi privea în zare. Jérôme veni tăcut în spatele ei, cu propria cafea aburindă pe care o puse pe marginea de beton ca să se poată căuta prin buzunare. Femeia se întoarse, nedumerită.

— Mă întrebam… începu el, lăsându-se încet într-un genunchi, şi scoase o cutie mică de catifea. Având în vedere că am reuşit să nu ne înfigem câte un ţăruş în inimă unul altuia în aproape patru secole – şi amândoi ştim ce greu a fost să ne abţinem – ai vrea să-mi faci onoarea de a mă călca pe toţi nervii mei morţi pentru restul eternităţii?

Ochii lui Lauren sclipiră, iar gura îi formă un „O" perfect.

— Jérôme de Villiers, tu chiar mă ceri de nevastă?

— Lauren B. Callis, cred că da, fie ca Domnul să aibă milă de mine.

— Eşti nebun.

— Poate. Dar te-aş asculta o veşnicie spunându-mi asta.

— Realizezi că, în cazul nostru, „o veşnicie" înseamnă foarte mult timp?

— Ăsta e un „da"?

— Categoric.

Abia atunci îi puse pe deget inelul şi o sărută. Ea ridică mâna să-şi admire noua bijuterie: era un diamant roşu în formă de lacrimă, splendid tăiat, ţinut la locul lui de patru gheruţe. Sau erau colţi?

— Îţi place? întrebă Jérôme, cu un mic tremur de emoţie în glas.

Pe buzele lui Lauren înflori un zâmbet care nu prevestea nimic cuminte:

— *Mor* după el.

(FĂRĂ) SFÂRŞIT

Lauren B. Callis și-a petrecut toată viața fugind de propriul trecut. Asta a făcut în ultimele secole. Este o femeie frumoasă, un organizator de evenimente extrem de căutat în New York și vampir. Speră ca Nemesis-ul ei să nu o găsească niciodată. Dar, când ești nemuritor, „niciodată" înseamnă foarte mult timp.

— Mă cunoști prea bine, Jérôme. Poate că ar trebui să te surprind cumva. Se spune că, după primii trei sute de ani de relație, se cam instalează rutina.

— Precis ai citit asta în Cosmo. Numai minciuni.

CĂRȚILE • ARVEN

ISBN 978-606-763-166-1

9 786067 631661

www.hergbenet.ro

[1] Monştrii (italiană, n.a.)

[2] *Întoarce-te la condiţia de muritoare. Te despoi de toate puterile.* (aprox., lat., n.a.)

Table of Contents

CAPITOLUL 1 5
CAPITOLUL 2 12
CAPITOLUL 3 16
CAPITOLUL 4 24
CAPITOLUL 5 30
CAPITOLUL 6 36
CAPITOLUL 7 41
CAPITOLUL 8 47
CAPITOLUL 9 51
CAPITOLUL 10 56
CAPITOLUL 11 61
CAPITOLUL 12 69
CAPITOLUL 13 77
CAPITOLUL 14 87
CAPITOLUL 15 94
CAPITOLUL 16 100
CAPITOLUL 17 107
CAPITOLUL 18 115
CAPITOLUL 19 120
CAPITOLUL 20 127
CAPITOLUL 21 133
CAPITOLUL 22 141
CAPITOLUL 23 148
CAPITOLUL 24 154
CAPITOLUL 25 160
CAPITOLUL 26 165
CAPITOLUL 27 170

CAPITOLUL 28 174
CAPITOLUL 29 179
CAPITOLUL 30 188
EPILOG 192